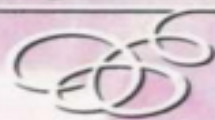

HARLEQUIN®

СУПЕР
РОМАНС

ЛИНДА
ХАУБЕРД

От любов

ЛИНДА ХАУЪРД ОТ ЛЮБОВ

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Трагичен инцидент отнема на Роум Матюз всичко, което има значение за него — жена му Даян и двете им момчета, а на Сара Харпър — най-скъпата приятелка. Цели две години след нещастieto Сара се опитва да се срещне с Роум, макар да знае, че е по-добре да стои далеч и да пази тайната, която е крила през всичките тези години. Тайната, че е била влюбена в съпруга на най-близката си приятелка. Най-неочаквано Роум има нужда от нея. И макар да е сигурна, че друга жена ще лежи дълбоко в сърцето му, Сара се съгласява да стане негова съпруга. Тя чудесно знае, че всичко си има цена, включително и любовта...

ПЪРВА ГЛАВА

Беше краят на една безкрайно дълга седмица и Сара знаеше, че трябва да се прибира, но самата мисъл да излезе на жаркото августовско слънце, я караше да остане зад бюрото, заслушана в приятното жужене на климатика. Вече бе приключила с работата си и след като обърна стола към прозореца, остана загледана навън цели петнайсет минути, без да я е грижа, че става късно. Слънцето се бе снишило и хвърляше последните си отблясъци по безбройните небостъргачи в Далас, очертани в искрящо стъкло и стомана на фона на потъмняващото небе. Излиза, че пак е изпуснала новините в шест. Беше петък следобед и шефът ѝ — господин Греъм, си бе тръгнал преди час. Нямахше причина да не се присъедини към стълпотворението долу на улицата, но кой знае защо не ѝ се прибираще. Бе хвърлила безкрайно много усилия, за да превърне апартамента си в уютен и удобен, но напоследък празните стаи сякаш я притискаха. Можеше да пусне музика, да си вземе видеокасата, да се зачете в някоя книга и да си представи, че е в друга страна някъде по света, но дори и тогава щеше да си е сама. Напоследък това вече не бе усамотение, а истинска самота.

Може пък да е от времето, помисли си уморено тя. Горещото влажно лято бе изтощило всички, но дълбоко в себе си знаеше, че топлината не е причината за безпокойството ѝ. Усещаше с неумолима яснота, че времето се изплъзва покрай нея, също както лятото отново си отиваше, за да дойде новата есен. Струваше ѝ се, че дори и в най-нетърпимата жега, усеща как зимният студ се просмуква чак до костите ѝ. Това не бе просто отминаването на още един сезон. Младостта се изнизваше, неумолимо се изплъзваше измежду пръстите ѝ. Годините бяха минали, а тя се бе посветила на работата си, защото нямаше на какво друго, и сега вече си даваше сметка, че всички неща, които бе желала, са я подминали. Никога не се бе стремилa към богатство, нито пък към материални неща. Бе копняла за любов, за съпруг и деца, за дом, изпълнен със смях и сигурност, за всички тези

неща, които като дете не бе имала. Осъзна, че вече дори не мечтаеше за тях, а това бе най-тъжното от всичко. Но и никога не бе имала шанс. Влюбена бе в единствения мъж, когото не можеше да има, а както се оказваше, изглежда бе от онези жени, които обичат един-единствен път в живота си.

Приглушеният звън на телефона я накара да смръщи учудено чело, докато посягаше към слушалката. Кой ли може да звъни в офиса по това време?

— Сара Харпър — изрече делово тя.

— Сара, обаждат се Роум — представи се дълбокият мъжки глас.

Сърцето ѝ подскочи и се качи в гърлото. Нямахше нужда да ѝ се представя, за да разбере кой говори. Познаваше гласа му не по-зле от собствения си, а и заваленият акцент, който не се бе променил през годините, прекарани в южните щати, винаги го издаваше. Тя преглътна бучката в гърлото, изправи гръб и се престори, че обаждането е напълно делово.

— Слушам ви, господин Матюз.

Той изсумтя нетърпеливо.

— Не ме наричай така, по дяволите! В службата може, но сега... не звъня по работа.

Сара отново преглътна, но не каза нищо. Да не би да го е призовала с мислите си? Да не би затова да звънеше? Все пак от месеци насам не ѝ бе проговарял, като изключим дежурния поздрав „добро утро“, когато идваше в офиса, за да разговаря с господин Грьем.

— Сара? — Той вече губеше търпение и надигащото се раздражение пролича в начина, по който кресна името ѝ.

— Да, на телефона съм — едва успя да каже тя.

— Продавам къщата — заяви рязко той. — Прибирам в кашони нещата на Даян... и на момчетата... Ще ги дам на Армията на спасението. Открих кутия, в която Даян е пазила още от ученическите си години ваши общи спомени, снимки и си помислих, че може да искаш да ги прегледаш. Ако искаш нещо, вземи го. Ако не...

Той не довърши изречението, но тя разбра. Ако не, ще ги изгори. Просто ще унищожи всички тези спомени. Сърцето ѝ се сви, когато си представи как разглежда съдържанието на кутията и връща към живот годините, когато растяха заедно с Даян. Все още я болеше от загубата,

но не можеше да го остави да изгори спомените на приятелката ѝ. Сигурно нямаше да намери сили да разгледа съдържанието на кутията, но щеше да я задържи и след години ще извади нещата и ще си припомни, без да изпитва болка, само обзета от тъга и носталгия.

— Да — отвърна с усилие тя, гласът ѝ бе предрезгавял от вълнение. — Да, искам ги.

— Сега тръгвам към къщата, за да приключа с опаковането. Мини, когато пожелаеш тази вечер, за да вземеш кутията.

— Ще дойда. Благодаря ти — прошепна тя, а той затвори. Тя остана на телефона, притиснала слушалката към ухото си, заслушана в сигнала свободно, който се носеше по линията.

Ръката ѝ трепереше, докато връщаше слушалката на място. Внезапно забеляза, че вече не е седнала. Изглежда по някое време, докато са разговаряли, напрежението я бе накарало да се изправи. Наведе се бързо, за да извади чантата си от последното чекмедже на бюрото, след това го заключи, угаси лампите и на излизане заключи и стаята.

Не само ръката ѝ трепереше. Цялото ѝ тяло тръпнеше. Винаги ставаше така, когато говореше с Роум. Въпреки че бяха минали години, в които си бе налагала да не мисли за него, години, през които си забраняваше дори да мечтае за него, само гласът му притежаваше силата да я размекне. Беше ѝ достатъчно трудно, че работеха в една компания. Тя дори се прехвърли в нов отдел, за да не се засичат често, но се оказа, че намеренията ѝ не постигнаха желанния резултат. Той упорито се издигаше в йерархията и сега вече бе сред вицепрезидентите на корпорацията. Като секретарка на старшия вицепрезидент ѝ се налагаше непрекъснато да се среща с Роум. Единственото ѝ спасение бе, че той се държеше напълно делово, а тя си налагаше да му отвръща по същия начин. А и какво друго би могла да направи, след като бе имала глупостта да се влюби в съпруга на най-добрата си приятелка?

Въпреки че многобройните нива на сенчестия паркинг бяха поне с десет градуса по-хладни от улицата, топлината я облъхна, докато крачеше бързо към колата си, нов модел нисък датсун. Колата, опасяваше се тя, бе още един пример за все по-ясно проявяващата се тенденция да събира вещи, с които да запълни самотата вкъщи. Беше се зарекла, че никога няма да допусне студенината и празнотата, които

царяха в дома на родителите ѝ, а ето че с възрастта, все повече и повече се опитваше да компенсира липсващите неща с вещи. Колата бе великолепна. С нея се придвижваше много по-бързо, отколкото ѝ бе необходимо, а и обичаше да я кара, харесваше я, но истина бе, че нямаше нужда от нея. Предишната, която бе подменила, си бе добра и не много стара.

Вместо да тръгне направо към къщата, където Роум и Даян бяха живели, в един от скъпите квартали на Далас, Сара нарочно спря в някакъв ресторант и се забави час и половина. Ровеше разсеяно в чинията с морски деликатеси, а в същото време цялото ѝ същество я подтикваше да бърза, за да види Роум час по-скоро. И все нещо я възпираше да пристъпи в къщата, където той бе живял с приятелката ѝ, където двете бяха прекарвали толкова весели часове и си бяха играли с бебетата. Не беше влизала две години... от, бяха минали почти две години след катастрофата.

Когато забеляза, че е вече осем, тя плати и подкара бавно и внимателно към къщата. Сърцето ѝ отново заблъска в гърдите, а в стомаха ѝ се надигна топка страх. Дланите ѝ овлажняха и тя стисна здраво волана, за да е сигурна, че няма да ѝ се изплъзне.

Как изглежда? Не се беше погледнала в огледалото. Въпреки че червилото ѝ сигурно бе изядено, тя не си направи труда да си сложи отново. С една ръка приглади стегнатия кок, за да се убеди, че няма измъкнати кичури. Косата ѝ, както обикновено, бе спретната и подредена, затова тя въздъхна и забрави за нея.

Тъмносиният мерцедес на Роум бе паркиран в алеята пред къщата. Тя спря зад него и слезе. Тръгна бавно по тесния тротоар към петте полегати стъпала и натисна с пръст звънеца. Забеляза, че някой все още се грижи тревата да е окосена, а живият плет — грижливо оформен. Къщата не изглеждаше празна, въпреки че вече никой не живееше в нея. Беше се превърнала в едно тъжно и самотно място.

Роум отвори само след миг и отстъпи, за да ѝ направи място да влезе. Сара го стрелна с бърз поглед и се почувства така, сякаш някой я бе ударил в стомаха. Не очакваше да го види в строг делови костюм, но изглежда бе забравила колко силно и мускулесто е тялото му, колко невероятно мъжествен изглежда в тесни дънки. Беше обул маратонките на босо под стари дънки, а бялата тениска прилепваше към мощните гърди. Стори ѝ се изключително красив.

Той погледна бегло спретнатия костюм, с който бе ходила на работа.

— Не си ли си ходила до вас? — попита той.

— Не. Спрях да вечерям по пътя, но все още не съм се прибираща. — Къщата ѝ се стори задушна и топла. Той бе отворил няколко прозореца, но не бе включил климатика. Сара свали лекото ленено сако и понечи да го закачи в дрешника, както винаги, когато идваше при Даян, но се опомни и вместо това го прехвърли на парапета до стълбите. Докато вървеше след него към втория етаж, тя разкопча яката на копринената бяла поръчкова блуза и нави ръкавите до лактите.

Роум спря пред вратата на спалнята, която беше споделял с Даян и тъмните му очи помрачняха, а устните се свиха щом погледна затворената врата.

— Ето тук — каза рязко той. — В гардероба. Ще съм в стаята на момчета, да събера техните неща. Не бързай, разглеждай спокойно.

Сара го изчака да влезе в съседната спалня и едва тогава отвори бавно вратата. Влезе в стаята на Даян, запали лампата и за момент остана неподвижна, за да се огледа. Всичко бе непокътнато след деня на катастрофата. Книгата, която приятелката ѝ бе чела си лежеше до нощното шкафче. Нощницата ѝ бе подхвърлена в долния край на леглото. След смъртта на Даян, Роум не бе прекарал нито една нощ тук.

Сара извади кутията от гардероба и седна на пода, за да прегледа съдържанието. Очите ѝ се замъглиха от бликналите сълзи, още щом вдигна първата снимка, на която бяха двете. Господи, щом толкова я болеше от загубата на приятелката ѝ, какво ли му бе на Роум? Той бе загубил жена си и двете си деца.

Те бяха най-добри приятелки от години, още от училище. Даян бе истинско динамо, засмяна и бърлива, неотлъчно до тихата Сара. Сините ѝ очи искряха, медно кестенявите ѝ къдри подскачаха неуморимо и тя успяваше да зарази всички с жаждата за живот, която превръщаше всеки ден от живота ѝ в радостен празник. А само какви планове имаше! Нямаше никакво намерение да се жени. Искаше да стане известна модна дизайнерка и да пътува по целия свят. А Сара, напротив, си мечтаеше единствено за истинско семейство, в което има много любов. Кой знае как животът размени плановете им. Даян се

влюби във висок, тъмноок, млад и многообещаващ чиновник, който работеше в компанията, където Сара си бе намерила работа. В онзи момент Сара бе разбрала, че мечтата ѝ никога няма да се сбъдне. Даян реши, че няма нищо против да изостави бляскавата кариера на моден дизайнер, след като щеше да има до себе си Роум Матюз, след като роди двете сладки очарователни момчета и можеше да се радва на обичта и на тримата. Сара тихо се посвети на работата и тя се превърна в единствената ѝ утеха.

Беше се опитала да не обича Роум, но откри, че не е толкова лесно да овладееш чувствата си. Ако не се беше влюбила в него преди той да се запознае с Даян, може би щеше да успее да попречи на чувствата си да станат сериозни, но тя му бе отдала сърцето си още от първия миг. Още щом го срещна разбра, дълбоко в себе си, че той няма да ѝ бъде просто колега. Сигурно е заради очите му, мислеше си тя, тези тъмни дълбоки очи, в които припламваше скрита сила. Роумън Колдуел Матюз бе мъж с тежест. У него имаше стремеж, амбиция, съчетани с бляскава интелигентност, които го изтласкаха над редовите мениджъри със силата на метеор. А той съвсем не бе хубав. Лицето му бе като изсечено, дори грубо, скулите — прекалено изразени, острият му нос, изглежда някога бе чупен, а брадичката и линията на челюстта, бяха като издялани от гранит. Това бе мъж, който с едно пресягане овладяваше живота и го оформяше както пожелае. Някога се държеше приятелски с нея, но Сара знаеше, че е прекалено безлична и тиха, за да заинтригува един толкова властен мъж.

И въпреки това, през лятото, когато покани Даян на пикника, организиран от компанията, не бе очаквала, че само един поглед към жизнената красота на приятелката ѝ, ще му е достатъчен, за да я пожелае завинаги. Но ето че неочакваното се бе случило и пет месеца по-късно Даян и Роум се ожениха. Три месеца след първата им годишнина се роди Джъстин, а две години по-късно — Шейн. Две сладки малки момченца, взели чертите на майка си и решителността на баща си. Сара много ги обичаше, защото бяха децата на Роум.

Останаха близки с Даян, също както и преди, но сега вече Сара се стараяше да не отнема от времето, което Роум прекарваше със семейството си. Той пътуваше често и Сара ограничи посещенията си в дните, когато той не си беше у дома. Не можеше да определи причината, но усещаше, че Роум не одобрява близкото ѝ приятелство с

Даян, въпреки че, доколкото знаеше, той никога не бе споменал и дума. Може би просто не я харесваше, въпреки че не бе направила нищо, за да го заслужи. Опитваше се да стои настрана от него, а на Даян никога не призна какво изпитва. Нямахме и смисъл, защото това само би разстроило Даян и развалило приятелството им.

Сара ходеше на срещи, и преди, и сега, но доста рядко. Смяташе, че няма да е справедливо да задълбочи връзката си с някой мъж, без да може да отвърне на любовта му. На всички, които шеговито я подпитваха кога ще се ожени, отговаряше по един и същи начин, че обича работата си прекалено много, за да пере мръсни чорапи. Отговорът ѝ, макар и банален, винаги бе изричан весело и постигаше целта си, да защити скътаните в сърцето ѝ чувства, които я правеха уязвима. Но същият този отговор бе една лъжа. Никога не се бе стремил да гради кариера, но сега не ѝ оставаше нищо друго, затова отдаваше най-доброто от себе си. Умело представената шарада бе успяла да заблуди всички, освен нея.

Роум бе изключително предан на Даян и момчетата. Катастрофата на магистралата преди почти две години едва не го пречупи. Но успя да убие смеха му, бойкия пламък в очите му. Даян откарвала момчетата на училище, когато някакъв пиан се лутал с колата си сред сутрешното движение, излязъл от платното си и ги ударил челно. Ако не бил загинал на място, Сара бе сигурна, че Роум щеше да го удуши с голи ръце, толкова бе обезумял от мъка, когато разбра. Джъстин загинал на място, а Шейн починал два дена по-късно. Две седмици след катастрофата, Даян също бе издъхнала, без да дойде в съзнание и без да разбере, че синовете ѝ вече ги няма. През тези две седмици Сара прекарваше възможно най-много време до леглото на приятелката си, държеше безжизнената ѝ ръка и се опитваше да ѝ вдъхне воля за живот, въпреки че не можеше да се отърси от страха, че другата жена няма да иска да се събуди от предсмъртния си сън. Роум винаги бе от другата страна на леглото и не изпускаше ръката, на която жена му винаги носеше венчалния пръстен. Лицето му бе посивяло и изопнато, а той се бе затворил в себе си. Даян бе единствената му надежда, единствения му останал слънчев лъч, а последните проблясъци бяха трепнали и угаснали и той остана сам в мрака.

Сара прегледа внимателно всички снимки, запечатали двете с Даян в различни моменти от детството и юношеството им, смесени със

снимки на момчетата като бебета, по времето, когато са прохождали и като немирни малчугани. На някои от снимките Роум лудуваше с тях, миеше колата, косеше тревата и вършеше още какви ли не неща, които всички бащи и съпрузи познават. Сара се загледа в една от снимките му, легнал по гръб в тревата, само в къси дънкови панталони, стиснал висящия Джъстин над главата си. Силните му загорели ръце държаха здраво едва проходилото момченце и бе очевидно, че детето се чувства напълно сигурно в ръцете на баща си. Малкият се заливаше от смях. На тревата до тях, Шейн се опитваше да се изправи на неуверените си бебешки крачета, едната дебела ръчичка стиснала космите на гърдите на Роум, докато се опитва да се изправи.

— Видя ли нещо, което искаш да запазиш?

Въпросът я стресна, тя скочи и изпусна снимката в кутията. Тогава разбра, че той е задал въпроса просто така и дори не е забелязал, че се е загледала в неговата снимка с омая и копнеж, но помрачнелите ѝ зелени очи бяха широко отворени и бдителни, докато се изправяше на крака и пригладдаше полата си.

— Да. Ще взема кутията. Тук има много снимки на Даян и момчетата... ако ти нямаш...

— Вземи ги — тросна се той и влезе в стаята. Спря в средата и се огледа, сякаш бе попаднал тук за пръв път, но очите му бяха пусти, а устата му бе свита така, сякаш никога нямаше да се усмихне отново. Той все пак се усмихваше, помисли си Сара, по един определен начин, просто любезно извиване на устните, а не израз на добро настроение. Тази усмивка, разбира се, никога не докосваше очите му и там, на мястото на вечно тлеещите весели искрици, сега пламтяха тъмни огънове.

Той натъпка ръце в джобовете си, сякаш, за да се сдържи да не ги свие в юмруци. Раменете му бяха напрегнати, изпънати, сякаш за да понесат напора на спомените, които нахлуха щом прекрачи стаята. Беше спал в това легло с Даян, беше я любил тук, беше се боричкал с момчетата в ранните съботни сутрини, когато те притичваха, за да го събудят. Сара бързо се приведе, за да вдигне кутията и извърна поглед от него, за не наблюдава повече болезнената му мъка.

Болката и мъката бяха също толкова силни и у нея. Обичаше го толкова силно, че ѝ се искаше Даян отново да е до него, за да се появи познатата усмивка на устните му. Той винаги щеше да е на Даян,

защото смъртта ѝ не бе прекъснала любовта му към нея. Роум още тъгуваше по нея, все още бе жива болката от смъртта на момчетата.

— Приключих със стаята им — каза отнесено той. — Всичко е опаковано. Аз... аз... — Внезапно гласът му се прекърши и сърцето на Сара се сви мъчително. Той си пое накъсано дъх, а гърдите му се повдигнаха от усилието да се овладее.

Внезапно лицето му се изкриви от ярост, когато се завъртя рязко ѝ стовари юмрук върху тоалетката. Шишенцата парфюм и гримовеите, все още пръснати отгоре подскочиха и издрънчаха.

— По дяволите, каква нелепост! — Изруга грубо и се подпря на тоалетката, притиснат от тягостната мъка и гнева. Не познаваше поражението преди семейството му да бъде отнето. Смъртта бе нещо окончателно, тя бе завинаги, бе нанесла ударите си без предупреждение, съсипвайки напълно живота, който си бе изградил.

— От една страна, да загубя момчетата бе по-лошо от загубата на Даян — каза приглушено той. — Бяха толкова млади, животът все още не им беше дал шанс. И представа нямаха от спортните мачове в гимназията, дори не бяха целунали приятелките си. Никога не се бяха любили, няма и да видят раждането на собствените си деца. Просто никога няма да имат този шанс.

Сара притисна кутията към гърдите си.

— Джъстин се бе целувал с приятелката си — отвърна с несигурен гласец тя и на устните ѝ се прокрадна едва доловима усмивка, успяла да пробие болката. — Казваше се Дженифър. В класа били две момичета Дженифър, но той ми каза напълно убедено, че неговата била „хубавата“. Целунал я право в устата и я помолил да се ожени за него, но тя се уплашила и избягала. Тогава ми обясни, че „сиурну“ още не била готова за брак, но той щял да я държи под око. Това са думите му дословно — добави тя и се засмя. Бе показала толкова точно как говореше Джъстин, как размазваше думите и се надуваше по типичния за седемгодишните момчета начин, че устните на Роум потрепнаха. Той я погледна и съвсем неочаквано в тъмно кафявите му, почти черни очи затанцуваха златисти искри. Той сякаш се задави, но в следващия миг се разсмя сърдечно и дълбоко, отметнал глава назад.

— Господи, какво оперено дребно петленце беше той — смееше се мъжът. — Горката Дженифър нямаше никакъв шанс да му устои.

Нито пък горката Сара. Джъстин бе наследил целия завладяващ чар на баща си.

Сърцето ѝ прескочи, когато чу смеха му, първият му искрен смях от две години насам. След катастрофата не бе споменавал нито момчетата, нито Даян. Беше съхранил всичките си спомени заедно с болката, сякаш трябваше да ги пази, за да успее да продължи живота, поне физическото си съществуване.

Тя се отмести, все още притиснала кутията към себе си.

— Тези снимки... ако някога ти се прииска да имаш някоя от тях, веднага ще ти ги върна.

— Благодаря. — Той сви широките си рамене, сякаш се опитваше да намали напрежението в тях. — По-трудно ми е, отколкото си мислех. Все още е... май все още не успявам да се справя.

Сара наведе глава, защото нито знаеше какво да му отговори, нито смееше да го погледне, без да се разплаче. Всичко ѝ се струваше толкова мъчително, че вече започваше да се съмнява дали ще успее да преживее тази травма, но същевременно разбираше, че не бива да прави каквото ѝ да е, за да усложнява нещата за него. Ако той се разплачеше, тя вероятно щеше да умре в същия този момент. Част от мъчителната болка, която бе изпитала след катастрофата, бе заради Роум, защото добре разбираше страданието му. А дори не бе имала възможност да го прегърне по време на траурната церемония, когато той стоеше стегнат и изправен, пребледнял и вгълбен в себе си, а разяждащата болка го бе отчуждила от всички присъстващи. Той бе преживял всичко сам, неспособен да сподели своята тягост.

Когато Сара вдигна поглед, Роум бе седнал на леглото, споделяно някога с Даян, стиснал в силните си ръце копринената ѝ нощница. Привел глава, той прокарваше нежната тъкан през пръстите си отново и отново.

— Роум... — Тя замълча, защото нямаше представа какво да му каже. И какво ли наистина би могла да каже?

— Все още се будя нощем и посягам към нея — каза рязко той. — Беше с тази нощница през последната ни нощ заедно, последния път, когато я любих. Не мога да свикна, че я няма. Тази кухня болка не иска да си отиде, независимо с колко жени съм бил.

Сара възкликна, дълбоките ѝ зелени очи станаха огромни от изненада и тя сведе поглед, щом той я погледна, неспособен да скрие

надигналата се горчилка.

— Шокирана ли си, Сара? Шокирана си, че съм спал с други жени? Цели осем години бях верен на Даян, дори не съм целувал друга, въпреки че понякога, докато пътувах, лежах буден по цяла нощ и желанието ми бе толкова силно, че усещах болката с всяка клетка от тялото си. Но не можех да приема друга, трябваше да съм с нея. Затова изчаквах да се прибера, тогава по цяла една нощ не заспивахме.

Сара усети как гърлото ѝ се стегна и се отдръпна от него, прорязана от яростна болка. Не искаше да чува тези думи. Беше се опитвала да не си го представя в леглото с Даян, да не завижда на приятелката си, да не позволи на ревността да съсипе приятелството между двете. Докато другата жена бе жива, нямаше никакъв проблем, но в този момент думите на Роум я прорязаха безпощадно, натрапвайки нежелани болезнени образи. Извърна лице от него, сякаш се опитваше да се скрие от думите му. Леглото проскърца, когато той стана и съвсем неочаквано усети как пръстите му сграбчиха ръцете ѝ и я тласнаха рязко към него. Беше преbledнял и кипеше от гняв, а на челото му трепкаше някакъв мускул.

— Какво има, света Сара? Така дълбоко ли си се приютила зад стените на този твой въображаем манастир, че не можеш дори да понесеш да чуеш, че нормалните хора се наслаждават на грешното удоволствие, което им дарява сексът?

Той изръмжа думите, а Сара застина под натиска на ръцете му, слисана от изригания от него гняв. Сякаш в просъница осъзна, че ядът му не е насочен към нея, а към съдбата, изтръгнала от живота жена му, а след това запокитила го с празни ръце. Знаеше, че е така, но въпреки всичко Роум беше страшен с избухливия си характер.

Разтърси я, сякаш я осъждаше заради това, че е изпълнена с живот, а Даян вече я нямаше.

— Все още не мога да прекарам нощта с друга жена — изръмжа белязания от болка глас. — Не говоря за секс. Правих секс с жена само два месеца след смъртта на Даян и на следващата сутрин се мразех... по дяволите, още когато свърших! Имах чувството, че съм ѝ изневерил и се почувствах толкова виновен, че се прибрах в хотела и повърнах. Дори не изпитах кой знае какво удоволствие, но на следващата вечер го направих отново, за да изпитам това чувство на вина втори път. Искан да страдам, да си платя заради това, че съм жив, а нея вече я

няма. След този случай имаше много жени, да, всеки път, когато... ми се искаше да правя секс, винаги се намираше някоя, готова да легне с мен. Имам нужда от секса и не се лишавам от него, но не мога да спя с тях. Когато приключим, трябва да си тръгна. В съзнанието си съм все още съпруг на Даян и не мога да прекарам нощта с друга, освен с нея.

На Сара ѝ се стори, че се задушаваше, че времето е спряло безмълвно, докато ръцете ѝ са стегнати в неумолимите му длани, докато усеща горещия му дъх, който пареше бузата ѝ, а сгърченото от гняв лице бе толкова близо до нейното. Тя се изтръгна от пръстите му, а ръцете ѝ се свиха в юмруци. Нямаше сили да слуша за близостта му с друга жена, с която и де е от многото. Погледна Роум с диво отчаяние, но той не забеляза изражението ѝ. Мъжът се отпусна на колене със стон и зарови лице в ръцете си, а раменете му се разтърсиха.

Въздухът в стаята не достигаше и тя се опита да поеме още и още, а в гърдите ѝ се надигна бездиханно напрежение, породено от усилието да поеме нова глътка. Сетивата ѝ се замъглиха, сякаш в този миг щеше да изгуби съзнание, но се овладя. Кой знае как, тя осъзна, че е коленичила на пода до него и го е обгърнала с ръце така, както бе копняла да стори неведнъж. В същия миг силните му длани я обгърнаха с плашеща сила, която всеки миг можеше да счупи ребрата ѝ. Мъжът зарови лице на меките ѝ гърди и заплака, тялото му разтърсвано от раздиращи хлипове. Сара го задържа в прегръдката си, пригладваше косата му, докато той се наплаче. Имаше право да го стори, след като толкова дълго бе таил болката и не бе позволил на никого да сподели мъката му. Нейното лице също беше мокро, но тя не забелязваше горещите сълзи, които размазваха погледа ѝ. Той бе най-важното нещо в света, докато го люлееше нежно, безмълвно, оставила единствено съзнанието за присъствието ѝ да го заслони от горчивата самота, превърнала сърцето му в зимна пустош.

Постепенно риданията му престанаха и той се притисна към нея, а ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ. Тя усети дълбоките му глътки въздух и повдигането на гърдите, а след това топлината на дъха му на гърдите си. Зърната ѝ се стегнаха мигновено, в безсрамно внезапно желание, макар да бяха скрити зад копринената риза и дантеления сутиен, а тя вплете пръсти в косата му, подтикът по-силен от нея.

Той вдигна глава, очите му още мокри, зениците му превзели с черното си було кафявите очи. Остана вгледан в нея, а след това вдигна

ръка и нежно избърса с пръст мокрите следи от лицето ѝ.

— Сара — прошепна той като въздишка и докосна устните ѝ със своите.

Тя притихна, застина в мига, в който лекият допир на устните му сбъдна мечтите ѝ. Плъзна ръце по раменете му, а ноктите ѝ се забиха в твърдите мускули, които подчертаваха силата му. Целувката му бе просто един израз на благодарност, но тя усети как кръвта се отдръпна от главата ѝ, под влиянието на завладялото я удоволствие. Притисна се в него, мекото ѝ тяло долепено до неговото от рамената до бедрата, докато двамата стояха коленичили на пода. В същия миг той я задържа, а ръката му се плъзна по женствените извивки, за да я прилепи към него.

Отдръпна се и пак я погледна, изражението му по-остро, с искрящата мисъл за нещо ново. Опитните му ръце бяха уловили безпогрешно трепета ѝ. Очите му се стрелнаха към леко откренатите пълни устни и инстинктът го тласна да наклони глава отново, за до опита преживяната сладост. Този път в докосването я нямаше лекокрилата нежност, целувката бе завладяваща и жарко настойчива. Тя изхлипа и той вмъкна език в устата ѝ, по мъжки властен, покоряващ с интимност, която вля удоволствие у нея и тя тихо проплака. Ръцете му я притиснаха, тялото му контролираше всеки неин трепет, докато я полагаше на пода.

Сетивата ѝ тръпнеха, всичко се случваше точно така, както бе мечтала в откраднати минути и тя забрави къде са, забрави всичко, освен мъжа, надвесен над нея, горещите му устни с вкуса на страстта. Впитите в него пръсти разкриваха пламенния ѝ ответ, тялото ѝ с жар се изви към неговото, устремено към опияняващата му тежест.

Времето и мястото загубиха смисъл в спиралния водовъртеж на неочаквано неовладяното физическо привличане между двамата. Усещаше ръцете му по тялото си, те ту докосваха гърдите ѝ, ту се спускаха под полата и проследяваха бедрата, ту проправяха нежна ласка между тях, предизвиквайки безмълвен вик. Дори не се сети да протестира. Остави го да прави с нея каквото пожелае, забравила за всичко, отдадена на удоволствието, предизвикано от опитните му ръце. Той познаваше жените и уменията му я подлудиха. Отдаваше му стройното си тяло, без да се замисля за друго, освен за сладостта и жаркия плам, подклаждан от ръцете му, от целувките и ласките.

Той се изправи, увличайки я след себе си с лекота, подчертана от мускулестите ръце. С две бързи крачки я положи на леглото и се спусна над нея с приглушен стон. Разтвори краката ѝ с бедра и се намести с движение, естествено като поемането на живителен дъх.

Сара се притискаше, замаяна от разбуденото в нея желание, устните ѝ меки и парещи под неговите. Обичаше го толкова отдавна, че в този момент всичките ѝ мечти долитаха на падащи звезди. Копнееше да му позволи да прави каквото пожелае с нея, а тя добре разбираше желанията му и усещаше притиснатата му мъжественост. Дрехите между тях бяха прекалено много, нетърпими като бариера, разделяща тръпнещите тела.

Внезапно раят се стопи. Той замря над нея, а след това се отпусна настрани и седна на ръба на леглото, за да зарови глава в дланите си.

— Проклетата да си — рече пресипнало той, гласът му наситен с отвращение. — Уж си ѝ приятелка, а се търкаляш с нейния съпруг, в нейното легло.

Замаяна Сара също се изправи, приглади дрехите си и отметна косата от очите си. Тя улови обвинителните нотки в гласа му, но знаеше, че не може да му се разсърди, защото разбираше обзелото го чувство за вина, емоционалната уязвимост след преживените бурни чувства.

— Аз бях най-добрата ѝ приятелка — каза с неуверен глас тя.

— По нищо не личи.

Сара стана от леглото, въпреки че краката ѝ трепереха.

— И двамата сме разстроени — обърна се тя към наведената глава с треперещ глас. — И двамата се поувлякохме. Обичах Даян като сестра и тя ми липсва.

Заотстъпва назад, защото не можеше повече да остане, сякаш бе изпитала всички възможни чувства в една-единствена вечер, а езикът ѝ имаше своя воля, която тя не успяваше да подчини и сам избираше думите.

— Не се чувствай виновен за станалото, в него нямаше нищо сексуално. Просто и двамата бяхме разстроени...

Той скочи от леглото с разкривено от гняв лице.

— Нямало нищо сексуално, друг път! Аз бях между краката ти! След още една минута щяхме да правим секс! Как ли щеше да го

наречеш тогава? Сигурно, че сме се „утешавали“ един друг, а? Боже мой, няма да познаеш секса дори и ако те ухапе по крака! Ти си като истински айсберг и представа нямаш от мъже и желанията им!

Сара се извърна преbledняла, зелените ѝ очи разширени от удивление. Плътните ѝ устни трепереха.

— Не заслужавам това — прошепна тя и се втурна към вратата, спусна се по стълбите преди той да осъзнае, че си тръгва. С вик скочи след нея.

— Сара — изкрещя вбесен той. Озова се на вратата, когато тя бе вече запалила мощната стартова кола и включваше на задна, и с оглушително пищене на гумите изскочи от алеята. Той остана на входа, загледан след червените светлини, докато се скриха зад ъгъла, а след това затръшна вратата, без да спира да ругае през следващите минути. Забеляза, че си е забравила сако и го вдигна. По дяволите! Как можа да ѝ каже всичко това? Тя бе права, наистина не го заслужаваше. Беше се нахвърлил върху нея заради обзелото го чувство на вина, не просто заради случилото се тази вечер, а защото години наред я наблюдаваше и гореше от желание да я вкара в леглото си, въпреки че бе най-добрата приятелка на Даян.

Роум се загледа в лепеното сако и стисна устни. Нима Сара не разбираше какво предизвикателство е за мъжете? Тя бе толкова хладна, бледа, резервирана, толкова вгълбена в себе си. Беше се посветила на кариерата си и даваше ясно да се разбере, че няма нужда от мъж, освен за неангажиращо приятно прекарване. От години се носеха слухове, че била любовница на председателя на борда, но Даян смяташе, че това не може да е истина, а той се бе доверявал на преценките ѝ. Жена му смяташе, че по всяка вероятност Сара е преживяла неприятното разпадане на някоя връзка и, сама подчертаваше, че Сара е сложна личност и таи много в себе си.

Спомни си първия път, когато бе пожелал Сара — на собствената му сватба. Нямахте търпение двамата с Даян да тръгват, но забеляза Сара, застанала самотна, както често се случваше, светлорусата ѝ коса събрана в кок, любезна маска изписана по бледото лице. Никога ли не ѝ е топло, никога ли не си смачква дрехите, зачудил се бе той. Никога ли не изпитва нервност? Тогава си представи как би изглеждала, ако я отведе в леглото си, как светлите коси ще се пръснат и оплетат в миговете на дива страст, как устните ѝ ще поаленят и подпухнат от

целувките, как дребни капчици ще обсипят гъвкавото ѝ тяло. В онзи момент усети напрежение в слабините, прииждаща възбуда и трябваше да се извърне, за да скрие състоянието си. Колко силно я мразеше, защото и на сватбата си с Даян бе изпитвал желание към Сара.

Отминалите години не промениха нищо. Тя си остана резервирана и хладна към него и никога не оставаше, ако той се прибереше, докато бе на гости на Даян. Роум обичаше жена си и ѝ бе верен, тя го задоволяваше напълно в леглото, но в едно ъгълче на ума му оставаше желанието към Сара. Само ако му беше дала повод, дали тогава щеше да остане верен на Даян? Искаше му се да вярва, че нещата ще останат непроменени, но не бе сигурен след всичко, което се случи първия път, когато целуна Сара! Беше готов да я обладае в онзи миг, там, на пода, но изпита загриженост към меката ѝ кожа и я вдигна на леглото, моментът разби захласа и след малко той се спря. Тя не бе нито хладна, нито резервирана в прегръдките му, а пламенна, чувствена и бе разтворила крака без колебание. Лицето ѝ поруменя, няколко тънки кичура се измъкнаха от стегнатия кок и приканващо се завиха покрай слепоочията ѝ.

Ето така я желаше, когато образът за спретнатата хладна дама се пропукаше. Веднъж се върна по-рано от командировка и я завари в басейна с Даян и момчетата. Тя се смееше и лудуваше като дете, дългата ѝ коса свободно пусната, разстлана във водата около нея като самодивски облак. Той също си сложи бански, за да отиде при тях, но щом се появи, смехът на Сара пресекна. Тя даде някакво невинно обяснение, извини се на Даян, изскочи от водата и се избърса бързо, преди да нахлузи някакви раздърпани къси панталони, които подчертаваха прекрасните ѝ дълги крака. Щом я видя в бледожълтия бански, възбудата му стана толкова очевидна, че се наложи веднага да се гмурне, а когато отново се показа, тя вече се отдалечаваше с бърза крачка.

Един мъж не би могъл и да мечтае за по-добра жена от Даян, нито пък за по-влюбена. Но колкото и да я бе обичал, колкото и да му се късаше сърцето заради нея, той все пак желаше Сара. Изобщо не ставаше въпрос за любов, нямаше място за дълбоки чувства. Привличането, което изпитваше към нея, бе чисто физическо. Беше се нахвърлил върху нея, защото всеки път, когато усетеше близостта ѝ, сексът се превръщаше в издйнически сигнал много повече, отколкото

с всички онези жени, с тяхното безименно, безлико присъствие. За него те представляваха просто тела, не бяха личности. Но той познаваше Сара и не можеше да я изтрие като личност от съзнанието си. Именно с нея искаше да прави секс, искаше да я наблюдава, докато обезумява под него, искаше да я чуе как вика името му по време на разтърсващите страстни тръпки. Същата тази Сара, която бе най-добрата приятелка на Даян.

Часове по-късно, Сара се бе свила притихнала и изтръпнала в леглото си, сълзите ѝ най-сетне бяха пресъхнали, но въпреки това не можеше да заспи. Чувстваше се като пребита, струваше ѝ се, че вътрешностите ѝ са разкъсани от силната болка. Когато телефонът звънна, тя се изкуши да пренебрегне звука, защото който и да бе в този час, нямаше желание за разговори. Но за да звъни в два сутринта, сигурно ставаше въпрос за нещо спешно, затова най-сетне протегна ръка към слушалката. Щом чу собствения си глас да казва „ало“, тя се сви, тъй като звучеше пресипнало, заради изплаканите сълзи.

— Сара, не исках...

— Не желая да разговарям с теб — прекъсна го тя, щом звукът на плътния му глас разкъса крехкия контрол, с който владееше чувствата си и сълзите ѝ рукнаха отново. Не успя да скрие тихите ридания в гласа си, въпреки положените усилия. — Може и да не знам много за мъжете, но ти не знаеш нищо за мен! Не желая никога повече да разговарям с теб, разбра ли?

— Господи, ти плачеш. — Той простена тихо и плътният мъжки глас я изпълни отново с болка и копнеж.

— Казах, че не желая да разговарям с теб!

Изглежда той предугади намерението ѝ.

— Не затваряй! — извика той, обладан от внезапен гняв, но тя вече го бе сторила, след което зарови лице във възглавницата и плака, докато очите ѝ пресъхнаха и започнаха да парят.

— Не знаеш нищичко за мен — каза тя на глас в тъмното.

ВТОРА ГЛАВА

Добре, че следващият ден бе събота, защото след мъчителната нощ, която Сара прекара ту в плач, ту втрещена в тавана, тя спа до късно, а когато се събуди се чувстваше уморена, клепачите ѝ тежаха, движенията ѝ бяха някак забавени. Насили се да свърши дребните работи, които я чакаха вкъщи, а следобеда се отпусна на канапето, прекалено изморена и апатична, за да се занимава с каквото и да е. Трябваше да отиде да напазарува, но нямаше никакво желание да се реди на опашка и да се среща с хора. Прехвърли наум съдържанието на шкафовете и установи, че няма да гладува, поне не през идващите два дни.

На вратата се звънна и тя стана, за да отвори, без дори да се замисля. Щом видя пред себе си мургавото лице на Роум, раменете ѝ се отпуснаха от отчаяние. Не можеше ли да почака поне до понеделник? Тогава щеше да се е съвзела и нямаше да е в това неизгодно положение. Почувства се неудобно, защото дори не беше облечена прилично. Дългата ѝ коса бе пусната и се стелеше по гърба, дънките ѝ бяха стари, прекалено стегнати и избелели, а огромното горнище от анцуг сигурно не скриваше, че е без сутиен. Едва устоя на желанието да кръстоса ръце пред гърдите, когато погледът му се плъзна от сините чорапки чак до лицето, по което нямаше следа от грим.

— Покани ме — нареди той, гласът му по-плътен от обикновено.

Тя не отговори, просто не можеше. Въпреки това отстъпи назад и отвори широко вратата, а той мина покрай нея и влезе в стаята. От добре скроените бежови панталони и синьото поло лъхаше небрежна елегантност, която я накара да се почувства като намерена в царството на клошарите.

— Заповядай, седни — покани го тя, най-сетне успяла да овладее гласа си достатъчно, за да заговори. Той се отпусна на канапето, а младата жена се настани срещу него в обемното кресло, без да има

желание за приятен разговор и зачака той да разчупи напрежението и да заговори.

Роум не усети напрежението, защото бе прекалено изненадан от вида ѝ и все още не успяваше да приеме тази непозната за него страна от характера ѝ. Беше очаквал да я види на токчета, с черен панталон с идеално пригладен ръб и копринена блуза, хладното ѝ държание издигнато като бариера между тях. А ето че изглеждаше толкова млада, напълно спокойна и изключително сексапилна в удобните си поизносени дрехи. Тялото и стойката ѝ излъчваха аристократична грация и финес и това ѝ позволяваше да облича всяка дреха, която пожелае, като дори старият анцуг с емблема на футболен отбор не можеше да прикрие дискретната ѝ елегантност. Знаеше, че двете с Даян са на една възраст, значи Сара бе на тридесет и три, но от чистото ѝ лице лъхаше младежка свежест, която я караше да изглежда поне десет години по-млада. Ето така си бе представял да я види, и то неведнъж, или поне в някакъв подобен вид. Надутата резервираност бе изчезнала и той усети, че я е уловил неподготвена. Огледа я отново с истинска наслада, а очите му се задържаха на гърдите ѝ, скрити под анцуга и за негово най-искрено учудване и удоволствие, по лицето ѝ плъзна издайническа руменина.

— Съжалявам за снощи — каза неочаквано той. — Поне за това, което ти наговорих. Не съжалявам, че те целунах, нито че едва не легнах с теб.

Сара извърна очи. Нямаше сила да срещне напрегнатия му поглед.

— Разбирам. И двамата бяхме...

— Разстроени. Знам. — Той ѝ се усмихна накриво, когато я прекъсна. — Разстроени или не, вторият път те целунах, защото желях да го направя. Искам да започнем да се виждаме, да те водя на вечеря, ако, разбира се, успееш да ми простиш това, което казах.

Сара навлажни устни. Част от нея копнееше да използва възможността, всяка една възможност, за да прекара малко време с него, но друга част я предупреждаваше да е предпазлива, страхуваше се да не бъде наранена.

— Идеята не е много добра — отвърна най-сетне тя, а думите едва се отрониха от пресъхналото ѝ гърло. — Даян... все ще си мисля за Даян.

Очите му потъмняха от нахлупата болка.

— Аз също. Само че не мога да легна и да умра с нея. Трябва да продължа да живея. Ти ме привличаш и веднага ще ти призная, че винаги е било така. — Той прокара притеснено ръка през тъмната коса и отмести кичур, който вече бе паднал на челото му. — По дяволите, не знам — избухна в объркването си той. — Снощи, за пръв път, успях да заговоря за тях. Ти ги познаваше и разбираш нещата. Всичко бе стаено вътре в мен, а единствено с теб мога да разговарям за миналото. Моля те, Сара, ти беше приятелка на Даян. Бъди сега моя приятелка.

Тя си пое дълбоко въздух и се загледа с болка в него. Каква ирония, мъжът, в когото е влюбена от години, да дойде при нея, за да я моли за приятелството ѝ, защото чувстваше, че пред нея може да се отпусне и да говори за починалата си съпруга. За пръв път изпита омраза към Даян, омраза към влиянието, което бе имала върху Роум, и което не си бе отишло дори и със смъртта ѝ. Но как да му откаже, когато той се вглеждаше в нея с отчаяние, изписано по напрегнатите му черти? Как да му откаже, независимо за какво я молеше? Жестоката истина бе, че не бе в състояние да му откаже каквото и да е.

— Добре — прошепна тя.

Той поседя за момент, а след това осъзна думите ѝ и затвори облекчено очи. Ами ако беше отказала? От една страна не можеше да разбере как така изведнъж стана жизнено необходимо да не бъде отблъснат от Сара? Тя бе последната връзка с Даян, а освен това предишната вечер бе успял да разчупи леда, който тя издигаше около себе си и тогава откри, че в нея няма студенина. Искаше му се отново да направи същото. Самата мисъл, да разпали страстта ѝ, ускори дишането му и събуди напрежението в слабините му.

За да разсее растящото желание, той огледа малкия апартамент и отново го обзе учудване. Никъде не се виждаше студеният блясък на стъкло и хромирани повърхности, тъканите бяха пухкави, но практични, а цветовете — пастелни. Мебелите бяха огромни, меки, създаващи чувство за уют и удобство. Прииска му се да се отпусне на канапето ѝ, достатъчно голямо, за да побере дългите му крака и да изгледа някой бейзболен мач по телевизията, докато дъвче прясно

направени, още топли, току-що осолени пуканки с кутия леденостудена бира в ръка. Спокойствието и уюта на стаята го бяха предразположили към тези мисли. Значи тук е с пусната коса, тук изчезва ледената маска, помисли той и с удоволствие огледа бледия вълнист водопад по раменете ѝ. На работа винаги я опъваше в онзи стегнат строг кок и по нищо не личеше, че косата ѝ е къдрава, а не съвсем права. Повечето къдри се бяха отпуснали под тежестта на гъстата грива, но в краищата се виждаха еластичните буйни букли. Тя бе толкова светло руса, че всеки поглед към нея го изумяваше.

— Харесва ми стаята — каза той, без да откъсва очи от нея.

Сара се огледа притеснено, усетила, че обстановката и атмосферата на малкото ѝ убежище разкриват много за нея самата. Това бе домът, който ѝ даваше топлота и уют, сигурността, за която копнееше, и която ѝ бе липсвала цял живот. Бе израсла в дом, където физическите удобства изобилстваха, но не съществуваха любов. Родната ѝ къща бе наистина безупречна, „изпипана“ до съвършенство от безобразно скъпия дизайнер по вътрешно обзавеждане, но студенината, която цареше, караше Сара винаги да потръпва и още като дете си търсеше извинения, за да излезе някъде. Царящата студенина бе отражение на враждебността и отчуждеността на двамата обитатели, изпълнени с горчивина от брака, превърнал се в безрадостна примка за тях, от която не се излъчваше обич и смях дори за невинното дете, единствената верига, която ги държеше заедно. Когато най-сетне се разведоха, едва седмица след като Сара бе приета в колеж, и тримата изпитаха истинско облекчение. Тя не бе близка с родителите си, а след развода се отчуждиха още повече. Майка ѝ се ожени повторно и сега живееше на Бермудските острови. Баща ѝ също се бе оженил отново и се премести в Сиатъл, а сега, на петдесет и седем години, се радваше на шестгодишното си момченце.

Семейната искреност и привързаност тя опозна единствено благодарение на Даян, отначало при родителите на приятелката си, а по-късно — в дома, който създадоха двамата с Роум. Даян познаваше този дар, наречен обич, притежаваше топла сърдечност, с която привличаше хората около себе си. Докато двете бяха заедно, Сара се смееше и се шегуваше, радваше се на всички обичайни за тийнейджърите неща. А сега, Даян вече я нямаше. Поне, помисли си с

мъчителна увереност Сара, бе починала, без да разбере, че най-добрата ѝ приятелка е влюбена в съпруга ѝ.

Внезапно се опомни и скочи.

— Извинявай. Искаш ли нещо за пиене?

Една студена бира, помисли си той. И добре осолени пуканки. Беше готов да се обзаложи на всичко, което притежава, че Сара не обича бира, но ясно си я представи сгушена до него, как отпива нещо безалкохолно и посяга към купата с пуканките. По време на мача ще си мълчи, а докато траят рекламите, той ще наведе главата ѝ назад, ще я целуне бавно и ще усети соления вкус по устните ѝ. В края на играта ще е толкова зажаднял за нея, че ще я люби направо на канапето, или може би дори на килима пред телевизора.

Сара се размърда леко притеснена, учудена защо той я наблюдава толкова напрегнато. Повдигна длан към бузата си, готова да се втурне в спалнята, за да постави малко цвят на лицето си. И най-незначителната козметична намеса щеше да е по-добре от нищо.

— Сигурно нямаш бира? — попита меко той, без да откъсва очи от нея.

Противно на намеренията си, тя се засмя. Никога не бе пробвала бира и всичко, което знаеше за нея, бе от атрактивните реклами по телевизията.

— Нямаш късмет. Можеш да избираш между безалкохолни, вода, чай или мляко.

Той вдигна вежди при тези думи.

— Никакъв алкохол ли нямаш?

— Рядко пия. Организмът ми не може да се справи с алкохола. В колежа открих, че не съм никакъв пияч и излизам много евтино.

След тези думи се усмихна и лицето ѝ стана толкова жизнено, че той задържа дъха си. Усмихна се леко притеснен. По дяволите! Всичко, което правеше, го караше да си мисли за секс.

— Май ще се откажа от пиенето, освен ако не решиш да ме поканиш на вечеря. — Той вдигна въпросително вежди.

Сара се отпусна отново на стола си, уплашена от бързината, с която той настъпваше в новото им приятелство. Как да го покани на вечеря? Вече бе късно следобед, а тя не бе купила никакви продукти. Най-хранителното, което разполагаше и можеше да му предложи, бяха сандвичи с фъстъчено масло, а Роум не приличаше на почитател на

фъстъчено масло. Какво ли обича? Замисли се трескаво за нещата, които Даян готвеше, но приятелката ѝ бе толкова лоша готвачка, че всичките ѝ опити се свеждаха до простичките неща, които приготвяше по задължение, без опасност от резултата, а не защото някой ги предпочиташе. Сара, напротив, бе великолепна готвачка, но все пак си имаше граница какво може да се направи с половин хляб и бурканче фъстъчено масло.

Вдигна безпомощно длани.

— Тук няма почти нищо за ядене. С удоволствие бих те поканила на вечеря, но ще бъде доста късно, защото първо трябва да напазарувам.

Изпита истинско удоволствие от откровеността ѝ, а искреният му смях разпали танцуващи искрици в тъмните очи. Сара сдържа дъха си. Не бе красив, но когато се смееше, Роум Матюз излъчваше неповторим чар. Каdifено мекият смях разпръсна тръпки по гръбнака ѝ и тя си представи как се е отпуснала до него в тъмното, след като са се любили. Щяха да си говорят, а гласът му ще я милва и ще я накара да се чувства сигурна и защитена.

— Защо аз да не те изведа на вечеря? — предложи той и Сара веднага разбра, че той е имал тъкмо това наум още от самото начало, но бе решил първо да я подразни.

— Добре — прие тихо тя. — Какво имаш предвид?

— Пържолки. Ако не успеем да открием най-големите пържолки на света тук, в Тексас, значи такива просто няма никъде другаде. Не съм обядвал — призна той.

Тъй като той бе много гладен, вечеряха рано. Сара седеше срещу него и преглъщаше пържолата, без да усеща вкуса ѝ, мислите ѝ насочени към Роум и всеки нюанс в изражението му, към всяка изречена от него дума. Чувстваше се като замаяна от всичко, което се случи и не можеше да повярва, че вечеря с него, че си говорят небрежно, сякаш кратките изпепеляващи мигове в ръцете му предишната вечер никога не се бяха случвали. Стотици пъти бе вечеряла навън, но винаги с мъже, които не съумяваха да проникнат под защитната обвивка от безразличие. А с Роум безразличието изчезваше, тя се чувстваше разголена, неприкрито истинска, въпреки че присъщата ѝ уязвимост бе скрита зад спокойно изражение. Всеки нерв в тялото ѝ тръпнеше, а сърцето ѝ биеше лудешки.

Независимо от това, тя успяваше да води нормален разговор, а бе неизбежно разговорът да не се насочи към общата им работа. Началникът на Сара, господин Греъм, старшият вицепрезидент, само на книга бе по-висшестоящ от Роум, но за никого не бе тайна, че когато господин Едуърдс, председател на борда, се пенсионира, Хенри Греъм, ще бъде човекът, който ще го наследи. Роум бе млад, брилянтен корпоративен стратег и разбираше всички тънкости в дейността на компанията. Според Сара той бе абсолютно подходящ за този висок и авторитетен пост с изключителните си лични качества, интелигентността и обаянието, необходими, за да се справи с работата. Откакто го познаваше, го беше виждала да загуби самообладание по време на работа един-единствен път, и тогава гневният изблик накара хората уплашено да се скрият. Беше избухлив, но обикновено този недостатък се владееше с желязна ръка. Затова тя бе изумена, че предишната вечер с нея той не успя да се овладее, и то заради нещо толкова дребно.

Отначало Роум беше малко напрегнат, сякаш се притесняваше да не ѝ каже прекалено много, но часовете отминаваха и той се отпускате в компанията ѝ, ставаше му все по-интересно и се привеждаше над масата, а очите му не се откъсваха от лицето ѝ. Обикновено Сара не споделяше мнението си, но бе необикновено наблюдателна, а годините, в които се бе отдала на работата, ѝ бяха позволили да опознае скритите механизми в политиката на офиса, уменията и слабостите на хората, с които работеха. Докато седеше с Роум, обичайните ѝ задръжки се стопиха и напълно изчезнаха. Тя реагираше на мъжкото му предизвикателство на всички нива и бе толкова щастлива да е с него, че дори не се сети да застане в отбранителна позиция. Лицето ѝ, толкова често студено и безизразно, беше светнало под въздействие на оказаното ѝ внимание, а в дълбоките зелени очи вече не се таяха сенки, а само искрици, които проблясваха приканващо.

Разговорът не замря, докато той я караше към дома ѝ, напротив, и двамата бяха толкова погълнати, че когато той спря колата пред апартамента, те останаха вътре като тийнейджъри, изпълнени с нежелание да приключат срещата, без дори да им се иска да влязат вътре за кафе, което щеше да означава край на вечерта. Уличните светлини хвърляха сребърни отблясъци в колата и размиваха всички

цветове, освен тъмната му коса и очи и бледата коприна на нейните. Тя изглеждаше ефирна като самодива под светлината на уличните лампи, а гласът ѝ звучеше нежно в тъмнината.

Роум неочаквано се протегна и пое ръката ѝ.

— Много ми хареса. Сякаш бе минала цяла вечност, откакто съм разговарял така с жена. След като Даян почина, не бях имал връзка с жена. Нямам предвид секс — обясни внимателно той. — Говоря за това, да се сприятелиш с жена, да си говориш с нея, да ти е приятно в нейната компания, да се чувстваш спокоен с нея. Това ми е липсвало най-много. Тази вечер... ами, почувствах се чудесно. Благодаря ти.

Сара обърна ръката си в неговата и лекичко стисна пръстите му.

— Нали затова са приятелите.

Той я изпрати до вратата на апартамента. Сара отключи и отвори, след което се пресегна, за да запали лампите и едва тогава отново се обърна към Роум. Усмивката ѝ бе мека, но пропита с тъга, защото не ѝ се искаше вечерта да свършва. Тази спокойна среща бе един от най-прекрасните моменти в живота ѝ.

— Лека нощ. Беше много приятно. — Много повече от приятно. Беше божествено.

— Лека нощ. — Но той не си тръгна. Остана на вратата, лицето му сериозно, докато я наблюдаваше. Повдигна ръка и я погали по бузата с показалец, а след това ръката му се плъзна надолу и стисна брадичката ѝ в дланта си. Наведе се над нея, а на Сара ѝ прималя от очакване, очите ѝ се разшириха, когато трескавата наслада премина през нея. Той щеше да я целуне отново. Устните му лекичко докоснаха нейните и с нежна опитност ги разтвориха и я оставиха без дъх. Топлият му вкус я изпълни и клепките на Сара потрепнаха и бавно се затвориха. С едва доловима въздишка се олюля в ръцете му, а той нямаше нужда от по-силно доказателство. Сключи ръце около нея и я притисна към гърдите си, задълбочавайки целувката, сякаш се страхуваше, че бърза прекалено много и искаше да ѝ даде време, за да приеме или отблъсне всяка нова стъпка напред.

Тя нямаше никакво намерение да го отблъсква. Не би могла да отблъсне Роум по никакъв начин. Усещаше топлината на тялото му, което прогаряше собствените ѝ дрехи и бе като фар в мрака, привличащ я все по-близо. Обви врата му с ръце и с готовност прие интимната ласка на езика. У нея се плъзгаше настойчиво завладяваща

топлина и ѝ се искаше да е по-близо до него, притисната толкова силно, че да се усеща като едно с мъжа.

Ръцете му се движеха безспир по гърба ѝ, изгарящи за поинтимен допир, но възпрян от железния си самоконтрол, той се владееше напълно. Усетила се сигурна с Роум, Сара го целуваше с набъбващ глад, без да се замисля, че той би могъл да надзърне зад очевидното и с право да си помисли, че привличането ѝ не е продиктувано само от физическо желание. Сексът с него щеше да е чудесен, помисли си замаяно тя и продължи да се притиска. Опитът му личеше от нежността и силата, с която я докосваше, от бавното безгрижие, с което пристъпваше към всяка нова ласка. Ако в този миг пожелаеше да я отведе в спалнята, тя бе готова да го последва безропотно.

Но ето че той откъсна устни с въздишка и за миг опря чело в нейното, а след това раздели сплетените ѝ на врата му ръце, за да я отдели от себе си.

— Сега вече, наистина лека нощ. Ако продължим така още малко, няма да ми се отрази никак добре, затова — до тук. Ще се видим в понеделник сутринта, на работа.

Сара се постара веднага да се овладее и се обви в обичайната сериозност като с наметало, за да прикрие накъсаното си дишане. Тялото ѝ се чувстваше като предадено, но той наистина бе прав, защото ако не престане в този момент, нямаше изобщо да спрат.

— Да. Лека нощ — прошепна тя, преди да се скрие в апартамента си и тихо да затвори вратата.

Роум се върна при колата, но остана седнал дълго преди да запали мотора и да потегли. Не, тя съвсем не беше студена жена, въпреки че изглеждаше и се държеше като ледена кралица. Не му се искаше да си тръгва и всичките му сетива се стремяха към удоволствието, което би открил в топлото меко тяло, но за свое изумление разбра, че не би могъл да легне с нея просто така, както с другите жени през последните две години. Та тя бе приятелка на Даян, а Даян я обичаше много и нямаше да има сърце да се отнесе към нея като към една сексуална играчка. Освен това, му беше наистина много приятно да вечеря с нея. Откри у Сара изненадващо свежо чувство за хумор, а когато тя се отпуснеше, беше наистина прекрасна и очите ѝ започваха да искрят, а меката уста се извиваше в усмивка.

А когато го целуна, сякаш всичко бе съвсем истинско. Непресторената ѝ реакция едва не го отнесе на крилете си отвъд възможностите за самоконтрол. Усещането за тези меки устни, притиснати до неговите му бе достатъчно, за да го накара да забрави всичко, освен топлото женствено тяло в ръцете. Вместо физическото привличане да намалее, интересът, който бе изпитвал към нея години наред, разпалваше желанието му всеки път, когато я видеше. Беше я заварил с дългите бяло руси коси в разстлан искрящ облак по раменете ѝ, а сега му се искаше да ги види разпилени по възглавницата, докато тя лежеше и го чакаше, гъвкавото изящно тяло голо, а устните ѝ подпухнали и леко отворени след целувките. Желанието да я притежава го накара да стисне зъби и да се замисли за студения душ, който се налагаше да вземе, за да успее да заспи. Ако беше останал при нея, вече щеше да е отпуснат и сънлив, а напрежението отдавна да се е стопило.

Тя не бе просто коя да е жена. Не можеше да я използва, а след това да я захвърли. Освен че се налагаше да работят заедно, той искаше много повече от това. Флиртът за една нощ не беше за нея, искаше му се да разкрие всичките ѝ тайни, да се наслаждава отново и отново на сладкия жарък начин, по който тя се разтапяше до него. Замисли се за връзка с нея и за свое учудване се запита дали една обикновена връзка с нея ще му бъде достатъчна. Искеше да разбере всичко за Сара, да разбие изцяло хладното държание и контрол, да научи всичко, което е възможно, за да я дари с наслада. Напоследък се носеше по течението без посока и кой знае защо се нуждаеше от Сара не само в едно отношение.

Това желание не бе просто физическо, внезапно осъзна той. Можеше да разговаря с нея, тя бе интелигентна, забавна, но имаше и още нещо, а именно че не му се налагаше да ѝ говори непрекъснато, тъй като от нея лъхаше спокойствие, благодарение на което в миговете, когато между тях се възцаряваше мълчание, то не се превръщаше в тежка, потискаща пауза. Когато и да се вгледаше в тези екзотично зелени очи, му се струваше, че дори и без думи, тя разбира всичко.

Но същевременно тя бе жена, напълно посветена на кариерата си и го бе показвала ясно през годините, когато се справяше сама с удивителна лекота, без да позволи на никой мъж да ѝ налага ограничения. Сигурно щеше да отблъсне директно всеки негов опит за

сериозна връзка и за това се налагаше да поддържа небрежно приятелство, да ѝ позволи да свикне с компанията му. Той, обаче, се съмняваше, че ще съумее да запази нещата достатъчно неангажиращи, след като тя се оставяше в ръцете му и отвърщаше на целувките му с толкова плам. Искаше да я хвърли в леглото и да я нацелува от главата до краката, да се наслади на женственото ѝ тяло. Но какво ли ще каже тя?

Може и да не отхвърли предложението му за любовна връзка. Тя бе, все пак, модерна зряла жена и ако правилно разбираше реакциите ѝ, имаше желание да прави секс с него, но докато работеше с нея бе научил, че никога не смесва работата и личния живот. Това беше минус за него, но му се струваше, че все пак ще успее да я убеди. Ще напредва бавно, няма да я притиска, ще я накара да свали защитните си стени. Не можеше да определи защо, но усещаше, че тя се отнася към него с предпазливост, стаена някъде дълбоко в душата ѝ, там, където не се вижда. Може би проявява предпазливост към всички мъже. Понякога Даян се чудеше на глас дали пък Сара не е имала женен любовник, който да я е наранил силно.

У Сара бе доловил добре замаскирана уязвимост и Роум се зачуди кой ли глупак е имал тази руса прелест в леглото си и я е оставил да му се изплъзне.

Сара не очакваше Роум да ѝ се обади отново през уикенда, затова, когато на следващия ден телефонът звънна и тя чу гласа му, в тялото ѝ се разля тръпка на удоволствие. Преди още да е успяла да му каже „здрости“, той я прекъсна.

— Сара, Хенри е получил сърдечен удар, много тежък.

Удивената Сара едва не изпусна слушалката и я стисна здраво. Началникът ѝ съвсем не приличаше на човек, който може да получи сърдечен удар. Беше дребен мъж, толкова слаб и жилав, че понякога минаваше за кльоцав и изключително деен. Беше запален играч на голф, тичаше всеки ден, а доколкото Сара си спомняше, никога не се отдаваше на онези сладости на живота, за които хората получаваха предупреждения. Не беше динамичен като Роум, но Сара бе много привързана към него.

— Ще се оправи ли? — зададе тихо тя най-важния въпрос.

— Състоянието му е критично. Жена му ми се обади, сега съм още в болницата. — Някой близо до него му каза нещо и той отново се обърна към нея. — Почакай за минутка. — Покри слушалката с ръка и думите се превърнаха в заглушена каша от звуци. След това отново ѝ заговори с рязък и напрегнат глас. — Занесъл е някакви доклади у тях този уикенд, нещо, което ще ни трябва за понеделник. Можеш ли да отскочиш до тях и да ги вземеш? Икономката ще ти отвори.

— Да, разбира се — съгласи се, без да се замисля тя. — Кои доклади искаш?

— Финансовото изявление на Стърн и предвижданията за разширенията. Виж, прегледай куфарчето му и извади всичко, което прецениш, че ще ни трябва. Ще се видим утре сутринта.

— Но в коя болница е той...? — започна Сара, но чу затварянето от другата страна. Вече не можеше да направи нищо. Ще разбере подробностите на следващата сутрин, а сигурно тогава ще разбере нещо по-точно за „критичното състояние“ на шефа си. Разстроена от внезапната му болест, тя бързо се среса и подкара към къщата му. Икономката бе уведомена да я пусне. От дребната фина женица Сара научи подробностите. Господин Греъм изглеждал съвсем добре сутринта, дори стигнал до девета дупка на голфа. След като се наобяждал, се оплакал, че го боли лявата ръка и внезапно припаднал.

— Може да се случи по всяко време — заяви сериозно икономката и поклати глава. — Човек никога не знае.

— Да, така е — съгласи се Сара.

Едва на следващата сутрин, когато господин Едуърдс я извика в офиса си на необичайна среща, Сара разбра, че сърдечният удар на господин Греъм може да окаже огромно влияние върху работата ѝ. Роум също присъстваше и я наблюдаваше загрижено.

Младата жена го стрелна с поглед и потръпна щом си спомни как я бе целувал, но се опомни и бързо извърна очи. Не можеше да се съсредоточи над работата, докато чувстваше върху себе си настойчивия му поглед и това я притесни. Независимо от напрежението, тя винаги изпълняваше задълженията си, а сега, щом разбра, че Роум успява да я извади от равновесие с един-единствен поглед, се притесни.

— Сара, седни, ако обичаш — покани я господин Едуърдс, а мъдрите му ласкави очи не се отделяха от нея. Тя винаги се бе

разбирала отлично с господин Едуърдс, но той никога не я бе канил да присъства на оперативка. Тя седна и спокойно сви ръце в скута си.

— Хенри няма да се върне на работа — обясни внимателно той. — Лично говорих с лекуващия лекар. Ако внимава, ако се пази от стреса и не получи друг удар, може да живее още много години, но няма да може да работи. Ще се наложи да се пенсионира по-рано. Роум ще бъде повишен в старши вицепрезидент.

Сара отново се осмели да погледне забързано Роум и разбра, че той все още я гледа с онзи притеснително настойчив поглед. Мъжът се приведе напред и се обърна към нея.

— Не мога да те взема за своя секретарка. С Кали работя от години и тя сигурно ще се премести с мен.

Това не беше изненада. Сара му се усмихна мило и той усети, че стомахът му се стяга, а юмруците му се свиха. Младата жена не бе очаквала да му стане секретарка, защото подобно развитие на нещата нямаше да се получи. Самата Сара нямаше да съумее да работи толкова близо до него и то всеки ден. Достатъчно зле беше да го вижда непрекъснато.

— Да, разбира се. Уволнена ли съм?

— Боже мой, не! — каза удивен господин Едуардс. — Изобщо не си го и помисляй. Просто искахме да ти предложим избор. Поканил съм някого от Монреал да заеме мястото на Роум, а пък секретарката му не иска да се мести. Ако прецениш, че искаш работата, просто си оставаш, а и той е приятен човек. Ако решиш, че е по-добре да се прехвърлиш в друг отдел, само кажи. Години наред вършиш чудесна работа за Спенсър-Нийл и сама можеш да избереш къде точно в компанията искаш да работиш.

Сара се замисли над евентуално прехвърляне, но напрегнатата атмосфера сред изпълнителните директори, където се взимаха решения и се решаваха съдбите на хиляди хора, наистина ѝ допаднаше. Ежедневните предизвикателства поддържаха интереса ѝ жив, и въпреки че бе съвсем близо до Роум, забързаното, натоварено ежедневие не ѝ позволяваше да мисли за него.

— Ще остана негова секретарка — отвърна мрачно тя накрая. — Как се казва?

— Максвел Конрой. Ръководеше клона ни в Монреал изключително компетентно. Доколкото знам, е англичанин.

— Да, англичанин е — потвърди Роум.

Сигурно Роум вече бе прегледал личните му данни в компютъра и бе запомнил всяка дума.

— Добре тогава — каза сърдечно господин Едуардс, изправи се и по този начин даде да се разбере, че всички са свободни.

Роум тръгна след Сара към вратата, но не се върна в офиса си. Вървеше плътно зад нея, когато тя влезе в своя кабинет, и затвори вратата. Сара се почувства неестествено нервна и се отдръпна от него, за да се скрие зад бюрото.

— Искам да знаеш... — прошепна той, приведе се над бюрото и приближи лице до нейното. — Искам да ми станеш секретарка... и то много... но здравият разум ми подсказва, че няма да вършим никаква работа. Ще се превърна в типичния шеф, който преследва секретарката и го върши за сметка на работата. Май ще е най-добре да задържа Кали.

Сара го загледа и се почувства загубена в дълбините на тъмните му очи.

— Разбирам — прошепна тя.

— Наистина ли? — Той се изправи със странна усмивка и отново погледна към нея. — Не съм сигурен, че разбираш. Може би ще успееш да ми обясниш. Ще вечеряш ли с мен тази вечер?

Тя обикновено не си определяше срещи през седмицата, тъй като никога не знаеше дали няма да се наложи да остане да работи до късно, но когато Роум я покани, обичайната ѝ предпазливост се стопи.

— С удоволствие.

Не можеше да скрие удоволствието в очите си и той остана загледан в нея за момент, преди да се приведе и да я целуне силно по устните.

— Ще те взема в осем. Какво ще кажеш за китайска храна?

— Чудесно. Много обичам.

Ръцете ѝ продължаваха да треперят, дори и след като той излезе, и тя се зае с обичайната проверка на документацията. Нещата започваха да стават сериозни, а сега вече нямаше как да се отдръпне, дори и да искаше. Помисли си за Даян и затвори за миг очи. Трябваше тя да умре, вместо приятелката си, но нито на едната, нито на другата не бе предложен избор. Сега Роум бе свободен, както физически, така

и по документи, а може би дори и емоционално и Сара смяташе да се възползва от шансовете си с него.

Ако нямаше запланувана бизнес вечеря, Роум я извеждаше всяка вечер през седмицата. Сара не се замисляше над невероятния си късмет, а се наслаждаваше на всеки миг с него. Напомняше си, че той бе пожелал да бъдат само приятели и се стараеше да не казва и прави нищо, което той би изтълкувал като флирт, въпреки че понякога това изобщо не я интересуваше. Когато я целуваше за лека нощ, леката ласка бе бавна, сякаш той бе неизбежно привлечен от мекотата на устните ѝ, а тя се отпускате в силните му ръце и се отдаваше на докосването с трескавата забрава на тийнейджър. Но това не бе всичко, защото той винаги се отдръпваше преди между тях да се е разгоряло нещо по-интимно и Сара прие поведението му като нежелание от негова страна за по-сериозна и задълбочена връзка. Той изглежда бе доволен нещата да си останат такива, каквито бяха, с нейното приятелство и приятните разговори, а също и удоволствието от общите им интереси. Сара искаше повече, искаше всичко, което той можеше да ѝ даде, но вероятно той вече ѝ бе дал всичко, на което бе способен. Съзнаваше, че не е забравил Даян, а когато говореха за нея, защото неизменно стигаха до тази тема, лицето му се превръщаше в непроницаема маска.

Седмица след като господин Грѐм получи сърдечен удар, Максвел Конрой пристигна със самолет от Монреал. Той бе висок слаб англичанин с неподправения акцент на британската висша класа, буйна руса коса и най-живите, най-палавите синьо-зелени очи, които Сара бе виждала. Той не бе просто мъжествен, а притежаваше неостаряващата аристократична красота, която пленяваше жените и ги караше да го заглеждат като омагьосани. Ако Сара можеше да обърне внимание на друг мъж, освен на Роум, сигурно щеше да се влюби в Максвел Конрой от пръв поглед, но както обикновено, го даряваше единствено с любезната си, леко отнесена усмивка.

Той не си губеше времето. Първия път, когато остана насаме със Сара, я покани на вечеря.

Тя го погледна стреснато, с широко отворени очи. Нямаше начин да сбърка намеренията му, не и когато тези искрящи очи така ясно

предаваха мислите му. Прехапа устни. Как да му откаже, без да създаде напрежение между тях на работното им място? Не искаше да обещава нищо, и защото Роум можеше да я покани да излязат във всеки един момент.

— Не мисля, че е много разумно — осмели се да откаже особено внимателно тя. — Работим заедно и въпреки че няма забрана в компанията служителите да се срещат, знаете, че не се приема хора от един отдел да излизат заедно.

— Знам също, че когато хората проявяват дискретност, никой не обръща внимание.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Срещам се с друг.

— И той ще бъде против? — попита веднага Максвел, а Сара тихо се разсмя.

— Вероятно няма — призна тя, а заглъхващият ѝ смях понесе ехото на болка, която се отрази в сенките, напълнили зелените ѝ очи.

— Значи е глупак — отвърна тихо Максвел, очите му спряха на гладкия възел бледоруса коса. — Ако решиш да дадеш шанс на някой друг, веднага ми кажи.

— Добре. — За момент тя срещна топлия пронизващ поглед на мъжа. — Ще го направя.

Истината бе, че се чувстваше привлечена от Максвел повече, отколкото, към който и да е друг мъж в живота си, освен, разбира се, Роум. Новият ѝ шеф ѝ хареса още щом го видя, и необяснимо защо с него се чувстваше спокойна, тъй като усещаше, че той е готов да спазва ограниченията, наложени от нея самата и щеше да ги уважава до момента, в който тя му дадеше разрешение да пристъпи отвъд.

Този следобед Роум и Максвел вървяха бавно по коридора, за да довършат някакво обсъждане преди края на работния ден. Сара заключи офиса, пожела им тихичко приятна вечер и ги отмина, като внимаваше да не поглежда Роум.

Максуел се завъртя така, че да я наблюдава в гръб, докато тя се отдалечава по коридора, живите му очи присвити с интерес. Тъмният поглед на Роум стана по-остър, когато и той се извърна да наблюдава Сара и забеляза колко изящно върви тя, как свободно пада полата по великолепните ѝ крака. Не му се понрави начинът, по който Максвел я

заглежда, също като котка, съсредоточена алчно в канарчето, което смята да изяде за обед и в стомаха му се надигна стегната топка гняв.

— Тя е много симпатична жена — отбеляза той, в очакване на коментара на другия мъж, всяка клетка от тялото му изопната от нетърпение.

Максуел го погледна изумен.

— Симпатична ли? Тя е дяволски красива. Толкова изтънчена, толкова изящна, че трябва да се вгледаш, за да забележиш класическите черти на лицето ѝ.

Роум беше виждал лицето ѝ да поруменява от удоволствие, устните ѝ да подпухнат от целувките му и готовността да моли за още. Напредваше невероятно бавна и само изчакваше знак от нейна страна, че и тя изпитва същото нетърпение да прекратят неудовлетворителния завършек на вечерите само с целувки. О, да, тя определено харесваше целувките му, но у нея все още съществуваше някаква отчужденост, която той не успяваше да пречупи, колкото и страстно да я целуваше и все не получаваше поканата ѝ да продължат. У него започваше да се надига отчаяние, а тялото му тръпнеше в желание за освобождаване. Беше ѝ посветил всичките си вечери и срещите с други жени бяха изоставени. Не се беше сблъсквал с такава неразрушима стена от тийнейджърските си години, когато с изключителна последователност, всяка петъчна вечер, се опитваше да прелъсти девствената си приятелка на задната седалка на колата.

Но ако Сара все пак се отпуснеше дотолкова, че да изгуби самоконтрола си и да се отдаде на страстта, щеше да е с него. Проклет да е, ако остави Максуел да види как хладната ѝ резервираност се превръща в първична топлина и копнеж. Нейното желание ще бъде насочено единствено и само към него.

— Забелязал съм как изглежда — отвърна с равен глас той, но тонът му бе ясно предупреждение за другия мъж. Максуел го погледна рязко и въздъхна.

— Значи си ме изпреварил, така ли?

— Познавам я от години — отвърна уклончиво Роум.

Максуел изсумтя.

— И аз познавам икономката на майка ми от години, но не отправям предупреждения към другите мъже.

Роум се засмя, нещо, което му се струваше все по-лесно през последната седмица. Независимо от всичко, Максвел му харесваше. Можеше да преследва Сара до безкрай, но никога нямаше да го стори тайно или подмолно, просто щеше да опита. Това нямаше значение за Роум, тъй като той твърдо бе решен да я има само за себе си. Отпусна се и погледът му срещна този на Макс с мъжко разбиране.

Макс сви рамене с елегантно движение.

— Ще остана в резервите, ако ти все пак се провалиш.

— Чувствам се по-спокоен — отвърна подигравателно Роум.

Макс му се усмихна кисело.

— А не трябва.

ТРЕТА ГЛАВА

На коктейла по случай прехвърлянето на Макс в Далас, присъстваха десетки хора, които държаха висшия ешелон на Спенсър-Нийл да ги забележи и да поговори с тях. Роум, господин Едуърдс и Макс бяха в центъра на вниманието, тъй като те бяха триумвирата, който контролираше милиарди долари и хиляди работни места. Господин Едуърдс, слаб, тих мъж, задържал се на върха цели петнайсет години, благодарение на благоразумието си и усета в корпоративните дела, бе подбрал лично двамата си лейтенанти и бе щедро възнаграден за оказаното доверие. Роум се подготвяше за председател на борда, пост, който със сигурност щеше да получи, когато господин Едуърдс се оттеглеше. Докато наблюдаваше как амбициозните млади служители на изпълнителна длъжност се скупчват около него, Сара разбра, че всички са наясно, дори и низшия състав, че Роум ще наследи господин Едуърдс. Макс, от друга страна, им беше напълно непознат, но вече бе успял да наложи непринуденост с по-висшестоящите, което ясно показваше, че е вътрешен човек.

Изпълнена с досада, заради непрекъснатите въпроси за Макс, Сара прецени, че е най-добре да не се застоява на едно място. Измисли си сложна стратегия, за да не я засипват непрекъснато с въпроси. Вземаше шепа фъстъци или топваше парче целина в соса от сирене, а след това продължаваше с танцова стъпка напред, без да среща чуждите погледи и без да дава възможност на никого да я заговори. Стиснала единственото си питие за цялата вечер, тя отпиваше малки глътки и се опитваше да яде достатъчно, за да може организмът ѝ да разгради алкохола, преди да ѝ замае главата. Малко по-рано беше нахлула бързо в кухнята, където служителите на фирмата, която отговаряше за храната, с трескава бързина се стараеха да следят апетита на гостите, и получи малка чашка мляко, което изгълта с насладата на пристанищен хамалин, надигнал ледената бира след горещ работен ден.

— Ядеш фъстъци като че ли си била на гладна диета — прошушна Роум в ухото ѝ и я стресна. Взе коктейла от ръката ѝ и го замени с висока чаша, пълна с бледа кехлибарена течност и ледени кубчета. — Ето. По-добре пий това. Джинджифилова напитка. — Той ѝ намигна и допи нейния коктейл.

— Вече опустоших хладилника за мляко — засмя се тя и в очите ѝ затанцуваха искрици. — Да не би да се страхуваш, че ще падна по очи преди още да е свършил коктейлът?

Той я погледна сериозно и забеляза, че тази вечер в очите ѝ липсва обичайната тъга. Дали незначителното количество алкохол я караше да се смее така весело, или пък се беше случило нещо хубаво, той не знаеше, а и нямаше значение. Тъй като събирането беше както делово, така и за отпускане, той не я бе довел на коктейла, но бе твърдо решил да се прибере с нея. От начина, по който тя го гледаше, си помисли, че може би най-накрая е свалила тези невидими прегради, които ѝ пречеха да общува с него пълноценно.

— Не, ти не би направила нещо толкова срамно, като да се напиеш — отвърна най-сетне той. — Ти си истинската свършена секретарка. Вече успя да накараш Макс да ти ближе краката.

— Макс е сладур — отвърна топло Сара и се огледа, за да зърне високата елегантна фигура и не забеляза как в очите на Роум се събраха буреносни облаци. — Много обичах господин Греъм, но признавам, че с Макс ми е по-приятно да работя. Макс кара нещата да стават.

Споменаването на Макс бе грешка. Роум инстинктивно се премести така, че да застане между Сара и останалата част от стаята и да ѝ попречи да търси с поглед Макс.

— Ще имаш ли нещо против да дойда тази вечер? — попита той, въпреки че в гласа му прозвуча настойчивост, която бе по-скоро команда, отколкото молба. Сара го погледна предпазливо.

— Ако искаш. Нямах намерение да стоя много. Вечерял ли си или и си само на това? — Тя махна с ръка към пъстрото изобилие от сосове, хапки и пресни зеленчуци, които тя поглъщаше цяла вечер.

Роум имаше добър апетит.

— Умирам от глад — призна си той. — Искаш ли да излезем на една късна вечеря?

— Не, предпочитам да си остана вкъщи — отвърна тя, след като бе преценила поканата му. — От вчера е останало малко пиле. Какво ще кажеш за сандвичи с пиле?

— Готов съм да заменя всичката тази заешка храна за един-единствен пилешки сандвич.

Настроението му се подобряваше и той се усмихна, а Сара — също. Чувстваше се по-спокоен с нея от всякога преди, а тя разцъфваше под вниманието му. Може би той започваше да я приема за нещо повече от просто приятелка и тази надежда я озари, привличайки не един мъжки поглед към лъчезарното ѝ лице.

Внезапно Макс застана до Роум, насочил нежната си усмивка към Сара.

— Би трябвало да си до мен — каза небрежно той, без да пропусне да отбележи колко много отиваше прасковения цвят на роклята на сметаново гладката ѝ кожа. — Все още съм за никъде без теб. Ако не ми помагаше в работата през последните дни, сигурно щях да се изложя страхотно.

Протегна ръка към Сара, но Роум го възпря, протягайки собствената си ръка, за да го задържи. По мургавото лице се прокрадна нещо заплашително и неумолимо, когато погледна Макс.

— Веднъж вече те предупредих — каза той, стаил едва доловимата заплаха. — Сара е забранена територия за тебе.

— Роум! — Шокирана и изненадана, Сара се обърна към него по име и усети как я обхваща ужас. Как е възможно да се държи така на бизнес коктейл?

— Не виждам да си ѝ сложил халка — изтъкна спокойно Макс, без да обръща внимание на настроението на другия мъж. — Ще трябва да побързаш.

Пребледняла от притеснение заради начина, по който един обикновен приятелски разговор се бе превърнал така ненадейно в едва сдържана мъжка агресивност, Сара се отдръпна и от двамата.

— Престанете! — нареди тя с треперещ глас, който не бе нищо повече от шепот. — Да не сте посмели да кажете и дума!

Ноздрите на Роум се разшириха от гняв, той пристъпи и обвинително погледна Сара с ръка.

— Ще изпратя Сара до тях — каза нарочно той, а пръстите му се впиха в плътта ѝ. Изрече думите прекалено високо и няколко човека се

извърнаха, за да ги погледнат. — Не се чувства много добре. Би ли ни извинил пред останалите, Макс. Ще се видим в службата.

Сара знаеше, че е достатъчно бледа и хората ще повярват на лъжата му. Той я потегли към входа преди някой да се приближи към тях. Ръката около кръста ѝ почти я повдигаше от пода, все едно, че я носеше.

— Роум, престани — опита се да протестира тя и да се измъкне от ръката му, за да върви сама.

Той изруга тихо, стисна я още по-здраво, приведе се и плъзна другата си ръка под коленете ѝ и я вдигна. Тя си пое въздух, тъй като от рязкото движение ѝ се зави свят и впи ръце в раменете му. Асансьорите бяха в края на дълъг коридор и те преминаха покрай мъж в бяло вечерно сако, който не се стърпя и ги изпрати с огромен интерес.

— Всички ни гледат — прошепна тя. — Какво ти става?

Беше толкова стресната, че дори гневът ѝ не можеше да излезе наяве, но ѝ се струваше, че си проправя път през гъста мъгла, защото не разбираше държанието на мъжа.

Той натисна копчето за слизане с лакът, а след това сведе глава и я целуна толкова интимно, че тя се сви в ръцете му, а устата ѝ се отвори, за да приеме езика му. Не я интересуваше къде са, щеше да ѝ е все едно дори и да бяха на средата на улицата. Когато я целуваше така, всяка мисъл излиташе от главата ѝ и тя се отдаваше на бавното разгарящо се удоволствие, което ѝ даряваше целувката.

Електрическият звън им показва, че асансьорът е дошъл. Все още със Сара в ръце, Роум се качи. Нямаше други, освен тях, и тя го погледна с удивление. Ясно виждаше изражението му на ярката изкуствена светлина, но не разбираше какво означава.

— Вече можеш да ме пуснеш — осмели се да каже внимателно тя. — Да не би да смяташ да ме пренесеш и през фойето на хотела?

— Това е Тексас — отвърна той леко раздражено. — Никой няма да се учуди, въпреки че поне от приличие би трябвало да те прехвърля през рамо. — Въпреки това я пусна, но ръката му си остана на кръста ѝ.

— Защо беше нужно цялото това представление — попита тя, когато вратите се отвориха и те излязоха в широкото ултрамодерно фойе, превзето от стъкло и зеленина.

— Това се нарича да си набележиш своето.

Тя се замисли над думите му за момент. Не беше кокетка, нито пък вярваше в преструвките и нямаше намерение да се прави, че не разбира. Но някъде дълбоко в себе си се чувстваше уплашена от бързината, с която той действаше. Стрелна го с бърз неспокоен поглед. Той го забеляза и веднага разбра за какво става въпрос, а устните му се свиха. От този поглед, и от сериозното му решително лице, Сара разбра, че е отрязана от стадото по същия начин, по който един жребец би отрязал пътя за отстъпление на кобилата, която си е избрал. При тази мисъл устата ѝ пресъхна, а коленете ѝ омекнаха. Той може и да не беше роден в Тексас, но познаваше тукашния манталитет много добре. Постъпката на Макс беше събудила някакво чувство за собственост у Роум и той я бе грабнал инстинктивно изпод носа на другия мъж, а сега възнамеряваше да сложи и клеймо върху това, което си бе негово.

— Колата ми е там — каза тя и махна с ръка, сякаш за да го спре.

— Никакви такива. — Дори не я погледна, когато излязоха на тротоара и топлият нощен ветрец ги облъхна. — Утре сутринта ще те докарам, за да си я вземеш.

— Предпочитам сама да карам до нас. — Говореше твърдо и той усети решителността ѝ. Разбра, че колата ѝ дава чувство на независимост, от което толкова много се нуждаеше, след като я бе изтеглил така властно от коктейла. Не искаше да я изпуска от поглед дори за минута, но същевременно се страхуваше да не я притисне прекалено много и да я принуди отново да се скрие зад хладната маска. Беше близо, много близо до мига, когато щеше да премахне преградите между тях и нямаше да позволи на собственото си нетърпение да развали всичко. Да я направи своя се бе превърнало в идея фикс, да разбие самоконтрола ѝ бе цел, която все повече и повече завладяваше мислите и времето му.

— Добре — съгласи се той и реши да използва времето, докато шофира до апартамента ѝ, за да се поохлади. Чувстваше се необуздан и ограничен и имаше нужда да се успокои с топлата магия на женско тяло. Тялото на Сара. Тя бе единствената конкретна жена, която бе пожелавал след смъртта на Даян и той я желаше толкова страстно, че почти я мразеше заради начина, по който го караше да се чувства.

Тя бе толкова бледа и винаги се владееше съвършено, също като ледената кралица. Дали и в леглото ще си оста не толкова хладна и

резервирана, или този овладян зелен поглед ще блесне с неовладяна страст? Представи си я под него, тръпнеща от желанието, което той е разпалил, от гърлото ѝ се изтръгват диви викове, докато навлиза в нея отново и отново...

Той изостави фантазията, а по челото му избиха капчици пот, докато наблюдаваше грациозното полюшване на тялото ѝ пред него. Пристъпи към собствената си кола и зачака малкия червен автомобил да потегли, а след това пое зад нея, без да я изпуска по пътя към апартамента ѝ.

Когато пристигна, Сара вече бе отключила входната врата и го погледна предпазливо, когато влезе. В тъмните му очи все още се таеше заплахата, но също и желание, което тя разбираше, но не можеше да прецени. Желаше го, винаги го бе желала, но същевременно не искаше да изкара флирт за една нощ с него, да преспят единствено, за да му е приятно, а щом свършат, той да я забрави. Изведнъж се опита да забави темпото.

— Искаш ли кафе? — предложи му тя и остави малката дамска чанта на канапето, за да го насочи към кухнята.

— Не. — Отказът му бе рязък.

— Мисля да похапна нещо, за да не пригладнея по-късно — подвижна през рамо тя. — Какво ще кажеш по за един пилешки сандвич...

Той я сграбчи без предупреждение. Твърдите му ръце се стегнаха около кръста ѝ и я притиснаха към него. Той наведе глава и горещият му дъх опари извивката на врата ѝ, едва докосвайки нежната кожа, но въпреки това даде живот на всичките ѝ нервни окончания. Тя потръпна леко, но не се опита да се отдръпне, а се притисна към възбуденото му тяло.

— Не искам сандвичи — измърмори той и докосна със зъби врата ѝ, а след това погали същото място с връхчето на езика си. Сара затвори очи, потънала в омая и отпусна глава назад, на рамото му, оставила целия си врат на лакомите му устни.

Дишането му стана тежко и забързано до ухото ѝ, а всяко движение до бедрата ѝ разкриваше нарастващата възбуда. Дясната му ръка се плъзна от кръста нагоре и покри гърдата, докосването бе изгарящо, дори и през плата на роклята.

— Имах желание да счупя челюстта на Макс, когато те гледаше така, сякаш му се искаше да направи това. — В гласа му прозвуча грубост, която тя не бе долавяла до сега, а също и гърлени нотки на желание. Ръцете му се плъзгаха по цялото ѝ тяло и я галеха така, сякаш за да ѝ покаже, че е само негова, а тя се облегна назад със затворени очи, тръпнеща под напора на настъпващите вълни на удоволствие, всяка една по-мощна от предишната. С дрезгав вик на нетърпение, той смъкна ципа на роклята и тя се спусна до коленете ѝ, а след това разкопча сutiена и с ръце и поглед се наслади на гърдите ѝ.

Сара простена тихо, когато обгърна и двете ѝ гърди в дланите си, мацкайки меката плът, разтривайки розовите зърна.

— Толкова си красива — простена той. Дрезгавото желание в гласа му я накара да се почувства наистина красива. Хареса ѝ как гърдите изпълват дланите му и тя се устреми напред към неповторимото докосване.

Неочаквано той я обърна към себе си, притисна я толкова силно, че тя усети болка, и я зацелува с неприкрито желание. Езикът му ѝ разкри безпогрешно какво му се иска да направи. Сара простена под устните му в жаждата си за глътка въздух.

— Роум... моля те! — Самата тя не знаеше дали го моли за милост, или за още от това първично удоволствие, с което я даряваше. Усецаше тялото си натежало, омекнало, а нещо, което пулсираше в нея, я караше да се движи безспир.

— Да — прошепна той до гърлото ѝ, разбрал молбата ѝ, както му се иска. Отпусна я назад върху ръката ѝ, за да може спокойно да достигне мамещата гръд и тя изписка, когато горещите устни се склучиха около зърното и го засмукаха силно. Всичко бе обгърнато от тъма, топъл, кадифен мрак, който премахна всичките ѝ задръжки и съмнения, че му принадлежи. Усети, че се превръща в истинско първично създание, което инстинктивно търсеше още повече удоволствие, отколкото той ѝ предлагаше. Ръцете ѝ галеха тялото му също като неговите и отместваха дрехите, които я отделяха от набъбналите мускули. Той също потръпваше под интимните ласки и я молеше за още.

В един момент и двамата се отпуснаха на пода и тя усети мекотата на плюшения килим на гърба си. Прекалено нетърпелив, за да я съблече, той повдигна роклята на кръста и смъкна чорапогащника

надолу. Сара посегна към Роум, омаята изписана по лицето ѝ, загубена в събудената от него страст и го чу рязко да си поема дъх.

— Бавно, бавно — каза дрезгаво той, защото не искаше всичко това да свърши прекалено бързо, а бе опасно близо до мига на насладата. Искаше да се увери, че тя също е усетила удоволствието, искаше да съзре лицето ѝ в този момент. Отдръпна се от мамещите ѝ ръце, но не спря да я гали и милва с леки въздушни ласки, които я изгаряха и караха да иска още и още.

Сара извика под натиска на набъбналото в нея удоволствие, едно плашещо и същевременно невероятно хубаво усещане, сякаш всеки миг щеше да се пръсне на хиляди парченца. Топлата му ръка, тези дяволски танцуващи пръсти разбиваха самоконтрола ѝ, самообладанието ѝ.

— Отпусни се, отпусни се — шептеше дрезгаво той в ухото ѝ и тя го послуша, хлипайки с неразбираемите вопли на забравата, стиснала го здраво, докато тялото ѝ се разтърсваше от обзелото я великолепно чувство.

Тъкмо когато започваше да се спуска към спокойствието и омаята, той я прикова под собствената си тежест, намести се между бедрата ѝ и проникна в нея с един мощен точен тласък. Сара не успя да съдържи острия си вик, а тялото ѝ изтръпна от болка. Въпреки това протегна ръце и обви врата му, притисна се към него и му предложи удоволствието на изпълненото си с обич тяло. Той простена дрезгаво до гърлото ѝ и загубил всякакъв контрол, облада я бързо, малко грубо, но въпреки болката, успя отново да запали у нея искрата на желанието. Всичко свърши, преди искрата да се разгори в пожара, който преди малко я бе погълнал и той извика през стиснати зъби, усетил настъпването на собственото си удоволствие.

Невероятното преживяване остави Сара като замаяна. Остана да лежи на килима дори и след като той се претърколи до нея, а тялото ѝ бе като изранено, уморено, сякаш не бе нейно. Непознатите усещания все още напомняха за себе си, а тя се опитваше през обзелата я мъгла да ги разбере и подреди. Можеше да остане да си лежи там и дори да заспи, ако гневният му напрегнат глас не я бе стреснал.

— По дяволите, Сара, можеше да ме предупредиш!

Все още не съвсем на себе си, тя седна, въпреки че движенията ѝ не бяха напълно координирани, намръщи се леко и учудено, докато се

бореше с роклята си, за да я вдигне към раменете си, а полата да смъкне надолу, за да покрие бедрата.

— Аз... какво? — измърмори объркано тя, а след това въздъхна уморено и покри очи с ръка.

Той изруга, с една-единствена англосаксонска дума, която се заби в съзнанието ѝ и я накара леко да се отдръпне. Не разбираше защо е ядосан. Може би заради Даян? Погледна го с уплаха в очите и това го стресна, сякаш очите ѝ бяха загубили булото си и той успя да види болката, която я гризеше ежедневно. Тя веднага извърна глава и се опита да събере треперещите си крака, за да се изправи.

Той каза нещо грубо, а след това прекоси стаята с три огромни крачки, наведе се и я пое в ръцете си, за да я изправи без всякакво усилие.

— Какво очакваше? — сопна се той, занесе я до спалнята и я положи на леглото. — Беше адски тъпо да не кажеш нито дума! — Въпреки гнева, ръцете му бяха безкрайно нежни, докато я събличаше.

Сара лежеше притихнала, докато той се грижеше за нея. Най-сетне бе разбрала причината за гнева му. Той не бе очаквал такава неопитност. Искаше ѝ се само да разбере дали е разочарован, или се е ядосал, защото се е изненадал. Когато ѝ облече нощницата, той приседна на леглото до нея. Светлината от единствената лампа хвърляше назъбени сенки по изпитото му лице. Той си пое дълбоко дъх, сякаш, за да не изпусне тънката нишка на самоконтрол.

Доста неподходящ за случая прилив на смях я накара да се усмихне. Постара се да я скрие, но тя се разшири. Меките ѝ устни се извиха в нежна усмивка и тя го подразни внимателно.

— Сексът не ме е превърнал в инвалид. Можех и сама да се преоблека.

Той я погледна гневно, но след това забеляза нежността в усмивката, която го приканваше да сподели мига с нея. Тогава осъзна, че се държи с нея като с ранен човек и лошото му настроение се стопи, при което се почувства глупаво. Отблъсна чувството и запази мрачната физиономия.

— Значи имаш повече късмет, отколкото заслужаваш. Можех да те нараня, сериозно да те нараня. По дяволите, трябваше да ми кажеш, че ти е за пръв път!

— Съжалявам — извини се мрачно тя. — Не бях запозната с процедурата.

За момент той я изгледа, готов да избухне всеки момент, в тъмните му очи бе стаен разпален гняв. Но той бе мъж, който умело контролираше настроенятия си и в този момент си наложи да се контролира, да не казва нищо, докато не изпита отново увереност в себе си. Най-сетне прокара ръка през обърканата си коса, с което я оплете още повече.

— Та ти си на тридесет и три години. Как по дяволите е възможно още да си девствена?

Във въпроса му личеше такова объркване, сякаш това бе нещо неразбираемо. Сара се размърда притеснено, внезапно осъзнала какъв анахронизъм всъщност представлява. Ако бе родена едно поколение по-рано, състоянието ѝ нямаше да изглежда чак толкова неестествено, тъй като се очакваше жените да запазят целомъдрието си до брака. А вместо това, тя се оказа една не чак толкова модерна и съвременна жена, въпреки че бе част от доста напредничаво общество. Не че у нея ги нямаше обичайното любопитство и желание, нито пък бе някоя моралистка. Просто дълбоко вкорененият ѝ стремеж към сигурност я бе накарал да не рискува като „отдаде всичко“ в някоя връзка, която би се оказала временна и преходна и то единствено, за да задоволи инстинктите си. След това се запозна с Роум и това напълно отрязва шансовете на всички мъже, които проявяваха интерес към нея, въпреки че Роум бе недосегаем. Ако не можеше да го има, тогава не искаше никой друг. Нещата бяха съвсем простички и въпреки това ѝ бе невъзможно да му ги обясни.

Дори не се опита да отговори, просто го погледна, а сенките в очите ѝ отново замъглиха светлината в очите.

Ненадейно Роум трепна, сякаш го бе ударила и я загледа с изражение на нескрита мъка. Какво ли би казала Даян, ако знаеше, че току-що бе прелъстил най-добрата ѝ приятелка? Болката впи нокти в сърцето му и остави следи на раздираща горчивина и чувство на вина, щом осъзна, че физическото освобождение и разтоварване, към което се бе стремил при другите жени, и в действителност бе физическо предателство, не означаваше нищо в сравнение с предателството към Даян, което току-що бе извършил със Сара. За него тя не представляваше просто едно безименно тяло. Той се бе наслаждавал

напълно съзнателно на всеки един миг с нея и я бе пожелал заради личните ѝ качества и индивидуалност. И не само това, удоволствието, което изпита с нея бе разтърсващо и изтри напълно спомените, които го връхлитаха, след като бе правил секс, спомените как люби жена си, как лежи до нея след това и си разкриват тайните един на друг. Сега дори не се бе сетил за Даян. Сара бе изпълнила и ума, и сетивата му, а това вече бе истинско предателство.

Трябваше да се откъсне от нея. Скочи на крака и бързо прекоси стаята, стиснал в длани косата си. Как можеше тя просто да си лежи там и да го гледа с тези загадъчни очи? Дори не бе започнал да я разбира. Беше се въобразил, че след като бъде с нея, тя просто ще се принизи до всички други жени, с които бе спал през последните две години, тогава тайнственият ѝ ореол ще се стопи той няма вече да се чувства завладян от нея. Не се случи нищо подобно. Напротив, тя разкри тайна, която я направи още по-необикновена и веднага след това се затвори отново в себе си, където той дори не можеше да я докосне.

Това бе много повече, отколкото бе в състояние да понесе. Почувства, че се задушаваше и я изгледа гневно, за да прикрие паниката, което се надигаше в гърдите му.

— По дяволите — изрече той с пълно отвращение. — Кажете ми, ти добре ли си?

Сара повдигна една от тънките си вежди.

— Напълно. — Гласът ѝ прозвуча хладен и резервиран, както обикновено.

— Трябва да се махна — измърмори той. — Съжалявам, знам, че постъпвам като истинско копеле, но не мога... — Той спря и поклати удивено глава. — Ще ти се обадя утре.

Той беше при вратата преди Сара да успее да проговори.

— Няма нужда. Наистина съм добре.

Погледът му бе наситен с ярост. След това излезе от стаята и след секунда тя чу хлопването на външната врата. Веднага стана от леглото и отиде да заключи, а след това се пхна отново под завивката и лицето ѝ се сви, когато усети болки по цялото си тяло.

И така, едва напълно, все още крехко приятелство между тях бе разбито на хиляди парченца от един бърз и всепоглъщащ акт на похот. За него беше точно това, въпреки че тя му се бе отдала с цялата

си любов. Знаеше, че е още прекалено ранен момент от връзката им, за да може любовенето да бъде прието като нещо естествено. Той ѝ се бе нахвърлил и тя съзря и гняв, и вина в очите му, когато я бе погледнал. Може би защото бе твърде чувствителна към настроенията му, бе разбрала, че мисли за Даян и съжالياва за тези необмислени моменти на килима.

Сара не заплака. Беше се надявала това да се случи, но мечтата ѝ бе толкова бърза, че тя дори не се остави да ѝ повярва. Той си отиде и то без тя да го е имала истински, не и по начин, който имаше значение. Не бе получила нито доверието му, нито любовта му. Проявеният към нея интерес ѝ се стори напълно необясним.

Ами сега какво? Ще може ли да продължи да работи в същата компания с него, ще може ли да понесе да го вижда всеки ден? Или вече е достигнала момента, когато не може да търпи, когато трябва да прояви малодушие, само и само за да запази разсъдъка си? Беше се държала мъжки повече години, отколкото ѝ се искаше да помни, но проявената смелост не ѝ бе донесла нищо повече от една непрекъснатата болка в сърцето и празен апартамент. Вече бе на тридесет и три, преминала добрите за брак и деца години, а любовта, за която копнееш, я бе избягвала през всичкото това време. Ако направеше равносметка на живота си, излизаше, че има хубав апартамент, лъскава кола, но бе пропиляла живота си, за да въздиша по съпруга на най-добрата си приятелка. Времето и животът бяха преминали покрай нея, бяха се изплъзнали от протегнатите ѝ ръце, без дори да поспрат за един бегъл поглед.

Полунощ бе времето, когато човек прави планове за бъдещето, в случаите, когато миналото е оставило празнина. Лежеше и се насилваше да мисли логично и целенасочено, въпреки болката. В неин интерес беше да си намери друга работа. Нямахше да успее да преодолее мъката по Роум, ако го вижда всеки ден. Още в понеделник сутринта ще започне да си търси нова работа. Едва ли ще се окаже много трудно. Беше създавала доста приятелства през годините, прекарани в Спенсър-Нийл, докато работеше упорито, за да направи кариера, която в действителност не я интересуваше. Даян беше амбициозната от двете и градеше грандиозни планове, които заряза в мига, в който се запозна с Роум. Единственото желание на Сара бе, да има до себе си човек, когото да обича, съпруг, който да я гледа с

преданост, деца, за които да се грижи и възпитава и дом, който да е райско островче. Мъжът, който я обичаше нямаше да е Роум, осъзна за сетен път тя и болката я прониза още по-остра и силна, отколкото в началото.

Какъв беше смисълът да напуска Спенсър-Нийл, ако смяташе да продължава да страда за мъж, който никога нямаше да бъде неин? Беше време, крайно време, да забрави за Роум и да потърси някой, който да я обича. Пред погледа ѝ изплува слабото интелигентно лице на Макс и тя улови дъха си. Макс?

Не би могла да го използва. Той не го заслужаваше. Но не можеше да пренебрегне факта, че Макс я привличаше повече от всеки друг мъж, с изключение на Роум. Ако я покани отново, ще приеме. Така и така смята да напусне компанията, значи няма опасност да се забърка в стандартната афера между шеф и секретарка.

Дори може да го обикне. Сигурно любовта ѝ никога няма да бъде силна и всеотдайна като към Роум, но в света съществуваха различни видове любов, всяка една неповторима. Повече няма да отхвърля предложените ѝ чувства.

Смелите ѝ планове така и не се изпълниха. Острият звън на вратата я изтръгна от съня преди седем сутринта на следващия ден и тя стана сънена, а след това дръпна някакъв халат, за да се наметне и да отвори.

Подпря се уморено на вратата и се опита да раздвижи болезнените мускули, докато попита предпазливо.

— Кой е?

— Роум.

Сара се напрегна и усети как у нея се надига паника. Как да успее да не мисли за него, след като той непрекъснато се появява. Не искаше повече да бъде наранявана. Не си бе позволила да мисли за начина, по който я бе обладал, защото споменът бе все още прекалено болезнен и не можеше да приеме, че той я е изоставил веднага след като е бил с нея. Даян бе застанала между тях и винаги щеше да остане между тях.

— Сара — нареди с плътния си глас той, след като тя не отвори.
— Трябва да поговорим. Пусни ме да вляза.

Тя прехапа устни, защото знаеше, че ще последва ново мъчение. Отключи вратата и я отвори, след което отстъпи, за да го пусне да

влезе. Стрелна го с поглед и веднага след това извърна очи.

— Кафе?

— Да, голяма чаша. Не съм спал.

Личеше му. Беше се преоблякъл в дънки и червено поло, което безкрайно много отиваше на мургавото лице, въпреки че чертите му бяха изопнати повече от обикновено, а под очите тъмнееха кръгове. Беше сериозен, дори мрачен. Тръгна след нея към кухнята, докато тя зареждаше кафеварката и се облегна на един от високите кухненски столове. Пъхна единия ботуш на най-ниската пречка на стола, а другия протегна напред. Наблюдаваше я внимателно и се чудеше как е възможно да изглежда толкова спретната, след като бе очевидно, че току-що я е събудил. Като се изключи облака бледоруса коса, тя бе спокойна като статуя от алабастър, резервирана, прелестна, но не и достъпна.

— Желая те — каза неочаквано той и я стресна, а очите ѝ се разшириха. — Възнамерявах да те имам — продължи той, преценявайки всеки малък нюанс в изражението ѝ, отбелязвайки реакциите ѝ. — Снощи нещата излязоха от контрол. Исках да съм с теб още от мига, в който те изнесох от онзи коктейл. Смятах да те имам, а след това да те забравя. Но не стана точно така — обясни меко той.

Сара стоеше загледана в кафеварката, сякаш бавно процеждащите се в кафеника капки я омагьосваха.

— Бих казала, че всичко мина по план — насили се да каже тя. — Не мога да сравня преживяването с друго, предишно, но ми се струва, че що се отнася до въпроса за прелъстяването, то беше изключително успешно. Дори не се сетих да кажа „не“.

— Точно тогава нещата се объркаха. Ти беше девствена и аз не мога да те забравя. Застраших те, заради собствената си липса на контрол...

Сара вдигна рязко глава, щом мисълта за евентуална бременност ѝ мина през ума за пръв път. Остана вгледана в него в един дълъг момент, а след това се облегна на шкафа.

— Няма проблем в това отношение — измърмори тя. — Не е подходящото време от месеца.

— Слава богу — въздъхна той и затвори очи. — Нямаше да мога да го понеса. Достатъчно ми тежи на съвестта и така.

— Аз съм възрастен човек — изтъкна остро тя и отблъсна надигащата се паника. — Не е нужно да се чувстваш отговорен заради мен.

— Знам, че не трябва, но се чувствам отговорен. Даян те обичаше — каза той и я загледа напрегнато. — Тя бе готова да смачка всеки, който те нарани, а аз направих всичко възможно, за да те нараня. Тя би искала... тя би ме накарала да се грижа за теб. — Той си пое дълбоко дъх на пресекулки, очите му блестяха, а тялото му бе напрегнато до крайност. — Сара, ще се омъжиш ли за мен?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сара се втренчи в него. Що се отнася до предложенията за брак, това, което тя току-що получи бе толкова обидно, че в един безкраен миг не можа да реагира. Наистина го обичаше, но ѝ дойде много. Значи той си въобразява, че тя ще се ожени за него и гузната му съвест ще го остави на мира? Нима бе толкова отчаяна, та той си е помислил, че ще приеме с готовност предложението му? А и което бе по-лошо, нима бе прав? Всичко у нея трепереше и тя не знаеше дали ще намери сили да му откаже, въпреки че знаеше, че ѝ предлага заради най-неприемливата от всички причини.

За да си даде време, тя извади две големи чаши от шкафа и остана с гръб към него, докато успокои дишането си и превъзбудените си сетива. Стиснала една от керамичните чаши в ръка, най-сетне успя да промълви една-единствена дума.

— Защо?

Лицето на Роум бе добило сивкав оттенък под мургавата кожа и тя разбра, че не му е било никак лесно да ѝ предложи. А и как би могло да му е лесно, след като дълбоко в сърцето си той все още чакаше Даян?

Като всеки добър бизнесмен, той започна да изтъква положителните страни на сливането.

— Мисля, че бракът ни ще бъде добър. И двамата сме отдадени на кариерите си, и двамата разбираме напрежението, на което сме подложени, ограниченията в свободното време, което бихме могли да прекараме двамата. Разбираме се по-добре, отколкото когато и да било преди, а моите командировки ще ни дават известно време, в което да си отдъхнем един от друг. Знам, че си свикнала да си напълно независима — продължи предпазливо той, докато я наблюдаваше и се опитваше да разгадае как е било прието предложението му, но това бе все едно да търси някакъв израз по лицето на порцеланова кукла. — И двамата знаем как да не се пречкаме един на друг.

Кафето бе готово. Сара изхвърли утайката и разля димящата ароматна напитка в двете чаши. Подаде му едната, облегна се на плота и духна кафето, за да го охлади.

— Щом ще ни трябва толкова много време, в което да сме разделени, защо изобщо е необходимо да се женим? — попита най-сетне тя. — Защо да не си продължим както досега?

Мургавото му лице се смекчи, докато наблюдаваше бледия купол коса, която се бе накъдрила от двете страни на раменете ѝ.

— Сара, ако ти беше жена, която би приела една краткотрайна връзка, снощи нямаше да си девствена.

Сара потръпна и си припомни, че той е много добър играч на шах. Знаеше отлично как да напада и да преминава в отбрана, а също и как да заобиколи някой недостатъчно убедителен аргумент. Не, тя не беше жена, която спи с всеки, защото просто нямаше очи за друг мъж, освен за него. Нима не виждаше очевидното? Жена, останала девствена толкова дълго, независимо от обичайните възможности да промени това свое състояние, може да има една-единствена причина, за да се отпусне така без резервно в ръцете му предишната нощ.

— Снощи беше хубаво — каза нежно той, а думите му се увиха около сърцето ѝ също като лозови филизи и я привлякоха към него, пречупиха я пред волята му. — Усещах се така невероятно добре с теб, че направо полудях, но все още усещам мекотата ти отвътре. Ако бях изчакал поне малко, щеше ли и ти да полудееш за мен? Започна ли поне малко да ти е хубаво?

Той стана от стола и се приближи до нея, а тя усети прелъстителните нотки в дълбокия му кадифен глас. Той отпиваше кафето, застанал до нея и я наблюдаваше над ръба на чашата си.

Сара също отпиваше кафе и го задържаше над езика си, за да усети вкуса му. Чувстваше как топлината се качва към лицето ѝ и прокле бледата си кожа, по която и най-лекото изчервяване веднага се виждаше.

— Да, хареса ми — призна най-сетне тя, макар и притеснено.

— Ще бъда добър съпруг. Верен, трудолюбив, предан, също като Фидо, вълшебното куче, или каквото там беше името на помияра.

Тя вдигна бързо поглед и забеляза, че в очите му се прокрадват весели искрици, наподобяващи златни точки, сега, след като настроението му се бе подобрило.

— Обичам домашния уют — продължи той, акцентът му по-ясно изразен, докато обмисляше думите си. — Обичам сигурността, приятелството, приятно ми е да има с кого да си пия кафето в дъждовни сутрини и студени зимни вечери. И сега вали, не е ли хубаво? — Той стисна рамото ѝ, а пръстите му се плъзнаха по нежния овал, след това ръката му се промъкна под яката на халата и края на нощницата, за да погалят заоблените гърди.

Сара стоеше напълно неподвижна, въпреки че вътрешно тръпнеше от удоволствие. Той не беше справедлив. Как би могла да мисли разумно, след като тялото ѝ, създадено така, че да се наслаждава на всеки допир на мъжа, когато обичаше, изискваше цялото ѝ внимание? Интелектът бе нещо чудесно, но Роум бързо я научаваше, че умът слабо може да контролира естествените желаниа на тялото.

Роум продължаваше да я наблюдава много внимателно и забеляза меката мъгла на страстта, която забули хладния ѝ поглед. Клепките ѝ се притвориха и натезаха, а дъхът ѝ излизаше по-бързо между леко откренатите устни. И неговото сърце заби по-настойчиво, щом усети как гърдите ѝ стават по-горещи при допира му, а вълшебната женствена миризма се надигна към ноздрите му и му подсказа, без да има нужда дори да се замисля, че тя е негова. Преди да стане прекалено късно, той отдръпна ръка, но желанието да я докосва го накара отново да се протегне към нея, да обгърне изящната ѝ талия и да я привлече към себе си. Кафето му се плисна застрашително близо до ръба на чашата, но той спаси и двамата, като го остави, а след това пое и нейната чаша и я сложи до другата.

Когато бе в ръцете му, мекото ѝ тяло сгушено до него, тя се притисна до мускулите на мъжа, без дори да се замисля, и двамата възкликнаха.

— Виждаш ли? — измърмори с трептящ глас той и зарови лице в гладката коприна на косите ѝ. — Толкова ни е добре заедно. Наистина много добре.

Сара обви кръста му с ръце и усети влагата по ризата му, там, където дъждът го бе намокрил, докато бе тичал насам. Мирисът на дъжд и настъпващата есен се смесиха с неговата мъжка миризма и я приласкаха да потрие нос под рамото му. Що за брак ще има с него, рай или ад? Ще бъде ли доволна от това, което той може да ѝ даде или просто ще се свие в себе си и бавно ще умира, защото го иска целия, а

сърцето му винаги ще си остане на Даян. В този момент в кухнята, застанали прегърнати, тя почувства, че не би могла да иска повече от рая, но когато ежедневието и рутината я подхванеха, дали тогава няма да иска повече от него?

Едрите му ръце бавно се плъзнаха по гърба ѝ и погалиха всяко ребро, всеки прешлен.

— Кажй да, мила — прикани я дрезгаво той и тази първа любовна дума, с която я нарече, я накара да се разтопи от удоволствие. — Желая те. Винаги съм те желал през всичките тези години, когато ме отблъскваше така хладно и високомерно. Нямаше начин да рискувам брака си с Даян заради теб. Обичах я прекалено много. Но винаги съм те желал, а сега вече Даян не е между нас. Мисля... струва ми се, че ще ѝ допадне идеята да се грижим един за друг.

Сара, скрила лице на рамото му, затвори очи от болка. Когато той заговореше за Даян, всяка негова дума се забиваше като меч в сърцето ѝ. Как ще съумее да прояви сила и да живее със съзнанието, че никога няма да замени приятелката си в неговите чувства? Докато тя се свиваше от болка, Роум я притисна още по-плътно до себе си и това съвсем я обърка. Той внимателно се помести, за да се облегне на шкафовете. Разтвори крака, за да поддържа тежестта на Сара и я притисна интимно към себе си, към гърдите си.

— След като те искам, ще трябва да се ожения за теб. — Улови брадичката ѝ и я накара да вдигне глава, за да погледне лицето ѝ. — Ти не си жена, която би се примирила с нещо по-незначително. Предлагам ти обвързване, законна връзка с всичко, което произтича от нея. Ще ти бъде верен. Лично аз предпочитам да съм обвързан с една жена, от колкото хиляди флиртове за една нощ с жени, чиито имена дори не помня. Двамата с теб се познаваме и сме наясно какво да очакваме. А сме и приятели. Ще можем да си говорим за офиса, за стотици неща, които ни свързват. Между нас ще има връзка, на която много хора биха завидели.

Той беше премислил всичко и изтъкна логическите причини, поради които бракът им щеше да се окаже успешен. Домът им щеше да е като продължение на работното място, а сексът — крема на тортата. Сара си ги представи как внимателно прибират папки, всеки в своето куфарче, след това се нахвърлят един върху друг с неукротимо желание, а офис обзавеждането се разпилява под напора на желанието

да свържат телата си в онзи древен ритуал, който бе подсигурил оцеляването на човешкия вид.

Ръцете му ненадейно я стиснаха и тя усети как той се напряга.

— Преди още да си решила, има нещо, което трябва да ти кажа. — Някаква грубост, едва доловима, ѝ подсказа, че никак не му се иска да споменава това, но при преговори се взимаха под внимание дори и отрицателните неща, не само положителните, а той се отнасяше към това предложение също като към сливане.

— Не искам деца — заяви категорично той. — Никога. След като загубих Джъстин и Шейн, не мога да понасям децата. Ако искаш деца, тогава без мен, защото не мога да ти ги дам. — Лицето му се разкриви от болка, а след това той се овладя и наложи маска на пълна безизразност. — Просто не мога да преодолея... — Гласът му пресекна и тя усети как раменете му се стягат, сякаш се напрягаше под някакъв товар, който така и не успяваше да повдигне.

Сара преглътна и се зачуди колко предложения за женитба са били последвани от толкова грубо и пряко разяснение от страна на бъдещия съпруг, защо жената не бива да се жени за него. Колко ли жени биха се съгласили на брак, в който мъжът предлага приятелство, вместо любов, мъж, който не иска семейство, и който често ще пътува в командировки? Тя си спомни какво ѝ каза той вечерта, когато бе събрал всичките неща на момчетата — че откакто Даян бе починала, не можел да прекара нощта в едно легло с друга. Та тя дори няма да споделя нощите си с него! Една жена трябва да е напълно луда, за да приеме подобно предложение, помисли си Сара. Луда от любов. Отдръпна се на крачка от него и се вгледа в непреклонното мургаво лице, лицето, което бе оживявало сънищата и мечтите ѝ години наред. Спомни си мечтата си да има дом пълен с деца, неговите деца, а след това бързо се сбoguва с мечтата. Тези деца съществуваха единствено в сънищата, а Роум беше истински и ако тя му откажеше, раят може би завинаги щеше да ѝ се изплъзне. Значи той не я обичаше. Харесваше я и я уважаваше достатъчно, за да узакони връзката им. Все пак понякога се случваха чудеса, а докато бяха заедно все имаше възможност да я обикне. Въпреки че не ѝ предлагаше сърцето ѝ, той ѝ предлагаше всичко, което може. Можеше и да му откаже от чиста гордост, но гордостта нямаше да замени живата топлина на мъжа. Гордостта нямаше да я люби с жарката страст, която бе познала

предишната вечер. С интуитивна женска мъдрост тя разбираше, че докато я желае толкова силно, тя има шанс отново да стопли леденото му сърце.

— Да — каза спокойно тя. — А сега какво?

Краткият израз на съгласие не го стресна. Единствената му реакция бе дълбоко вдишване, което наду гърдите му и той отново я притисна към себе си.

— Сега ми се иска да те съблека и да те занеса до най-близката хоризонтална повърхност, където да...

Сара го прекъсна със стон.

— Отново на пода — противопостави се шеговито тя.

— Или на масата. Или на плота. — Мигновената реакция на тялото му ѝ подсказа, че независимо от шеговитите думи, тялото му е напълно сериозно. Сара сдържа дъха си и се зачуди дали все още вдървените ѝ мускули ще издържат на любовния сблъсък, който можеше да последва на твърдите плочки в кухнята. Притисната до него, тя не виждаше лицето му, иначе щеше да извика при вида на страстта, изписана във всяка клетка.

Роум я притискаше до себе си и копнееше да се потопи в нея. Облекчението, когато тя прие така небрежно предложението му, бе толкова голямо, че краката му едва не се подкосиха. След това го обзе неутолимо желание да скрепят даденото съгласие по най-първичния начин. Искаше да покаже, че е негова, да усети отново мекотата на тялото ѝ под своето. Беше премислил предложението си много внимателно и го бе обвил в най-логичната форма, на която бе способен, като ѝ показва, че няма да разбие така внимателно изградения ѝ свят. Идеята да се оженят му хрумна през нощта, а и му се струваше, че Даян би одобрила женитбата му със Сара. Освен това щеше да му е приятно тя да носи неговото име и да е до него в леглото всяка нощ. Желанието да я притежава го караше да я бележи по някакъв начин, така че да е недосегаема за другите мъже, особено преди проклетият Макс Конрой да я оплете с невероятния си чар. Но преди да го погледне след предложението за женитба и спокойно да попита „защо“ не беше осъзнал колко отчаяно му се иска да чуе нейното „да“. Когато най-сетне даде съгласието си по този обезкуражаващ начин, той бе потресен, че идеята не я е ентузиазирала, но въпреки това сякаш товар

падна от плещите му, за който дори не бе подозирал, че го притиска и се почувства лек и свободен отново. Господи, колко силно я желаше!

Потри наболата брада по бузата си в слепоочието ѝ и с искрено нежелание я отдръпна от себе си.

— Не можем да чакаме — каза той, изгарящ от нетърпение да я въвлече в плановете си, преди да е размислила. — Трябва да подготвим всичко, да уредим нещата.

— Трябва да приготвим закуска — добави тя, следвайки маниера му да омаловажава нещата и да гледа откъм практичната страна. — Освен ако вече не си закусил.

— Не, дори не бях помислял за ядене. Дори не бях забелязал, че съм гладен, преди да го споменеш. Направо умирам от глад.

Тя се усмихна лекичко, защото си помисли, че той току-що бе признал, че е бил притеснен и нервен, въпреки че тя самата едва не полудя, докато се опитваше да прецени дали се е страхувал, че ще му откаже, или защото ще приеме.

— Нека първо да се среща, а след това ще приготвя най-голямата закуска, която си виждал.

— Докато се решиш, аз ще започна най-голямата закуска, която можеш да си представиш — поправи я той. — А ти ще помагаш ли?

Тя кимна, по-щастлива от когато и да било преди, а апетитът ѝ сякаш нарасна. Въпреки че обикновено ядеше по малко, в този момент се почувства толкова гладна, че беше готова да изгълта една мъжка закуска.

— Не обичам яйцата препържени — уведоми го тя, докато излизаше.

— Надявам се дотогава да се върнеш. Едва ли ти отнема прекалено дълго да се срещнеш?

— Откъде знаеш? — попита игриво тя. — Никога не си ме виждал.

Тихият му смях я последва до спалнята. Когато затвори вратата, тя седна на леглото и обви коленете си с ръце, а всяко мускулче в тялото ѝ тръпнеше от удоволствие. Не можеше да повярва. След като се бе топила по него години наред, той просто се появи и я помоли да се оженият. В причините му прозираше логика, но това нямаше никакво значение. За една примираща от глад жена, половин хляб е по-добре от никакъв. Замисли се за утрините, които ще прекарват заедно, как ще

приготвят закуската, как ще допиват последната чашка кафе и сърцето ѝ се изпълни с толкова много щастие, че едва успя да си поеме дъх. Бракът ѝ отваряше вратите към един цял нов свят на интимност. Не просто сексуална интимност, но и дребните неща, като например да използват заедно огледалото в банята, когато бързат да се приготвят за работа, когато си прехвърлят части от вестника в неделя сутрин, когато има кой да разтрие напрегнатите ѝ рамене и врата след тежък ден на работа.

В този момент разбра, че не иска да е далече от него нито за секунда повече. Наплиска лицето си със студена вода, среса се, изпъна косата назад и я защити с фиби от двете страни, преоблече се бързо в дънки и огромна бяла риза. Нави ръкавите и се върна в кухнята.

Когато влезе, беконът вече се пържеше и тя пое дълбоко аромата му. Роум ровеше в шкафовете ѝ и измъкна кутия готова смес за палачинки.

— Палачинки и яйца — обяви той. — Палачинки с кактусов сироп.

Тя сви рамене и пристъпи до него, въпреки че не беше сигурна, дали е чак толкова гладна, че да погълне и палачинките, но той сигурно можеше. Докато разбиваше сместа, тя сложи масата, сипа портокалов сок и извади яйцата.

— Ще трябва да си потърсим нов апартамент — каза небрежно той. — Нито моят, нито твоят е достатъчно голям за всичките ни неща.

— Аха. — Не искаше да ѝ повтаря, че няма да прекарва нощите до нея и затова го изпревари. — Ако може да си наемем тристаен, стига да намерим на разумна цена. Би било хубаво да имаме допълнителна спалня, ако някой реши да ни дойде на гости.

Странно защо той се умълча, но стоеше с гръб към нея и Сара не успя да види изражението му. За да му покаже, че няма да повдига отново този въпрос, тя продължи небрежно.

— Ще трябва да напусна работа.

Той извърна рязко глава, тъмните му очи изпълнени с недоверие.

— Да, ще го направя — усмихна му се тя. — Не мога да продължа работа в Спенсър-Нийл, ако съм женена за тебе. Това е непрофесионално, а и ми се струва, че няма да се получи добре, дори и господин Едуърдс да се съгласи.

Той стисна зъби.

— Не бях помислял за това. Не мога да искам от теб да си напуснеш работата заради мен. Знам колко много означава тя за теб...

— Не знаеш нищо — прекъсна го тя. — Така или иначе мислех да напусна. — Крайно време беше Роум Матюз да започне да научава различни неща за жената, за която смяташе да се жени, а първият урок бе, да започне да му разкрива, постепенно, че никога не е била отдадена на кариерата си бизнес дама, която получаваше най-голямото удовлетворение в живота си от заемания пост. — Това е просто една служба — каза нарочно тя. — Харесваше ми, стараех се максимално, защото не смятам, че нещата трябва да се вършат наполовина, а не защото беше толкова важно за мен. Както вече ти казах, мислех да напусна. След снощи просто не ми беше ясно как бих могла да продължа да работя с теб.

Той я гледаше и не можеше да повярва.

— Щеше да напуснеш просто защото сме правили секс?

— Не мислех, че ще да успеем да задържим нещата на професионално ниво.

— Виж, мога да уредя нещо...

— Не — каза меко тя и не му даде възможност да продължи. — Нямам намерение да си седя и да те оставя да ме издържаш, ако за това се притесняваш. Прекалено упорито съм работила, за да се оставя да ме погълнат сапунените опери, а няма да има с какво друго да се занимавам. Ще си намеря друга работа.

— Не е там работата — изръмжа гневно той. — Мога да те издържам дори и ако решиш да си седиш още три живота. Просто не ми е приятно, че ще си напуснеш службата заради мен.

— Това е най-разумно. Не съм чак толкова привързана към работата, а ти си изпълнителен директор. Аз — не.

— На друго място ли смяташ да си потърсиш работа като секретарка?

— Още не знам. — Тя умислено счупи едно яйце в купата. — Имам малко спестени пари. Може да започна свой бизнес. Да отворя магазин за дрехи, също като дамите, които нямат какво да правят, а имат достатъчно пари. — Тя се усмихна широко при тази мисъл.

Той поклати глава.

— Каквото пожелаеш, стига наистина да го желаеш. Ако решиш да останеш в Спенсър-Нийл, ще си поразмърдам връзките.

— Все си мисля, че ще съм по-щастлива, ако се измъкна от рутината на работата в офис. От толкова дълго се занимавам все с това, че вече съм готова за промяна.

След миг той се разсмя дяволито.

— Макс направо ще се побърка.

— Роум! — Тя се разсмя безпомощно и поклати глава. — Каква пъклена мисъл! Да не би да ми предложи да се оженим, за да накараш Макс да си търси нова секретарка?

— Не, но той си го заслужава.

— Не го ли харесваш?

Той повдигна вежди.

— Много даже. Страхотен директор е. Но дали го харесвам на работа и дали ми харесва начина, по който те гледа, са две различни неща.

Сара реши, че дължи на Макс огромна услуга, след като интересът му към нея бе възпламенил желанието на Роум да я притежава миналата вечер. Когато тя приключи с яйцата, погледна крадешком към Роум и през тялото ѝ отново премина тръпка. Толкова добре се справяха заедно, сякаш за стотен път приготвяха закуска, а не просто първата. Тя се надяваше, че тази първа закуска показва колко гладко ще тече бракът им. Нямаше да го притиска, но се надяваш с всяка своя клетка да го научи да обича отново.

Да каже на Макс в понеделник сутринта не се оказа лесна задача. Отначало той отказа да повярва, а след това, щом разбра, че тя си подава оставката — побесня.

— Гадният варварин го е направил нарочно — фучеше той и крачеше напред-назад из офиса, толкова ядосан, че живите му очи искряха. Гневът струеше от него като електричество. — Знаел е, че ти ще напуснеш и аз ще остана като без дясна ръка.

— Благодаря — отвърна сухо Сара. — Не мога да ви опиша, колко ме успокоихте, като ме карате да мисля, че Роум се жени за мен единствено, за да ви разбие рутинната работа в службата.

Макс престана да крачи, загледа я, а очите му омекнаха.

— Имам нужда от един добър ритник отзад — призна кисело той най-накрая. — Не ми обръщай внимание, съкровище. И без това

бъдещият ти съпруг ми натри носа като спечели състезанието, а аз все още съм си на стартовата линия. Толкова е неудобно.

Сара се разсмя, защото самата мисъл Макс да страда по нея ѝ се стори налудничава. Той бе изискан до връхчетата на пръстите си и всяка жена в сградата бе готова да пожертва поне един зъб, за да има шанс при него... всяка жена, без нея. Той я наблюдаваше как се смее, лицето ѝ светнало от вътрешна красота, която го приковаваше на място, всеки път, когато я видеше. Сякаш привлечен от нежността и топлотата ѝ, той се приближи, тъжен, че тази искряща светлина не е посветена на него и никога няма да краси неговия живот, както често си бе представял.

— Ако някога те направи нещастна, знаеш къде да ме намериш — прошепна той и погали сатенената ѝ буза с палец. — Да внимаваш, съкровище. Под този изструпан вид на корпоративен служител, той е готов да скочи като вълк от засада, а ти си само едно невинно агънце. Не му позволявай да те изяде за обяд.

Макс не изказа с думи очевидното, че Роум не я обича, но тя съзнаваше, че тази мисъл е в ума му. Беше достатъчно наблюдателен и разбираше, че действията на Роум са продиктувани от либидото му, а не от чувства.

— Надявам се знаеш какво правиш? — попита притеснено той.

— Разбира се, че знам. Обичам го толкова отдавна.

— Той знае ли?

Тя поклати глава.

— Тогава недей да му казваш. Нека да се потруди за любовта ти. Така ще я цени много повече. — В очите му се появи мъдро изражение. — Защо ли ми се струва, че агнето ще надхитри вълка?

— Нямам представа, но се надявам да сте прав — каза неуверено тя. — Нямате представа колко се надявам да стане така!

— Не забравяй! Ако не се получи, зарязвай ранените. Аз ще съм тук, ако имаш нужда от мен. Имам богата фантазия — мислеше той на глас. — Много е просто. Представям си, че те отвеждам с мен в Англия, женя се за теб в каменната антична църква, където семейството е провеждало ритуала повече поколения, отколкото мога да преброя и ти правя бебе. Да създаваме наследници ще се окаже любимото ми занимание.

Сара отново се разсмя, изчерви се и част от нея пожела да се беше влюбила в Макс. Любовта ѝ щеше да е на сигурно място при него. Вместо това бе отдала сърцето си на мъж, обременен от миналото, мъж, който желаше тялото ѝ, компанията ѝ, но не и цялото богатство от любов, което се криеше у нея.

— Мога ли да те целуна? — попита той и плъзна ръка от бузата ѝ към брадичката, за да я повдигне така, че да я гледа право в лицето. — Само един-единствен път и обещавам никога да не те моля отново... поне докато си с Роум.

Щом погледна игривите танцуващи тюркоазни очи, Сара разбра, че той съвсем няма предвид прилична целувка за сбогом. Искаше да я целуне със страст, с всичката жар в това великолепно мъжко тяло. Съзнаваше добре, че Макс не е влюбен в нея, но знаеше не по-зле от него, че ако нещата се бяха развили по-различно, тя сигурно щеше да се ожени за него. Единственото, което им бе попречило, бе времето, когато се запознаха. Беше наясно, че можеше да го обикне, ако не бе отдала преди това сърцето си на Роум и не бе останала след това сляпа за всички други мъже. Мисълта я натъжи и в същото време я изпълни с щастие.

— Да, добре, целувка за сбогом — отвърна тя и се надигна на пръсти, за да му предложи устните си.

В мига, когато устните му докоснаха нейните, Сара чу, че вратата се отваря. Знаеше, че Макс също я е чул, но не се отдръпна. С тази дяволска жилка у себе си, той я придърпа по-близо, и въпреки че тя се напрегна до него, обви ръце около нея и я задържа в топлата си прегръдка. Целувката бе дълбока, езикът му танцуваше до нейния, без да бърза, наслаждавайки се на вкуса и усещането. Всеки нерв в тялото ѝ тръпнеше, казвайки ѝ, че влезият не може да е друг, освен Роум, но се усещаше напълно безпомощна в прегръдката на Макс и усещаше, че това елегантно стройно тяло крие железни мускули. Най-сетне той вдигна устни, а тя си пое жадно въздух и се облегна на ръката му, а той погледна право в присвитите тъмни очи на Роум и по лицето му плъзна весела усмивка.

— Имаш ли нещо против? — попита любезно той.

Роум прекоси офиса и нежно издърпа Сара от прегръдката на Макс. Дръпна я към силното си тяло и я сгуши до себе си.

— Този път не — отвърна спокойно той. — Не и когато е за сбогом. Но това ти беше единствената възможност и ти позволих да го направиш единствено защото още не си на своя територия. Ако има следващ път, тогава ще те накарам да си платиш.

— Напълно справедливо — ухили се Макс и подаде ръка на Роум. — Поздравления.

Те си стиснаха ръцете, ухилени като идиоти, и Сара вдигна очи към тавана. Очакваше да стане най-малко кръвопролитие, а вместо това те се държаха като първи приятели. Мъже! Кой ли може да ги разбере?

— Днес ще я отвлека по обед — обясни Роум. — Имаме много работа — кръвните тестове, разрешителното, да търсим апартамент. Ще се освободя в дванадесет и половина. Ти ще смогнеш ли дотогава? — попита той Сара и погледна към нея.

Сара вече си бе направила собствени планове и поклати глава.

— Не мога. Имам ангажимент за един.

Макс се отпусна назад на пети, изключително доволен, че Сара вече се противопоставя на решенията на Роум. Бъдещият ѝ съпруг си ръководеше офиса с изумителна прецизност и хладният му режес сарказъм бе известен и в най-отдалечените клонове и отдели на Спенсър-Нийл. Единствен Ансън Едуърдс бе недосегаем за прословутите нападки на Роум, но и на Ансън Едуърдс му се носеше славата на избухлив човек, който по никакъв начин не понасяше глупостта и некомпетентността. Макс с удоволствие очакваше да стане свидетел на реакцията на Роум при отказа на Сара.

Ако бе очаквал гръм и трясък, остана разочарован. Роум повдигна изненадано едната си вежда.

— Тогава ще остане за утре.

Роум трябваше да напрегне цялата си желязна воля, за да не я запита на момента къде ще ходи, но си спомни един от аргументите, които бе изтъкнал пред нея, за да я накара да се ожени. Щяха да уважават нуждата си да остават сами понякога. Сара все още се държеше сравнително резервирано — самотната жена, която бе свикнал да вижда. Беше се съгласила на брак с него, но едва след като бе изтъкнал много внимателно всички плюсове и за двамата. Сега трябваше да внимава и да ѝ осигури личното пространство, от което се нуждаеше, а също и физическото уединение, на което бе свикнала.

Можеше да приеме тази нейна необходимост, стига тя да идваше по свое желание в прегръдките му и да му отдаваше жарката сладка омая на тялото си, въпреки че вече му се струваше, че и това няма да се получи така, както го бе замислил. Сара ясно бе показала, че иска да има своя отделна спалня и тогава му се наложи да стисне зъби, за да не ѝ заяви направо, че ще спи в неговото легло. Не бе имал желание да прекара нощта в едно легло с друга жена след смъртта на Даян, докато Сара не се остави в ръцете му. Тя бе толкова неуловима. Той я желаше... той се нуждаеше... часовете в мрака, прекарани с нея, когато просто си лежаха един до друг в полусъннен унес, създаваше връзка между тях, с която смяташе да я задържи. Но това все още не можеше да стане. Трябваше да подходи внимателно към нея, за да не я уплаши така, че тя да се отдръпне и да се откаже от брака им.

Роум притъпи обичайното си желание да притежава жената до себе си и я изпрати до офиса ѝ, а опитните му очи веднага забелязаха, че целувката на Макс не бе предизвикала нежния прасковен цвят по лицето ѝ, както в случаите, когато той я любеше. Наведе се над бюрото ѝ и я целуна кратко и силно, достатъчно, за да забележи бледата руменина и да усети сладостта на устните ѝ.

— Довечера? Можем да прегледаме обявите във вестниците и да отбележим апартаментите, които ни се струват подходящи.

Сара му се усмихна доволно.

— В седем ще ти е удобно ли? Така ще имам време да приготвя нещо за хапване.

— Няма защо да готвиш. Аз ще донеса нещо.

Докато го наблюдаваше как излиза от офиса, Сара едва не се ощипа, за да е сигурна, че не сънува. Наистина щяха да се оженят.

Предишната вечер я беше любил и мисълта за това накара сърцето ѝ да скочи в гърлото. Първият път бе необузdana страст, а вторият се оказа урок по самоконтрол. Всичко започна толкова небрежно, докато гледаха вечерните новини по телевизията. Докато течаха рекламите, той наведе главата ѝ, за да я целуне, а целувката стана дълга и се превърна в множество целувки. Много скоро тя лежеше гола на канапето, а той търпеливо и внимателно я доведе до пълно удовлетворение, изчаквайки на всяка стъпка, наслаждавайки се на реакцията ѝ, разпалвайки у нея същия глад, който измъчваше и него. Беше се погрижил и да я предпази, което накара Сара още със

ставането на сутринта да се обади на лекаря си, с когото имаше уговорка за един на обед.

Успя да се прибере в офиса едва в два и половина, натъпкала пакетче противозачатъчни в чантата си. В главата ѝ все още звучаха предупрежденията и съветите на доктор Истъруд. На тридесет и три вече беше доста поостаряла за противозачатъчни. Лекарят ѝ предписа най-ниската възможна дозировка и настоя да идва на преглед на всеки шест месеца. Предупреди я, че две години е максималният срок, който може да ѝ даде, преди да се наложи да търси друг, алтернативен метод.

Макс излезе от кабинета си щом я чу да влиза, лека бръчка набраздила класическото му чело.

— Добре ли си? Нямахте те по-дълго, отколкото предполагам.

— Всичко е наред. Имах час при лекар, и нали знаете как става, никога не се влиза в определения час.

— Роум звъня два пъти — каза ѝ дяволито той.

Тя продължи работата си с усмивка, вътрешно доволна от отношението, което Роум показваше. Любов или не, начинът, по който се държеше, ѝ подсказваше, че не му е безразлична, а тя бе готова да приеме всичко, което той ѝ даваше. Не проявяваше настойчивостта, с която изискваше времето и вниманието на Даян, но Сара не очакваше и с нея да се чувства по същия начин, дори и ако все пак я обикнеше. Даян бе красива, жизнена, оголена жица, която привличаше вниманието на всички още с влизането. Сара чувстваше, че тя самата много често прилича на бяла мишка. С по-ярък грим ставаше като клоун, а ако сложеше малко и дискретен грим, разлика почти нямаше. С годините откри компромисен вариант, който ѝ позволяваше да не се обезличи напълно, но тенът ѝ бе толкова блед, че драматичният грим, с който би привлякла известно внимание към себе си, просто не ѝ подходеше. Искаше ѝ се да накара Роум да ѝ обръща внимание и да се вслушва в нея, когато влезе някъде, но някак усещаше, че тази роля не е за нея.

Тази вечер, след като изядоха сладко-киселото пиле, което той донесе, разтвориха вестниците на масата и прегледаха обявите за апартаменти под наем, а Роум отбеляза онези, които решиха, че са подходящи. Сара внимаваше да не прокара пръст по колонката, в която бяха къщите за продажба, защото знаеше, че той никога няма да се съгласи с подобно нещо. Рутината в покрайнините само щеше да му

напомня за семейството, което бе изгубил, а децата, погълнати в игрите си, щяха да го влудяват.

Той почука с химикалката си върху една от обявите, която му се стори особено подходяща и Сара се приведе, за да я прочете. Косата ѝ, освободена от кока, се люшна към потъмнялата му от слънцето ръка и той изведнъж затихна. Тя не забеляза и прочете обявата, след което стисна устни, за да помисли.

— Звучи ми добре. Достатъчно голям е, но сигурно ще струва цяло състояние... — Докато изричаше тези думи, тя извърна глава, за да го погледне. С едно бързо движение думите ѝ бяха превърнати във възклицание, когато той я придърпа на скута си, а устата му се приведе, за да заглуши останалото от онова, което тя се готвеше да каже. Беше подпряна на лявата му ръка, докато дясната се движеше смело по тялото ѝ, издирвайки всички еротични местенца, които той добре знаеше, че ще го възнаградят за усърдието.

Сара простена глухо и се отпусна на него. Силното му тяло я караше да се чувства защитена, напълно сигурна и ѝ мина през ум, че не се нуждае от уютен удобен апартамент, където да се чувства добре, стига той да я държи в прегръдките си. Силата, която той обикновено обуздаваше, когато я докосваше, си личеше по железните сухожилия по краката, по непоклатимата твърдост на гърдите му. Тя се опита да очертае тялото му, скрито под ризата, плъзна ръце под плата, за да го докосне сама. Той вкусваше устата ѝ, най-сетне я освобождаваше, след това накланяше главата ѝ назад, за да нацелува гърлото ѝ.

— И какво от това че струва цяло състояние? — измърмори той. — Утре ще го погледнем.

— Ммм — съгласи се замечтано тя, загубила интерес към апартаментите.

Той разкопча ризката ѝ и положи целувка върху нежната извивка на гърдата, точно над дантеления сутиен.

— Проклетият Макс! Знаеше, че гледам.

— Да. — Тя отвори очи и му се усмихна, очите ѝ замъглени от удоволствие. — Истински дявол.

— Имаше късмет, че не го целуваше и ти. — Той ѝ отвърна на усмивката, но в гласа му се таеше предупреждение, а черните му очи се присвиха. — Тогава нямаше да се държа толкова цивилизовано.

На него разбира се, съвсем не му беше приятно, не можа да понесе идеята за целувките на Макс по устните ѝ. Искаше да чувства само своя вкус по устните ѝ, затова бе изличил с целувка докосването на Макс. Целуна я отново, този път за удоволствие, а след това с нежелание закопча блузата и я прехвърли на собствения ѝ стол.

— По-добре да не си предизвикваме късмета — изръмжа той. — Дойдох направо от офиса и не съм взел нищо със себе си.

Сара прочисти гърлото си.

— Ами... уговорката ми днес беше с доктора. Взех рецепта за противозачатъчни.

Той се отпусна назад и постави ръката си на облегалката на стола, докато я наблюдаваше внимателно, вече нащрек заради някаква нотка на колебание в държанието ѝ, която тя толкова старателно се опитваше да не разкрива. Гъстите му черни вежди се събраха.

— Нали няма проблем за теб да ги пиеш?

— Мога да опитам, но трябва да ходя редовно на прегледи — призна с въздишка тя. — Даде ми ги за не повече от две години, а след това ще трябва да мислим за друго.

— Ако е опасно, просто не ги пий. — Той се пресегна и пое ръката ѝ, проследявайки с пръст меката кожа. — Все си мислех да реша въпроса оперативно. Сигурно е, а е и за постоянно.

На Сара не ѝ допадна положението. Това, което можеше да е за постоянно си бе голям недостатък за нея. Някой ден в бъдеще Роум може да си промени мнението, че не иска други деца, дори и бракът с нея да не се окажеше успешен. Толкова осезателно чувстваше, че той не я обича, че дори допускаше, че някой ден може да се влюби в друга и именно тази друга да го дари с деца. Почувства, че сърцето ѝ ще се пръсне при тази мисъл и се отдръпна от него, преди да е разкрила прекалено много от чувствата си. Вместо това извърна лице и гласът и прозвуча напрегнато.

— Ще говорим за това по-късно, ако хапчетата не са подходящи.

Той я загледа учудено, повтаряйки си разговора им отново и отново, сякаш се опитваше да прецени какво каза, за да я накара да се отдръпне от него и да наложи ледената маска, която той толкова ненавиждаше. Беше спокойна и естествена напоследък, забравила да се прикрива и той бе свикнал с усмивките ѝ, с приятните шеги. Сега отново се бе превърнала в Мис Снежна Кралица. Беше станала

неспокойна, когато за пръв път спомена хапчетата. Криеше нещо от него и той разбираше, че има проблем. Струваше му се, че когато я люби за пръв път, бе открил причината за резервираността ѝ, но ето че сега тя отново се появи и той осъзна, че Сара има и други тайни, скрити зад зелените сенки в очите ѝ. Искаше му се да проникне в мозъка ѝ и да открие как работи той, защо тя криеше толкова много от себе си. Искаше да я опознае, искаше всичките ѝ тайни извадени на показ, за да може да ги види. Когато се отдръпваше така, събуждаше у него примитивно в жестокостта си желание да я преследва и подчини, инстинкт останал от векове, когато мъжете живеели в пещери и се обличали в животински кожи и си избирали жените със сила.

— Някой ден — каза той с нежен глас, но заплашително настоятелен — ще открия каква е малката ти тайна.

Сара го погледна и усети как я обзема паника, която заплашва да избликне под внимателно градения образ, който той познаваше. Ако това станеше, ако той откриеше, че тя го обича, какво ще направи той тогава? Дали ще приеме тази любов или ще побърза да се отърве от брака, който не желаше чак толкова много?

ПЕТА ГЛАВА

Ожениха се три седмици по-късно в една петъчна вечер, веднага след работа. Съдията се бе съгласил да извърши церемонията в своята кантора. За нейна най-голяма изненада Макс се оказа един от свидетелите. Той ѝ намигна, когато двамата с Роум заемаха местата си преди съдията. Около петнайсет приятели от службата бяха застанали зад тях в малката кантора, шумоляха и си шепнеха дискретно и малката церемония не изглеждаше пуста. Сара не спря да работи през двете седмици, докато течеше предупреждението ѝ за напускане, а през последните дни непрекъснато притичваше до апартамента и се опитваше да го подготви. Нещата, които нямаше да използват или продаде, или остави на склад.

Апартаментът, на който се спряха се струваше прекалено скъп на Сара, но Роум обори всичките ѝ възражения. Оказа се просторен, също като средно голяма къща. Имаше седем стаи и огромна тераса, където можеха да си правят барбекю и да лежат на слънце, и където тя можеше да отглежда многобройните си цветя. Имаше и газова камина в хола, което според Сара бе накарало Роум да се спре на този апартамент. Беше погледнал камината почти с дяволско задоволство, а тя не можеше да не признае, че очаква с доста нетърпение приближаващата зима и нощите, които ще прекарват пред буйните пламъци.

Най-хубавото на апартамента, според Сара, бе домакинката на сградата, която живееше на първия етаж. Марси Талифери бе разведена, на трийсет и две, писателка на свободна практика, но изпълняваше и длъжността на домакинка и имаше най-прекрасния петнадесетгодишен син, който Сара можеше да си представи. Дерек Талифери вече бе един и осемдесет и пет, здраво стройно момче, почти осемдесет килограма, бръснеше се през ден, защото наистина имаше нужда, което си бе наистина чудно. Гласът му бе приятен дълбок баритон, а той бе наследил класическите италиански черти на баща си, от тъмните къдри до правия римски нос. След училище отиваше на

работа в малък магазин за хранителни стоки и помагаше на майка си из апартамента, а освен това бе и отличникът на класа. На Роум му предстоеше да се запознае с чудото Дерек, както дори и Марси го наричаше, с известно страхопочитание в гласа, тъй като не можеше да повярва, че е майка на този съвършен екземпляр на човешкия род. Дерек спестяваше за колежа, но от всичко, което Марси бе казала, му оставаше още много, освен ако не извадеше късмет и не спечелеше стипендия, в противен случай го очакваше дълъг и труден път през колежа. Сара нямаше представа дали Роум има връзки в средите на коледжите, които да използва, но ако съществуваше дете, което да заслужаваше помощ, то това бе Дерек Талиферо.

Марси бе приятелски настроена, винаги здраво стъпила на земята. Бе нисичка, закръглена, но по-голямата част от тази закръгленост бяха мускули. Имаше червена коса, а носът ѝ бе обсипан с лунички, въпреки че у нея нямаше и следа от темперамента, който обикновено приписват на червенокосите. Справяше се успешно с всяка работа и нещата около нея изглеждаха по-лесни. Тя помогна на Сара да премести мебелите и да ги подреди, тъй като Роум бе заминал в командировка в понеделник сутринта и щеше да се върне чак в четвъртък вечер.

Сара го погледна скришом, докато съдията водеше церемонията. Беше облечен в тъмносин костюм, с безупречна бледосиня риза на тънко райе, дискретна копринена връзка в морско синьо и бургундско червено, а от джоба на сакото се подаваше крайчето на бургундско червена копринена кърпичка, цвят, който освежаваше мургавото му лице. Изведнъж ѝ стана трудно да диша, а сърцето ѝ трепна в очакване на идващата нощ. Бяха имали възможност да се любят само три пъти, защото той трябваше да пътува често, а при нея природата избра най-неподходящия момент, за да напомни за себе си. Желаше го и усещаше как в тялото ѝ се разлива слабост и топлина.

Той бе напрегнат, ръката му свита там, където пръстите ѝ почиваха на лакътя. Дълбокият му глас също издаваше напрежение, а ръката му трепереше, докато поставяше обикновената златна халка на пръста ѝ. Щом усети халката, Сара сви пръсти в юмрук, сякаш за да се впие в пръста ѝ. След това той докосна устните ѝ с лека целувка и всичко свърши. Роум се отдръпна, ръката му стисна нейната и ѝ се

усмихна с едва доловимо трепване в края на устата, а след това трепването изчезна.

Всички се приближиха, за да ги поздравят и да им стиснат ръцете. Макс остана последен. Той разтърси дланта на Роум, а след това обхвана лицето на Сара и каза нежно:

— Уверявам те, че си прекрасна! Значи, че си много щастлива.

— Разбира се — прошепна тя и вдигна лице за целувката му, а устните му докоснаха нейните с лека, едва доловима ласка.

— По дяволите, Макс — каза нетърпеливо Роум. — Защо ми се струва, че ти я целуваш повече от мен?

— Може би просто съм по-умен — отвърна Макс и се засмя.

Сара се притискаше до ръката на Роум и се чудеше дали той я намира за хубава. Още няколко човека, освен Макс отбелязаха, че изглежда изключително лъчезарна и тя знаеше, че това се дължи не толкова на новия ѝ грим, колкото на щастието. Беше ходила на фризьор и на гримьор и стилистът ѝ показва някои нови нежни полупрозрачни сенки, които ѝ придаваха цвят, без да са прекалено натрапчиви. Имаше грим на очите, в много малко по-тъмен тон от преди, но този тон бе от огромно значение. Египетски изтеглените ѝ очи бяха по-екзотични, миглите — по-обемни, а в зелените дълбини се таяха сенчести тайни. На скулите имаше прасковен руж, а устата ѝ бе станала по-пълна и сочна. Там нямаше червило, просто така се чувстваше. Под бледорозовата копринена рокля тръпнеше цялата, изпитваше болка, необходимост от него.

Все още не беше време. Имаха резервация за много модерен ресторант и всички бяха поканени. Омар и шампанско ѝ струваха отличен избор, но сега бе толкова нервна, че почти не забеляза снежнобялото месо на омара, нито пък искрящото шампанско, което се разливаше в гърлото ѝ. Дори не усети, че алкохолът я е замаял, докато не се обърна към Роум, за да му каже нещо и стаята изведнъж пропадна. Тя премигна, изпълнена с учудване.

За пръв път тази вечер Роум се засмя, а тъмното му лице просветна също като белотата на зъбите му.

— Много ли ти дойдоха двете чаши шампанско?

— Оставил си ме да изпия две чаши шампанско? — попита отпаднало тя и се притисна към ръба на масата. — Роум, аз не се

шегувах за поносимостта си към алкохола. Няма да мога да изляза оттук.

— Току-що се оженихме. Всички ще решат, че е изключително романтично, ако те изнеса — успокой я той.

— Не и ако размахвам покривката на масата като знаме и пея шотландски балади с пълно гърло — предрече мрачно тя.

Той се разсмя, но премести чашата шампанско настрани от чинията ѝ и махна на келнера. След малко ѝ донесоха чаша мляко и тя го изпи, изпълнена с благодарност. Всички на масата изпъшкаха и започнаха да предупреждават за страшните резултати от смесването на шампанско и мляко, но Сара добре познаваше спасителната си сламка и нямаше никакво намерение да се отказва от нея.

Въпреки че млякото намаляваше скоростта, с която организмът ѝ усвояваше алкохола, тя добре разбираше, че няма да може да върви здраво стъпила на крака, когато си тръгваха.

Наистина не успя, но Роум прокара ръка през кръста ѝ и я стисна като в менгеме, докато ѝ помагаше да се качи в колата. Настани я на седалката и заобиколи, за да седне зад волана, а в същото време казваше довиждане и приемаше най-добри пожелания от приятелите им. След като затвори вратата на колата, той остана за момент зад волана с ключовете в ръка. Най-сетне сложи ключа в стартера и се извърна към Сара, отпусната на седалката с полузатворени очи и заинтригувана усмивка. Уличните светлини се отразяваха в очите ѝ и ги караха да искрят също като лунен прах. Бе толкова нежна и женствена, а лекият ѝ парфюм го подразни и подтикна да го поеме от всяко местенце по копринената ѝ кожа. Вече беше негова съпруга, официално и законно... негова съпруга.

Едва не простена на глас, щом се сети за една друга сватба и за грейналото лице на Даян, докато се приближаваше по пътеката на църквата към него, нетърпеливата целувка, с която я бе дарил в края на церемонията. Неговата съпруга! Даян бе неговата съпруга и той никога не бе предполагал, че друга жена би заела мястото ѝ, би носила името ѝ. До началото на церемонията, той нямаше никакви съмнения относно втория си брак, но когато познатите думи достигнаха слуха му, усети как го облива студена пот. Не съжаляваше, не можеше да съжалява, че се е оженил за Сара, но изведнъж споменът за Даян нахлу в съзнанието му. Даян вече не бе до него, наистина си бе отишла завинаги. Вече не

можеше да я нарече своя съпруга, защото според законите на Тексас и на Съединените Щати и на своята собствена решителност, жената до него вече бе новата му съпруга.

Сара Матюз. Повтори името наум, за да се запечати.

Сара Матюз, неговата съпруга. Бледата елегантна Сара, винаги толкова резервирана, сега вече бе негова. Знаеше, че нито една жена няма да достигне мислите му тази вечер, но не можеше да спре да мисли за Даян, не можеше да не я сравнява със Сара. Даян бе много по-силна личност от Сара и бе в състояние да се изправи срещу него и да му се противопостави, без дори да трепне, а след това го целуваше с целия трепет на огнената си природа. У нея цветовете преливаха, кожата ѝ поемаше позлатата на слънцето, косата ѝ бе поток от златистокестеняви къдри, а очите ѝ бяха сини като лятното небе. Даян бе самото слънце, топла, сияеща, а Сара бе луната — бледа, хладна и далечна. Сара... какво имаше у нея, което да я прави толкова мистериозна? Може би забулените в сенки очи? Някога преди беше ли желал друга толкова силно, колкото сега желаше Сара? Тайните ѝ го привличаха неудържимо, изпитваше желание да ги разгадае.

Когато отведе Сара в новия им апартамент, през първата вечер, която щяха да прекарат заедно, знаеше, че няма да може да я люби. Бе мислил за нея цяла една седмица, желаше я, представяше си топлото ѝ тяло под своето, но сега просто не можеше да го стори. Мъката, която се бе оттеглила през последните седмици, сега отново настъпваше, силна и горчива, както обикновено. Трябваше да се сбогува с Даян.

Когато вратата се затвори зад тях, Сара се извърна в ръцете му, олюля се и плъзна ръце около врата му. Той я целуна лекичко и в този момент мразеше напрегнатото си тяло. След това свали ръцете ѝ и я отблъсна от себе си.

— Нека първо огледам тук — настоя той. — Не съм го виждал откакто си наредила мебелите. Страхотно е!

Той обиколи апартамента, а Сара се плъзгаше зад него, объркана от начина, по който я бе отблъснал от прегръдката си. Тя се олюля, а след това се наведе, за да си събуе обувките. Веднага се почувства по-стабилна, отколкото на високия ток. Роум одобри подредбата, а след това изглежда не знаеше какво повече да каже. Въздъхна и прокара ръка през косата си. Най-сетне взе решение, приближи се до нея и

отново постави ръце на кръста ѝ, и я поведе уверено към вратата на спалнята ѝ. Въпреки необходимостта му да остане сам, фактът, че тази стая бе забранена територия за него, ако няма покана, все още го гневеше. Отвори вратата и запали лампата, а след това постави и двете си ръце на раменете ѝ.

— Съжалявам — каза той с приглушен измъчен глас. — Събитията тази вечер наистина ме разтърсиха и аз не мога... Трябва да остана сам тази вечер. Съжалявам — повтори той и зачака реакцията ѝ.

Реакция нямаше. Тя просто го погледна и му се стори смалена, защото бе боса, а екзотичните ѝ, искрящи само до преди миг очи, не изразяваха нищо. Тя каза „лека нощ“, отстъпи назад и затвори преди той да успее да каже и дума, не че имаше какво друго да се каже. Той остана загледан в дървената врата, без да помръдва, широките му рамене приведени, в ума му нахлули мъчителни спомени. След няколко дълги минути той се обърна и отиде в собствената си стая.

Легна си, но не можа да заспи. Годаините, прекарани с Даян се нижеха като семейна видеолента в главата му, напомняйки му за всеки нюанс, който преминаваше по изразителното ѝ лице, за плановете, които градяха, докато бе бременна, безмерната гордост и обожание, които почувства, докато държеше синовете си, още бебета, на ръце за пръв път. Горещи сълзи опариха очите му, но той ги задържа. Неговите синове. Джъстин. Шейн.

Болката от загубата им бе толкова голяма, че той се опитваше никога да не мисли за тях, но все още не успяваше да се справи. Те бяха част от него. Беше усещал всеки един от тях, докато расте у Даян, беше до нея, когато се раждаха, беше първият, който ги пое на ръце. Първите несигурни стъпки на Джъстин бяха направени с помощта на неговите ръце. Спомни си първите две изкуствени хранения, жадните грухтящи звуци, когато устичката на детето пое бутилката. Спомни си изумлението на Джъстин, когато бе на две години и се появи новото бебе и отне огромна част от времето на Даян, но едва проходилият батко се привърза толкова силно към бебето Шейн, че двете момчета станаха неразделни.

Спомни си смеха им, невинността им, безстрашното им любопитство към света и шумния начин, по който винаги го посрещаха, когато се прибираше.

Да ги спусне в гробовете им, бе най-трудното нещо в живота му.

Господи, това не биваше да се случва. Един родител никога не бива да погребва детето си.

Не си спомняше от тогава слънцето да е изгрявало.

Главата му пулсираше от такова заслепяващо силно главоболие, че притисна пръсти към слепоочията си. Идваше му да изкрещи на глас от болка, но стисна зъби и скоро мъчението намаля. Затвори очи от изтощение и скоро заспа.

В спалнята си, легнала в широкото празно легло, Сара не можеше да заспи. Лежеше притихнала и неподвижна, а от шампанското ѝ се струваше, че стаята бавно се върти, но не заради шампанското лежеше, без да помръдва. Изпълваше я такава болка, че имаше чувството, че ако само помръдне ще се разпадне на парченца.

Трябваше да се досети, трябваше да помисли, че церемонията ще има точно такъв ефект върху него, но едва когато съзря агонията в очите му, осъзна какво става. Вместо да се радва и да празнува брака им, той съжеляваше дълбоко, защото не тя бе жената, която обичаше.

Как можа да е толкова глупава, че да си въобрази, че някога ще успее да спечели любовта му? А и беше ли останала в него любов, която да дари на друга, или всичко бе погребано с Даян? Нямаше как да разбере, а тя бе взела решението си, когато се съгласи да се оженят. Колкото и малко можеше да ѝ предложи той, тя бе готова да го вземе.

Колкото и да ѝ струваше, тя не трябваше да му позволява да разбере колко силно я е наранил, защото не искаше да увеличава болката му, като го кара да се чувства виновен. Ще се държи както обикновено, сякаш това бе начинът, по който хората започваха браковете си. Мислеше си, че той едва ли ще се задълбочи кой знае колко, ако тя покаже, че ѝ е все едно, но поне щеше да приеме позата с облекчение. Целта беше да прекарат някак си уикенда, а след това щеше да започне да си търси работа или поне да реши дали наистина ѝ се иска да започне свой малък бизнес.

Измъченият ѝ ум се насочи към този проблем с истинско облекчение, тъй като търсеше нещо, каквото и да е то, което да ѝ попречи да мисли за Роум. Не можеше да гради планове, свързани с него, просто трябваше да изживява всеки един отделен момент. Затова го изхвърли от главата си и се опита да намисли какъв точно бизнес ще ѝ е най-интересен, защото ѝ се искаше да се захване с нещо, което ѝ е

приятно, и което щеше да запълни времето ѝ. Направи си мислен списък на хобитата и предпочитанията си и ето че изникнаха няколко възможности. Прехвърляше идеите, докато сънят най-сетне я покори.

Събуди се рано, въпреки че заради новата обстановка не успя да спи спокойно. Часовникът до леглото показваше шест и трийсет. Стана, взе душ, а след това отново си облече нощницата, наметна един пеньоар, защото нямаше настроение да се облича, а и температурата в тези ранни есенни дни бе паднала необичайно рязко. Предишният ден бе толкова топъл, че ѝ се наложи да пусне климатика в колата, но сега, с типичната за Тексас непредсказуемост, бе станало мразовито. Отиде до термостата и го завъртя на топло. Само след минутка, успокояващото шумене и пропукване на парното ѝ показа, че апартаментът е много удобен.

Въпреки че бе подредила всичко, кухнята не преставаше да я учудва. Наложил се да потърси кафеарката, а след това не успя да открие мерилката за кафе. Отвори всички чекмеджета и ги претърсил, като ги затръшваше едно по едно, а настроението ѝ ставаше все по-лошо, след като не успя да открие липсващата чашка. Не беше в настроение нещата да се провалят и измърмори страшна клетва по адрес на скрилата се чашка.

Най-сетне я откри в буркана с кафето. Затвори очи, открила собствената си глупост, и едва сега си спомни, че сама я сложи в кутията за кафе, защото там нямаше начин да се изгуби... Мразеше преместванията! Мразеше безпорядъка и неустановените неща, мразеше да не е свикнала кое къде да търси. Хладилникът бе от другата страна на печката, в сравнение със стария ѝ апартамент и тя всеки път се извърщаше в неправилната посока, когато искаше да извади нещо. Кухнята сега бе по-голяма и тя се луташе из нея. Чувстваше се малка, изгубена, по същия начин, както когато беше дете и лежеше в спретнатата си безцветна стая, заслушана в горчивите скандали между родителите си.

Знаеше, че обикновено Роум става рано, затова започна да приготвя закуската и се опита да си наложи да се отпусне и да свърши обичайните задължения, въпреки че кухненските уреди не си бяха на нормалните места. Щом кафето стана готово, тя си сипа една чаша и отпи, затвори очи и си наложи да се успокои. Знаеше, че с течение на

времето ще свикне с новите неща. Просто се налагаше да се приспособи.

Ами Роум? Той бе причината поне за половината от нервното ѝ напрежение, защото не знаеше какво да му каже, а добре разбираше, че скоро ще се изправи срещу него. Какво казва жената на съпруга си, с когото току-що са сключили брак, а тя е прекарала нощта сама? Може би все пак не трябваше да се женят, може би той просто не беше готов да създаде някаква трайна връзка с друга жена. Дали не трябваше да му откаже и да се надява да я помоли отново да стане негова жена, когато времето го излекува? Ами ако никога не ѝ предложи отново? Можеше просто да свие рамене и да си тръгне по своя път, а в края на краищата да открие някоя друга и да се ожени за нея. Сара се сви при тази мисъл. Достатъчно зле се бе почувствала, когато го загуби заради Даян. Просто не можеше да понесе идеята, че той може да се ожени за друга, за някоя непозната.

Миризмата на пържен бекон е неустоима притегателна сила за всички и скоро Роум влезе в кухнята и подуши доволно. Сара го стрелна с поглед и веднага извърна очи, преди погледите им да се срещнат. Беше взел душ, защото косата му бе мокра и си бе обул дънки. Карираната риза бе незакопчана и висеше над дънките. Стоеше бос, само по чорапи. Тя бе така свикнала да го вижда с делово облекло, че небрежните дрехи я трогнаха с усещането за домашен уют и близост. Беше облечен точно както съпрузите навсякъде се обличат в неделя сутрин.

— Защо се опитваш да разрушиш кухнята? — попита той и потисна прозявката си, докато я наблюдаваше прикрито с доста голямо притеснение, зачуден как ли ще го приеме тази сутрин. Това, което стори снощи, би било сметнато за непростимо от повечето жени и той се чувстваше като на тръни. Поне трябваше да поговори с нея за това.

Сара бе напрегната и колкото и да бе смешно, чувстваше, че всеки момент ще заплаче.

— Събудих ли те? Съжалявам. Не съм искала.

— Не. Вече бях буден.

Тя бързо му сипа кафе и той пое чашата и се премести към малката маса за закуска. Отпусна се на стола и протегна дългите си крака. Тя беше разстроена, въпреки че не изглеждаше много ядосана. Той пиеше кафето и се чудеше какво да ѝ каже.

Сара извади бекона, а след това се обърна към хладилника, за да извади яйца, но отново се оказа, че не е улучила посоката. Издаде задавен звук, след което притисна очите си с юмруци, за да възпре напирашците сълзи.

— О, по дяволите — каза със слаб глас тя. — Съжалявам, но не мога да се организирам. Не мога да намеря нищо! — избухна тя, гласът ѝ като опъната струна. — Аз... чувствам се толкова загубена!

Роум стана със свити вежди, щом улови паниката в гласа ѝ. Тя губеше самообладание, защото ѝ се налагаше да стотви в непозната кухня! Това не бе преструвка, нито пък ѝ служеше за извинение. Паниката ѝ бе истинска и тя не можеше да я обуздае.

Без дори да се замисля, сигурен, че тя има нужда да бъде успокоена, той стана и се приближи, обгърна я с ръце и я притисна към себе си.

— Ей, успокой се — каза нежно той, погали лунната бледност на косата ѝ и притисна главата ѝ към гърдите си. — Какво има сега?

Сигурно си мисли, че е пълна глезла. Сара усети, че за почва да трепери, когато той седна отново и я сложи на скута си, сгושена до него, сякаш бе дете, което се е наранило докато си е играло. Започна да разтрива гърба ѝ, големите му ръце се спуснаха надолу по гръбнака ѝ.

— Нали сама беше подредила всичко? — попита небрежно той.

— Да. Точно затова се чувствам толкова глупаво! — Тя се стремеше към топлината му, а ръцете ѝ се плъзнаха под отворената риза, застанаха над ребрата и тя зарови лице на гърдите му като котка. — Всичко ми изглежда така наопаки и още не съм свикнала. Мразя промените! — измърмори тя. — Да знаеш, че няма да размествам мебелите всеки месец, дори и веднъж в годината. Обичам да има сигурност в къщата ми, не непрекъснато да се чувствам като гостенка.

Удивен от думите ѝ, той я залюля нежно и се зачуди как може да я е познавал толкова дълго, без да разбере, че тя се нуждае от стабилност и сигурност. Опита се да си спомни дали някога е чувал нещо за дома ѝ и живота там докато е расла, но не успя.

Обикновено у нея имаше ведрост и спокойствие и сега му се стори странно, че тя се е сгушила до него и търси сигурност в прегръдката му, но това му хареса. Бе толкова нежна и фина, като облаче в ръцете му, мека и ефирна, но с топлите примамаващи женствени извивки. Тя въздъхна и премести ръце към силните мускули

на гърба му, а той потръпна от удоволствие и зачака още. Косата ѝ се разстла по ръката му като блед водопад, топъл и копринено мек, и той усети сладкия парфюм на женската омая, скрит до гърдите ѝ. Нейният мирис бе неповторим, не ароматът на някой парфюм, а една невероятна смесица по гладката ѝ кожа, затоплен от пулсиращата кръв, разнасян из въздуха с всеки дъх, който повдигаше гърдите ѝ като мамещо жертвоприношение.

Желание, натрапчиво и напористо започна да напруга тялото му. Той повдигна косата от врата ѝ и наведе устни, без да бърза, проследявайки източника на женствената миризма.

— Обещавам никога да не размествам нищо — прошепна той, когато откри нежния трепет в основата на шията. Не го заслужаваше, а тя откликваше на докосванията му без дори да споменава за миналата нощ, нямаше да го отблъсне, нито да прекара деня нацупена и обидена. Приемаше онова, което той можеше да ѝ даде, при това го приемаше с радост, навела назад глава, за да му бъде по-удобно.

Той се възползва от себеотдаването ѝ, ненаситната му уста поглъщаше всеки сантиметър от кожата. Сара стисна с пръсти косата му и изхлипа, когато той разтвори пеньоара и го свали, а след това бързо смъкна презрамките на нощницата и коприната се свлече от гърдите ѝ. Той наведе глава и склучи устни около чувствителното зърно, а тя извика от удоволствие.

— Харесва ли ти така? — прошепна диво той и изпълни устата и дланта си с кадифените хълмчета и твърдите щръкнали зърна.

— Да... да. — Отговорът ѝ прозвуча пискливо и някъде от далече. Опита се да обвие ръце около него, но едната презрамка ѝ попречи да помести ръката си. Тя се опита да се освободи от копринените окови, за да протегне ръце напред, но той я държеше здраво и бе твърде близо, а и нещата, които правеше с нея бяха прекалено хубави, за да иска да спре.

Проправи си път към устните ѝ с целувки и завладя устата ѝ с мощен тласък на езика си. Закуската бе забравена в разгорещения сблъсък на телата им, а тя нямаше да може да се спре, дори и да си спомнеше, че приготвя нещо на печката. Не можеше да се насити да го докосва, не можеше да задоволи нуждата си да се притиска в него. Извиваше се в скута му, стремеше се да прилепи гърдите си, голи и чувствителни, в гъстите косъмчета на неговата гръд. Той ѝ помогна,

като я повдигна и я настани да седне в него. Вдигна с две ръце полите на копринената нощница, за да не му пречи, докато голотата ѝ се притисна в него.

— Ти... ме... подлудяваш! — изръмжа на пресекулки той и задърпа дънките си, докато накрая те поддадоха и ципът се отвори, за да може да ги махне. Сара премести устните си върху неговите и задържа целувката, докато той се наместваше в нея, а проникването му я остави без дъх.

Тя простена името му, движейки се към него, кожата ѝ гореща, сякаш облизана от диви огньове. Тя самата се чувстваше като див огън, стройното ѝ тяло танцуваше, гореше, приласкаваше го, докато единственият звук, който той можеше да издаде, бяха несвързаните думи на страст и желание, на надигащо се сексуално неудовлетворение, което го караше да не помръдва на стола и го държеше на ръба на лудостта. Най-сетне тя успя да се освободи от презрамките на нощницата и постави длани на загорелите рамене, притискайки се в него. Той се отдръпна, а усилието едва не го уби, но копнееше да усети онова неповторимо потръпване вътре в нея, прилива на удоволствие в тялото ѝ. Когато тя се умори, той продължи движенията ѝ, положил твърдите си ръце на бедрата ѝ. От гърлото ѝ се отронваха тихи котешки звуци, които той погълна с устни и я подтикна да не спира. Вълни на несравнимо физическо удоволствие започнаха да я обливат и тя се отпусна на гърдите му, като хлипаше от радост и облекчение, дори не съзнаваше, че усеща само неговото тяло, докато той я задържа неподвижна и се наслади на своето удовлетворение.

Когато бурното пулсиране на кръвта ѝ се успокои, Сара се отпусна уморено на гърдите му, без да иска да помръдне. Никога не си бе представяла, че бракът ѝ ще бъде консумиран на един стол в кухнята, но нетърпението и желанието, с които той я облада бяха толкова успокояващи, че вече не я беше грижа. Измърмори доволно, затвори очи и притисна устни към гърдите му.

— Роум — прошепна тя с безмерна нежност, а той се изправи и я пренесе в леглото.

Закуската се превърна в обяд и те се нахраниха със сандвичи с бекон. Тя сияеше след страстните часове прекарани заедно с преплетени ръце и крака в нейното легло. Без дори да подозира колко му е приятно, когато тя изпаднаше в забвение от желание, когато

лицето ѝ разкриваше голата ѝ страст, тя му се отдаваше и в замяна получаваше физическо удовлетворение, което дори не бе предполагала, че съществува. Той се владееше с такова съвършенство и отделяше толкова време и внимание, за да я доведе до мига на удоволствие, че тя дори не разбра колко рядко жените получават подобно удоволствие, докато са все още неопитни. Той се надвесваше над нея и замъгляваше напълно умишлено всичките ѝ сетива, поглъщаше я с плътта си, използваше всяко свое умение, за да е сигурен, че тя мисли за времето в обятията му, за него самия.

Денят премина, обвит в чувствена мъгла, а умът ѝ блуждаеше, докато тялото ѝ ликуваше. Истината настъпи през нощта, когато Роум я люби с удивително желание. Действителността се върна едва когато я целуна лекичко по устните и стана от леглото, за да излезе от стаята, затваряйки тихо врата на път към своето легло, където щеше да прекара нощта сам. В този момент Сара знаеше, че в сърцето му има само една съпруга, Даян.

Тя лежеше и мислено го молеше да се върне, безмълвно просеше миналата нощ никога повече да не се повтори. Но вратата не се отвори повече и тя се сви тъжно, а нещо в нея умря. Веднъж ѝ бе казал, че когато настъпи нощта, той я прекарва сам и тя никога не го упрекна, дори когато избираха апартамента внимаваше да е така. Докато траеше магията на деня, прекаран заедно, по-голямата част в леглото, тя бе забравила и сега заплака тихо, за да не я чуе той.

ШЕСТА ГЛАВА

Роум пъхна ключа в ключалката, отвори вратата и влезе в апартамента с истинско чувство на облекчение и възбудено очакване. Командировката му се стори безкрайна и той бе отегчен до край от хотелски стаи и хотелска храна. Още щом пристъпи в антрето, веднага усети уюта и удобството, които Сара бе създала в апартамента, усещането, че си си у дома, което му бе липсвало много дълго. Не можеше да посочи какво точно бе направила тя, но всичко изглеждаше много по-уютно и приятно от преди.

Въпреки че бяха женени едва от две седмици, той бе очаквал командировката си с нетърпение, заради една смътна нужда да се откъсне от меките невидими връзки, които го задържаха. Не че Сара настояваше, за каквото и да е, напротив, тя никога не искаше нищо. Въпреки това, той откриваше, че мисли за нея в най-невероятни часове през деня и му се искаше да обсъди с нея някоя дребна подробност, свързана с работата, или желаше да я люби, нещо, което имаше доста неудобни последици, когато бе на работа. Много малко му трябваше, за да възбуди желанието му да я люби: достатъчно бе да чуе някой да споменава името ѝ или просто да мине покрай офиса на Макс. Всяка незначителна подробност му напомняше за вкуса ѝ, за преживените с нея часове, за отклика ѝ. Тя бе толкова невероятно чувствена, в сравнение с хладната резервираност, че стенещата, извиваща се в ръцете му жена, сякаш бе друга.

Имаше нужда да се откъсне за малко от нея, но командировката се проточи прекалено. Предвиденото тридневно пътуване се разтегли в осем дни, а Сара изглежда никак не се притесни, когато ѝ се обади, и ѝ съобщи, че ще се забави. Единствените ѝ думи бяха „Добре, само ми съобщи кога ще се прибереш“ и премина на друга тема. Почувства се като отритнат поради незаинтересоваността ѝ и неочаквано пътуването и многобройните подробности, с които трябваше да се справи му се сториха отегчителни. Искаше да се прибере у дома.

Имаше нужда да си почине, а желанието да бъде със Сара се превърна в движеща сила, която го принуждаваше да изисква от другите до пълното им изтощение, но все пак успя да свърши всичко един ден по-рано, отколкото Сара го очакваше и сега оглеждаше празния апартамент, светлината, която струеше през прозорците, лекият възбуждащ аромат на домашен ябълков пай, задържал се във въздуха. Той подуши и се усмихна, защото обожаваше ябълковия пай.

— Сара — извика той, пусна на пода куфарчето и палтото, обзет от внезапно желание да я почувства в ръцете си. Какво ли ще си помисли, когато я отведе право в леглото? Последните осем дни бяха дълги и самотни, а той не бе свикнал да прекарва нощите си сам. Както сам каза на Сара, бе верен съпруг и предпочиташе домашния уют и една жена, пред множество кратки авантюри. Освен това не изпитваше желание към никоя друга жена. Искаше Сара с хладната ѝ резервираност и приятното мълчание, бледорусата ѝ коса, увита в ръцете му като копринено въже.

Но тя не дотича при него и той склучи вежди и се намръщи. Нетърпеливо прегледа целия апартамент, въпреки че вече знаеше, че я няма. Къде може да е? На пазар? Може и да си търси работа, нали спомена, че имало две-три интересни възможности. Той погледна часовника си. Беше почти четири, значи би трябвало да се върне всеки момент.

Извади багажа и седна да чете вестник. Изгледа вечерните новини. След като слънцето залезе, температурата изведнъж падна и той включи отоплението, а след това остана загледан в синкавите отблясъци на пламъците. Октомврийският сумрак траеше много кратко и съвсем скоро нямаше да остане и следа от дневната светлина.

Опитвайки се да обуздае раздразнението си, Роум приготви вечеря, изяде я сам и си отрязва огромно парче ябълков пай. Докато почистваше кухнята го обзе внезапна заслепяваща ярост, отчасти породена от неовладян безименен страх вътре в него. Даян бе излязла и никога повече не се върна, но той не можеше да си представи, че нещо може да се случи на Сара.

Само че къде беше тя, по дяволите?

Беше почти десет, когато той най-сетне я чу да отключва вратата, скочи на крака, обзет от някаква смес на облекчение и истинска ярост. Чу гласа ѝ.

— Благодаря, Дерек. Нямам представа как бих се справила без теб! До утре.

Дълбок тих глас прозвуча след нейния.

— Когато имате нужда от помощ, просто ме викнете, госпожо Матюз. Лека нощ.

— Лека нощ — повтори Сара и веднага влезе в кухнята, като сви наляво, вместо надясно към хола, където беше Роум. Едва в този момент осъзна, че лампите светят, при положение, че навсякъде трябваше да е тъмно и се вкамени. Остана неподвижна и Роум забеляза как слабото ѝ тяло се напруга, след това се извърна, лицето ѝ блеснало като зарята на Четвърти юли.

— Роум! — извика тя и се хвърли към него.

Искрената ѝ радост го обезоръжи и той веднага забрави гнева си, доволен и щастлив, че я вижда. Отвори ръце, за да я прегърне, но в последния момент стисна раменете ѝ и я задържа настрани от себе си.

— Опа! — изрече през смях той. — Не съм много сигурен... коя си ти? Гласът ми е познат, но никога преди не съм виждал такава мръсотия.

Сара се разсмя весело, толкова щастлива, че той се е прибрал, че ѝ се прииска да се завърти на пета като дете. Копнееше да го целуне, но знаеше колко е мръсна. Погледна дънките си, почернели от прах и нечистотии, смесени с разни други лекета, включително и едно петно от кетчуп, където бе изпуснала хотдога, с който обядва, на скута си. За нещастие мазните и мръсните петна бяха от пръстите на краката ѝ, чак до челото. Беше си покрила косата с червена кърпа и сега внимателно я смъкна, а под нея косата ѝ все още бе свита в строг кок и контрастът бе невероятен.

— Изглеждам ужасно — призна тя. — Нека да взема един бърз душ, а след това ще ти разкажа.

— Нямам търпение — каза сухо той и се зачуди каква ли катастрофа е превърнала безупречната му съвършена съпруга в тази парцалива мърла. Ръкавът на ризата ѝ бе съдран, забеляза той. Да не би да се е била? Невъзможно, не се виждаха нито синини, нито рани, което изключваше възможността за катастрофа.

Той я последва в банята.

— Каж ми само едно. Да не би да си се замесила в нещо нелегално или пък с теб е станало нещо, което изисква намесата на

полицията?

Сара се изкиска дрезгаво и звукът разпали огън в слабините му.

— Нищо подобно. Новините са добри!

Той я наблюдаваше, докато събличаше омазаните дрехи, изящното ѝ носле сбърчено, докато подхвърляше всяка дреха на пода в банята. Той лакомо наблюдаваше фините женствени извивки на тялото, което му принадлежеше, сладките медени зърна и бледозлатистите къдрици, все негови. Забеляза я, че раздвижва раменете си, сякаш са схванати и чу неосъзната ѝ въздишка на безкрайна умора.

— Яла ли си нещо? — попита той.

— Нищо от обед насам.

— Ще ти приготвя нещо, докато се къпеш.

Когато излезе от душа, вече напълно чиста, на Сара ѝ се стори, че топлата вода е измила не само мръсните петна, но последните ѝ капчици енергия. Беше толкова уморена, че нямаше нищо против да се тръшне по очи в леглото и да проспие целия следващ ден, но Роум я чакаше и трябваше да го види. Той дори не я беше целунал, а ѝ се струваше, че е изминала цяла вечност, откакто го е докоснала за последен път и е усетила устните му върху своите. Зави се в халата си, без да облича друго и отиде в кухнята.

Той беше отворил кутия със супа и бе направил сандвич с панирано сирене, които ѝ се сториха като амброзия. Отпусна се тежко на стола, вече поела сандвича, когато той постави чаша мляко до чинията.

— Хайде, казвай добрите новини — подкани я той, обърна стола към масата, седна срещу нея и подпря ръце на облегалката.

За един дълъг момент тя остана загледана в него и не можеше да повярва колко хубав ѝ се струва той. Тъмната гъста коса бе леко объркана, по лицето му личеше умора и въпреки това той ѝ се струваше най-красивият мъж, когото някога бе виждала.

— Купих магазин — отвърна тя.

Той потри скулата си с пръст, малко учуден от това как се почувства, когато чу тази новина. Сам ѝ беше казал, че кариерата на всеки един от тях дава независимост, но когато ставаше въпрос за личните им отношения, искаше цялото внимание на Сара. Отново си каза, че не бива да я притиска, че тя очакваше и заслужаваше правото сама да решава, затова прикри реакцията си и показа интерес.

— Какъв магазин?

— Комбинация между направи си сам и магазин за занаяти. Купих го съвсем евтино, защото сградата е в лошо състояние — обясни весело тя. — Мястото е страхотно, само на километър и половина от къщи. Стоката също влиза в цената, а и повечето е ръчна изработка. Чакай само да видиш глинените изделия! Чекръка за глина е в задната стаичка и някой ден може и аз да го пробвам. В училище съм правила грънци. Направо се съсипах от работа, за да бъде готов, когато се върнеш и го видиш — обясняваше тя. — Почистихме и боядисахме, поставихме нови стелажи, а Дерек монтира нови фасонки...

— Кой е този Дерек? — прекъсна я Роум и си спомни мъжа, който я бе изпратил до вратата.

Сара издаде нетърпелив звук.

— Дерек Талифери, синът на Марси. Споменавала съм ти за него. Изпрати ме до вратата.

— Това е бил Дерек? Мислех, че е на четиринайсет или петнайсет.

— Ами да. На петнайсет е. Чакай само да се запознаеш с него! Прилича поне на двадесет годишен и е страхотно момче. Нямам представа как щях да се справя без него. Утре е на училище и трябваше да си е у тях, за да учи, но не пожела да ме остави сама.

— Умно дете — отвърна Роум и повдигна вежди по начин, който ѝ показва, че не му е приятно да остава сама в магазина толкова късно вечер.

Сара подмина забележката и насочи цялото си внимание към храната, поглъщайки всяка хапка с изтънчена ненаситност. Щом приключи вдигна поглед и откри, че той я наблюдава напрегнато с неразгадаемо изражение в очите.

— Върнал си се един ден по-рано — отбеляза най-сетне тя.

— Оправих всичко тази сутрин и се качих на първия полет. Пристигнах около обед, минах през офиса за около час и си бях тук малко преди четири.

— Съжалявам, че ме нямаше — отвърна меко тя. — Само ако знаех...

Той сви рамене и жестът на безразличие я накара да се свие. Тъкмо се канеше да протегне ръка към него, но сега стисна пръсти в скута си.

— Изядох половината пай — каза той и промени разговора. — Искаш ли едно парче?

— Не. Не. Аз... — Тя спря, обзета от изтощение. Опита се да се пребори, но умората надделя и тя не успя да продължи. — Толкова съм уморена — въздъхна тя и затвори очи за момент.

Чу подрънкването на чиниите, докато той вдигаше масата и с крайно усилие отвори очи, за да му се усмихне сънено, от което той усети тръпка, подобна на електрически заряд.

— Хайде да си лягаме — подкани го тя.

Без да чака втора покана, той се приведе и я вдигна на ръце, а устните му най-сетне намериха нейните и те потънаха в дълга завладяваща целувка. Знаеше, че е уморена и смяташе да почака, но когато тя сама го подкани да си легнат, добрите му намерения се изпариха. След като я пренесе бързо в спалнята, той отметна завивките и я постави на леглото, приведе се и развърза колана на халата и го дръпна от нея, за да погледне голото ѝ тяло.

Тя въздъхна и затвори очи, а той се съблече забързано и пусна дрехите си на пода. Отне му само миг преди да се пъкне под завивките и да я привлече в ръцете си.

Тя се сгуши до него и промърмори нещо тихо, а голите ѝ гърди се отъркаха в неговите. С уверени твърди пръсти той обгърна гърдата ѝ, а палецът му се отърка в малкото стегнато зърно. Тръпнец от желание наведе глава, за да я целуне и в този момент разбра, че тя спи.

Тих стон на разочарование се откъсна от гърлото му, но той се отпусна на възглавниците и я притисна до себе си, защото имаше нужда да почувства копринената ѝ кожа в ръцете си, да я прегръща, дори и само за малко. Тя бе изтощена, а той можеше да почака, но всяка клетка от тялото му, всеки мъжки инстинкт го подтикваше да потъне в нея. Щеше да има случаи, когато работата му изискваше дълги часове на работа и щеше да се връща прекалено уморен, за да се люби, напомни си той, като се опитваше да не намразва магазина, който никога не бе виждал и вече успяваше да му я отнеме. Просто... по дяволите, толкова бе хубаво, когато тя е до него! Всичко в нея бе прекрасно, съвършено организирано. Дори му бе хрумвала шеговитата мисъл, че ако дадеш на Сара стая с червеи, само след час тя ще ги е накарала да пълзят в боен ред. Смехът го поразсея и той остана дълго легнал, прегърнал спящата жена. Започна да се чувства сънен и си

напомни, че ако не стане веднага, сигурно изобщо няма да успее, а тя бе пределно ясна какво ѝ е отношението към това да спят в едно легло. Нямахше проблем да се люби с него, очевидно ѝ харесваше, но след това предпочиташе да остане в собственото си легло сама. Измъкна се внимателно и отиде в своята стая.

Сара се събуди седем часа по-късно, усетила тежест в стомаха от чашата мляко, която изпи толкова късно. Автоматично посегна към Роум, но ръката ѝ попадна на празната възглавница и тя я отпусна безжизнено. Нямахше го и колкото и често да я оставяше, за да си легне в собственото легло, тя не можеше да привикне. Тялото ѝ, умът ѝ не можеха да приемат, че той не е до нея, където ѝ принадлежи.

Стана с чувство на празнота и се зачуди дали някога ще успее да разпали друго чувство у него, освен бегла обич. И похот, напомни си тя. Само че това не беше чувство — това бе физическа реакция.

В устата си имаше лош вкус от млякото, затова си изми зъбите, след това се прозя и се погледна в огледалото в банята. Косата ѝ беше разбъркана. Чувстваше се прекалено уморена, за да се притеснява за нея, въпреки че я отметна назад, върна се неуверено в леглото и отново заспа.

В сивата светлина на утрото, тя се разбуди бавно, протегна се под бавните топли милувки, които се разливаха по тялото ѝ и я докосваха по един познат интимен начин. До нея се раздвижи магнетична топлина и се извърна към нея и напипа твърдата гръд на Роум, а ръцете ѝ се обвиха около него, без дори да помисля.

— Събуди се — подмамваше я с тих шепот той и гризеше меката част на ухото ѝ с острите си зъби, а след това целуна брадичката ѝ и се качи към устните.

— Будна съм — прошепна тя и плъзна длани по голия му гръб, за да усети мускулите под топлата кожа.

Започна да я люби веднага. Тя бе топла и изпълнена с желание веднага след събуждането си, тялото ѝ порозовяло и тя си пое бързо дъх с наслада, когато той се задвижи с мощен тласък в нея.

— Не мога да чакам. Искам да си моя — прошепна той. Стаята бе много по-светла, когато той най-сетне вдигна глава от гърдите ѝ и заговори с удивление.

— По дяволите, май закъснявам за работа.

— Бил си в командировка осем дни — прошепна тя и се сгуши до него. — Заслужаваш да се напиш до късно.

— Само че аз не съм спал. — Забележката му я накара да се усмихне сънено, без да крие пълното си физическо задоволство. През останалата част от деня се държеше с нея сякаш бе един удобен, поизносен домашен чехъл, който е хубаво, че го има, но не те възторгва. Не проявяваше обич към нея, рядко се обръщаше с галени имена и още по-рядко поощряваше моментите на задълбочаване на емоционалната интимност между двамата. В леглото, обаче, нямаше бариери, нито пък любезна отчужденост. В леглото с него, тя забравяше всичко друго и се наслаждаваше на близостта им. Светът изчезваше при докосването на силните ръце и тежестта на тялото му.

Ръцете му бавно се плъзгаха по нея, докато не откриха извивката на ханша, а пръстите му се спуснаха на гладкото бедро. Беше му липсвала не просто стряскащата страст, когато се любеха, осъзна той, беше му липсвала тишината, която толкова често се възцаряваше между тях, спокойната тишина, в която нямаше и следа от напрежение. Можеше да разговаря с нея, а също и да си мълчат без следа от неудобство. Между тях се бе породила естественост, която го обхващаше само с нея, сякаш бе една много стара приятелка, която търсеше в негово лице единствено компания.

— Ако не стана — заяви той след пет минути, когато галещата му ръка започна да прави по-смели набези, които го възбуждаха — Макс сигурно ще се появи, единствено, за да ме измъкне от леглото ти.

— Тогава да ти помогна да ликвидираш дразнителя — предложи Сара и се превъртя настрани от ръката му и внимателно седна на ръба на леглото. Едва ли нещо можеше да ѝ хареса повече от това, да остане в леглото с него цял ден, но усети, че в този момент той е далече от нея и вече се е изправил, а тя нямаше да понесе да бъде изоставена в това легло още веднъж. Трябваше да прекрати това, да стане първа и да вземе решение, сякаш нямаше друга работа. Изправи се и усети, че е леко схваната, а мускулите ѝ протестираха и заради тежката работа от предишния ден, и заради енергичните упражнения през последните два часа. Докато прекосяваше стаята, Роум се намръщи, когато забеляза вдървеността на обикновено гладките ѝ движения.

Той също стана и се приближи до нея, сложи ръка на рамото ѝ, докато тя си избираше бельо от чекмеджето.

— Добре ли си? — попита той малко грубо и тя веднага разбра значението на въпроса му. Съпругът ѝ бе едър, силен, със завиден мъжки апетит и я превъзхождаше в леглото във всяко отношение. Обикновено внимаваше и се отнасяше към стройното ѝ слабо тяло с изключително внимание и търпение, но понякога страстта му бе толкова силна, че я любеше с удивителна настойчивост. Тази сутрин бе един от тези случаи.

— Да, добре съм — каза тя и му обясни, защото той продължаваше да се мръщи. — Все още имам мускулна треска от работата в магазина, където, между другото трябваше вече да съм отишла. Не си единственият закъснъл.

Той отпусна ръката си, но мисълта, че тя върши тежка физическа работа, никак не му допадна. Някои жени могат да се справят, но Сара бе прекалено нежна, също като крехък, прозрачен порцелан. Искаше сам да види магазина, да прецени какво трябва да се прави, да наеме хора, които да свършат работата. Ако Сара искаше да наглежда работата, можеше да ходи, но не искаше тя да се чувства зле. Самият факт, че нямаше нужда да се намесва, го въздържаше да започне да критикува. Ако се опиташе да ѝ наложи властния подход, който използваше в Спенсър-Нийл, тя просто щеше да се обърне към него с някой от задължителните леденостудени погледи и да му напомни за уговорката им.

— Много бих искал да видя магазина — започна внимателно той и я последва в банята.

Тя го погледна учудено.

— Разбира се. Сигурно все още ще съм там, когато следобед свършиш работа. Защо не се отбиеш? Името е „Дреболии в свят“, написано е със „с“, не с „ц“.

— Виждал съм го — каза замислено той. — Все си мислех, че е някаква железария. Ей, това място е истинска дупка.

— Било е дупка — поправи го весело тя и пусна душа. Когато потече топла вода, тя стъпи под струята и затвори вратата, но той я отвори веднага след нея. Пристъпи под душа с нея и едрото му тяло запълни по-голямата част от пространството и я накара да се почувства безкрайно малка. Тя вдигна поглед към него, в зелените ѝ очи стаен въпрос, докато той се протягаше към сапуна и го разтриваше в ръцете си.

— Обърни се — нареди той и тя се подчини. Започна да плъзга ръце по гърба ѝ, по раменете, докато масажираше схванатите мускули и тя простена отчасти от болка, отчасти от удоволствие, наведе глава надолу, за да му е удобно да достигне до врата и раменете ѝ. Когато си помисли, че не може да издържа повече, той коленичи и обърна същото внимание на краката ѝ. Усети как мускулите ѝ се отпускат, а болката се разсейва и въздъхна от удоволствие. Беше чудесно, когато той я глезеше и всеки ден, без изключение, ѝ идваше да се ощипе, за да се увери, че не сънува.

Искаше ѝ се отново да я люби, но той не го стори. Вече бе закъснял, а тя знаеше, че дори и да го привлече в леглото, на него няма да му е приятно, ако тя наруши времето му за работа.

Роум вече бе закъснял, когато Сара слезе към колата си. Беше закусил прибързано и тръгна, без дори да я целуне за довиждане, пропуск, който напълно съсипа топлотата на страстната им сутрин. Тя си повтори няколко пъти, че трябваше да приема ограниченията във връзката им. Наистина бяха женени, но той не я обичаше и тя не очакваше той да се държи като влюбен.

Марси я извика, когато тя отвори вратата на колата и Сара спря, присви очи заради яркото утринно слънце, докато другата жена пресичаше тясната тревна площ между улицата и сградата. Все още бе хладно, но Марси бе с навити ръкави, намръщена отнесено.

— Добро утро — каза тя и това бе всичко, което тя признаваше от празните приказки. Пристъпи направо към въпроса. — Сара, смяташе ли да наемеш някой да ти помага в магазина?

— Разбира се — отвърна с готовност Сара. Налагаше се да го направи, ако не за друго, то поне за да има време да обядва. Сам човек трудно можеше да се справи с всичко, но въпреки неугледния му вид, през малкото магазинче минаваше значителен поток клиенти.

— Би ли помислила за Дерек? Ще може да ти помага единствено след часовете и през уикендите, но ще съм ти много задължена. Не ми харесва онази бакалия, където ходи сега — призна притеснена Марси. — Една от касиерките го преследва.

— С удоволствие ще взема Дерек — отвърна Сара съвсем искрено. Момчето бе толкова силно и работливо, че можеше да свърши

всичко необходимо, след като приключеше училище. Тя погледна Марси и видя, че приятелката ѝ наистина се притеснява за сина си.

— Касиерката на колко е години?

Марси изсумтя отвратена.

— По-близо е до моята възраст, отколкото до Дерек!

— Тя знае ли, че е само на петнайсет? Изглежда значително по-възрастен.

— Знам, знам. Сара, момичетата от училище го изпращат до къщи! Той приема всичко това за дадено, но на мен ми става все по-трудно да се справям. Та той е още малкото ми момченце! — повиши глас тя. — Още е почти бебе! Просто не съм създадена да съм майка на... един гръцки бог! Италиански бог — поправи се тя, когато усети, че пообърка фактите.

— Ако Дерек иска да работи в магазина, ще благодаря на провидението всеки ден.

— Ще му бъде много приятно. Харесва те, харесва и този тип работа. Нямаш представа колко съм ти благодарна!

Сара се усмихна и махна с ръка, когато чу благодарностите ѝ. Дерек щеше да свали огромно бреме от плещите ѝ, а и щеше да ѝ е приятно да е около нея. Независимо от изключителната си красота, той излъчваше спокойствие и компетентност, и тя се чувстваше по-добре. Единственият човек, който ѝ създаваше повече физическа увереност, бе Роум.

— Защо не минеш да видиш как сме направили магазина? — покани тя Марси.

— Благодаря, ще мина. Ако днес ти остане време, мога да донеса нещо за обяд.

— Никога не отказвам нещо за обяд!

Гордееше се с магазина, мислеше Сара, докато паркираше на определеното място зад сградата. Новата боя искреше, съвършено чисто бяло, около прозорците и вратата бе прокаран син кант. Прозорците бяха почистени със смес от оцет и лимонов сок и буквално блестяха под утринното слънце. Чистите стъкла придаваха уют на претъпканото магазинче с грубото дюшеме и старовремските буркани стока.

По стените бяха заковани нови полици, а глинените съдове заеха цяла една стена. Ярки нюанси червено и синьо, наситенокафяво и

уникалният цвят на съомга се преплитаха по стената като на абстрактно пано, защото всички глинени съдове бяха гледжосани в ярки цветове. Домашно шити покривки бяха прехвърлени върху няколко стола с кожени облегалки, други бяха грижливо сгънати и натрупани върху ракивовите седалки на столовете. Продаваха се пирони, чукове, отвертки, нитове и болтове, ножици, карфици и игли и десетки други дребни нещица, и въпреки това Сара имаше идея с какво да разшири колекцията. Щеше да осигури материали за макраме, за гоблени, фитили за свещи, конци за бродирание и канава с отпечатана картина. Създаването на кукли беше много разпространено и това щеше да запълни отделен щанд, а двете малки стаички отзад, освен тази за направа на глинени изделия и малкият офис, щяха да се превърнат в места за създаване както на порцеланови, така и на шити кукли. Не беше изключила и плюшените животни като възможност. Идеите ѝ бяха много, но се страхуваше, че няма да ѝ стигне мястото, за да осъществи всички.

Малкото магазинче ѝ носеше много повече задоволство, отколкото работата в огромната корпорация. Обичаше напрегнатата работа в Спенсър-Нийл, но структурата на корпорацията не я удовлетворяваше, защото всичко бе прекалено безлично. Този малък, уютен и приветлив магазин подчертаваше индивидуалното, беше изключително и само неин, въпреки че го притежаваше от съвсем скоро. Успокояващите цветове, приятно аранжираните артикули говореха за нейния вкус и подбор. Не се поколеба нито за минутка, когато научи по чиста случайност, че магазинът се продава. Интуицията ѝ подсказа, че търси точно това. Огледала бе постройката, стоката и не се замисли. Цената се оказа разумна, вероятно заради състоянието на сградата. Покупката се оказа, че отваря огромна празнина в спестяванията ѝ, а освежителните работи почти изчерпаха средствата ѝ, но според нея всяка стотинка си струваше. Всичко тук беше нейно, купила го бе сама и отразяваше личността ѝ.

Навсякъде в старата сграда ставаше течение и тя включваше вече поостарялата отоплителна система, повтаряйки се всеки път, че трябва да я смени. Беше едва октомври, а какво ли щеше да е тук през януари и февруари? Трябваше да се поправи и покривът, и изолацията.

Магазинът остана затворен, докато тя чистеше и боядисваше, а Дерек оправяше осветлението. Беше учудена, че момче на неговата

възраст знае толкова много за електрическите системи, но той ѝ обясни подробно и нещата ѝ се сториха прости. Едва след като направи всичко, Сара научи от Марси, че момчето никога преди не се е занимавал с подобно нещо, само бе чел и решил да опита. Докато включваше светлините, забеляза колко по-добре изглежда стоката с яркото, добре насочено осветление. Как щеше да се справи без Дерек? Едва ли щеше да успее да отвори толкова бързо.

Но всичко бе готово... Пое си дълбоко дъх и за пръв път обърна надписа „Затворено“ на „Отворено, работи“. Магазинът на Сара бе официално открит.

Имаше си редовни клиенти, свикнали да се отбиват и да оглеждат всичко, въпреки че им трябваша само малко пирони или парче плат. Никога нямаше опашка, но и не оставаше празно. Цареше приятелска неангажираща атмосфера, а хората спокойно разглеждаха и обсъждаха промените. Сара винаги държеше готово кафе на щанда, което подтикваше хората да идват и да си приказват с нея, докато пиеха чаша кафе. Беше ѝ особено приятно да си говори с по-възрастните, които разказваха удивителни неща за ръчната изработка на какво ли не в миналото.

Времето минаваше толкова бързо, че когато вдигна поглед и забеляза Марси на вратата, беше удивена, че вече е време за обяд. Дори по-късно. Беше един.

— Извинявай, че закъснях — изрече задъханата Марси. — Тъкмо тръгнах и ми звъннаха от едно списание за предложение, което бях изпратила.

Очите на Сара засияха.

— Харесали ли са го?

— Да — отвърна веднага Марси. — Сега само трябва да измисля какво да напиша.

Марси бе толкова организирана, че сигурно можеше да прерови хиляди страници, за да провери това, което ѝ трябва и Сара не прие забележката ѝ сериозно.

— Каква ще бъде статията?

— За едно от лъскавите женски списания. Много мислих преди това. — Марси започна да вади нещата от хартиения плик, който бе донесла. Постави картонена чиния пред Сара, а след това я напълни с пържено пиле и салата от зеле и моркови и топли питки. — Бракове по

сметка — преди и сега. Така си мислех да я кръстя. Знам, че си чела за тях — някога са били по-скоро нещо обичайно, не изключение. Можеш да ги наречеш предварително уговорени бракове. Истината е, че хората се женят по много други причини, освен по любов. Преценката е една от основните причини и сигурно така са били наречени бракове по сметка. Двамата съпрузи обединяват това, което притежават, поддържат се един друг и това е по-добро от делово споразумение, защото си е брак и спят заедно.

На Сара ѝ стана забавно и очите ѝ засияха в мека зелена светлина.

— Ти май не вярваш в браковете, които са само на хартия?

Марси я погледна, неспособна да повярва на чутото.

— Ти да не би да познаваш мъж, който ще е доволен от някой платонически брак? Говорим за нормален здрав мъж.

— По принцип не, въпреки че си мисля, че има ситуации...

— Ненормални ситуации — вмъкна Марси.

— Добре, ненормални ситуации...

— Не, не мисля — прекъсна я Марси развеселена и незаинтересована. — А и ти не мислиш така, защото виждам, че едва се сдържаш да не кажеш нищо.

Сара се разсмя, защото се опитваше да накара другата жена да започне да спори, което бе едно от любимите ѝ занимания.

— Предавам се. Нека да се върнем на статията ти. Идеята ми хрумна на едно събиране, годишнина от завършването с шест съученички от гимназията. Прекарвахме си добре, лееше се мартини. Не говоря за някакви необикновени жени, просто нормални, съвсем обикновени дами. От седемте, две се бяха омъжили, защото са били бременни, едната, защото никога не излизала много на срещи и решила, че предложението му вероятно ще се окаже единственият ѝ шанс, друга призна, че се е съгласила на брак, след като били заедно толкова дълго, че всички смятали, че трябва да се оженят, но една-единствена бе достатъчно откровена да признае, че се е омъжила, защото той имал пари. Харесвала го, но парите се оказали основната притегателна сила. Това са пет от седем.

— Ами другите две?

— Едната го направила, защото била влюбена, и двамата все още са влюбени един в друг. С тях човек може да се почувства направо

неудобно, дори и след толкова години. Другата... ами то аз съм другата. Ожених се, защото си мислех, че съм влюбена. Щом видиш бащата на Дерек ще разбереш защо. Вместо любов, се оказа секс, което беше много хубаво и си остана много хубаво, но това просто не е достатъчно, за да скрепи един брак. — Марси за миг се за мисли и подпря брадичка на ръката си, замислена за бившия си съпруг. — Двамата с Доминик си имахме и добри моменти, но накрая просто не се интересувахме един от друг. Но си мисля, че пак бих постъпила по същия начин, въпреки че знам, че ще завършим с развод, защото искам Дерек.

— Значи от седемте, само една се е оженила по любов.

— А-ха. Все още не съм се заела със задълбочено проучване, но разговарях с мъже и съм почти убедена, че мъжете повече се домогват до удобството, отколкото жените. Те са изключително праволинейни в желанията си и все още си имат пещерни инстинкти.

— Аз Тарзан, ти — Джейн.

— Горедолу. Все още искат домашно огнище и някой да им сготви месото, което са донесли, да им превърже раните, да изпере, което вероятно се е пренесло от животинските кожи и правенето на дрехи... а също и топло тяло, когато им се прииска. Простички, първобитни желания, които не са се променили кой знае колко по същество, само ритуалът е друг. Женят се, за да бъдат удовлетворени желанията им.

— Картинката ти не е особено романтична — отбеляза Сара, усетила лек хлад от точните думи на Марси. Разговорът ѝ напомняше прекалено болезнено за собствения ѝ брак. Роум се ожени за нея поради всички тези причини и ги изтъкна съвсем открито. Той искаше дом, стабилна връзка, секс по всяко време. В замяна щеше да бъде верен съпруг, на когото тя да разчита. За него това си беше брак по сметка. А за нея — брак по любов.

— Има и романтика — продължи замислено Марси, докато гризеше пилешката кълка. — Някои хора се научават да се обичат, след като се оженят. Повечето се обичат до известна степен, дори и това чувство никога да не прерасне в любов. Някои бракове не успяват да просъществуват дълго. Аз съм убедена, че удобството е в основата на повечето бракове, въпреки че много няма да си признаят.

— Чудя се, колко ли хора се влюбват, след като са се оженили? — чудеше се на глас Сара, без дори да забележи тъгата в гласа си.

Марси я погледна с пронизващ поглед, пълен с разбиране и с малко съжаление. Младата жена улови погледа и веднага разбра, че домакинката се е сетила за чувствата на Роум към съпругата му. Тя пребледня и сведе поглед, а Марси покри ръката ѝ със своята.

— Виж ме каква съм песимистка — каза тя с малко пресилена веселост. — Мъжете сигурно се влюбват също толкова лесно, колкото и жените, но са прекалено опаки, за да си признаят.

Не, Роум си признаваше любовта. Бедата бе, че обичаше Даян.

Сара отново си припомни, че ще вземе всичко, което ѝ се предложи. Не можеше да си позволи да бъде горда и да го отблъсне, да настоява за пълната му преданост или нищо. Изминалите години я бяха научили, че друга любов за нея няма да има, нито пък че друг мъж ще успее да измести Роум от сърцето ѝ.

Марси се опита да разсее обстановката, като се огледа и възкликна при вида на промените, преобразили магазина от последния път, когато бе идвала.

— Имаше ли много клиенти днес?

— Повече, отколкото очаквах — отвърна Сара, доволна, че темата е сменена и няма да мисли повече за Роум. Огледа малкия, уютен магазин и ѝ мина болезнената мисъл, че през следващите години този магазин може да е всичко, което има. Възрастта и ежедневието щяха да намалят желанието на Роум към нея и тя предполагаше, че командировките му ще станат по-чести и ще продължават все по-дълго. Физическата близост между тях бе необикновена, разговаряха свободно по различни теми, но никога, абсолютно никога не се задълбочаваха. Роум беше наложил граница на близостта между тях и не я допускаше да премине ограниченията. Държеше я на емоционално разстояние и тя потръпна, почувствала как у нея нахлува хлад.

СЕДМА ГЛАВА

Малкото звънче над вратата на магазина за ръчни изделия показва, че някой влиза точно в пет и десет. Беше звъняло през целия ден, а Сара остана учудена от честия звук. Сега автоматично вдигна глава. В същия миг сърцето ѝ забърза и усети как се изчервява, щом срещна черните очи на Роум, насочени към нея от другия край на магазина.

Тя тъкмо обслужваше клиент и затова той не се приближи. Повдигна едната си вежда към нея и тръгна между щандовете, за да разгледа стоките, ръцете му натъпкани в джобовете на панталоните, сакото на костюма — разкопчано. Беше разхлабил вратовръзката си и коприненият възел беше оставил няколко свободни сантиметра около врата му. Сара се опита да обърне достатъчно внимание на клиентката, но в същото време искаше и да наблюдава Роум. Усети, че се притеснява, че очаква с нетърпение одобрението му, също като майка, чието дете за пръв път участва в училищна пиеска. Ами ако се окаже, че я хвали, без да е искрен? Нямаше представа как ще го понесе.

Жената на средна възраст най-сетне се реши и купи няколко чилета прежда и книга за афганистанските мотиви. Щом тя си тръгна, Дерек излезе от задната част и се приближи до Сара.

— Поставих резе на задната врата и почистих там. Нали затваряте в пет и половина? Ако е така, направо утре да започна да боядисвам задната стаичка.

Роум приближаваше бавно и все още оглеждаше стоката, а Сара го наблюдаваше над рамото на Дерек.

— Да, затваряме в пет и половина.

— На връщане ще карам след вас, госпожо Матюз — предложи Дерек, но го каза по-убедено, отколкото би прозвучало едно обикновено предложение.

— Няма нужда — намеси се небрежно Роум и се приближи иззад момчето. — Аз ще остана с нея, докато затвори, ако искаш да се прибиращ.

Дерек се извърна, а златистокафявите му очи се срещнаха с тъмните на Роум. Беше виждал по-възрастния мъж от разстояние и затова веднага го позна, но никой не ги бе представял един на друг. Сара веднага се зае.

— Роум, това е Дерек Талиферо. Дерек, съпругът ми — Роум.

Роум подаде ръка като на мъж, а Дерек я пое с такава естествена лекота, сякаш не бе очаквал друго.

— Господине — каза той любезно и възпитано.

— Приятно ми, че най-сетне успяхме да се запознаем — каза Роум. — Сара говори само изключителни неща за теб. От това, което съм чул, едва ли е щяла да успее да отвори толкова бързо без помощта ти.

— Благодаря ви, господине. Помагах с най-голямо удоволствие, а и ми е приятно да работя с ръцете си.

Усетил, че вече е казано всичко, Дерек се извърна към Сара.

— Тогавата си тръгвам. Обадох се на мама, след като свърших училище и тя ми каза, че работи над някаква статия, което значи, че сигурно е забравила за храна. Ще трябва да я подхраня с някой сандвич, преди да е отпаднала толкова, че да не може дори да пише. Ще се видим утре, госпожо Матюз.

— Добре. Да внимаваш — предупреди го Сара.

Той ѝ отправи великолепната си усмивка, толкова лъчезарна, че чак стряскаше.

— Винаги внимавам. Не мога да си позволя да ме спрат.

Щом Дерек си отиде, Роум стана подозрителен.

— Как смята да се прибере?

— С кола — отвърна Сара и се усмихна.

— И казваш, че е само на петнайсет?

Тя кимна.

— Никога не го спират, защото изглежда достатъчно възрастен и предполагат, че има книжка. Той, разбира се, е много добър шофьор. Друго не би могло да бъде. — Тя не издържаше повече и избухна. — Е, кажи ми какво мислиш?

Той отново повдигна язвително вежда и се подпря на щанда.

— За магазина, или за Дерек?

— Ами... и за двете.

— Ужасно съм впечатлен — заяви откровено той. — И от двете, и от Дерек, и от магазина. Очаквах много повече празно място, да не говорим за усещането, което има човека, че всичко тук съществува от векове. Ръчните изделия са изключителни. Къде ги откри?

— Хората сами ги донасят. Аз продавам на комисионна. Клиентите са готови да плащат луди пари за ръчно изработени покривки за легло и за глинени предмети.

— И на мен така ми се стори, като видях цените на тези покривки — измърмори той. — И Дерек е голяма работа, нали? Сигурна ли си, че е само на петнайсет?

— Марси твърди така, а тя сигурно знае. Другия месец има рожден ден.

— И шестнайсет не е кой знае колко. Но това момче е истинска скала.

— Наех го да ми помага следобедите и през уикенда. Работеше в някакъв магазин за хранителни стоки, но една от касиерките го преследвала и Марси ме помоли да го взема тук. Веднага се съгласих.

— Много е млад, за да работи.

— Спестява за колеж. Ако не работи тук, ще отиде на някое друго място, независимо дали на Марси ѝ е приятно или не. Струва ми се, че щом си набележи пътя за бъдещето, нищо няма да бъде в състояние да го спре.

Звънчето на входната врата прекъсна разговора им. Влезе млада жена в едва проходило бебе в ръце и друго момченце, на около пет, което подтичваше след нея. Роум я погледна, веднага забеляза децата и погледът му стана стъклен. Той замълча, а безизразната маска на лицето му покри всички чувства. Той отстъпи назад и Сара го погледна безпомощно и се упъти към новодошлата, за да я обслужи. Младата жена се усмихна и веднага обясни, че се интересува от клоуните с шити тела и порцеланови глави и крака. Майка ѝ събирала клоуни, а рожденият ѝ ден идвал. Клиентката огледа куклите, остави бебето на пода, а по-голямото момченце се надвеси на щанда, загледало с широко отворени очи в клоуните.

След малко и Сара и младата майка забелязаха, че бебето се е отдалечило.

— Джъстин, веднага се върни!

Бебето се разсмя и пропълзя към края на щанда, право към Роум. Сара усети пронизваща болка щом чу името на детето и едва не извика, когато видя преbledнялото лице на Роум. Той отстъпи, за да избегне малкия прощъпалник, без дори да го погледне.

— Ще те чакам в колата — каза той с дрезгаво напрегнат глас, съвсем различен от обичайния и излезе с изправен гръб. Младата жена не бе забелязала реакцията на Роум. Тя пое на ръце избягалото дете и го погъделичка по корема, а то се разсмя.

— Май ще трябва да те държа на ръце, тлъста мишчице!

Тя купи два клоуна и щом излезе, Сара обърна надписа на затворено и започна да се приготвя, за да затвори. Сърцето ѝ тежко блъскаше в гърдите и ѝ се искаше колкото е възможно по-бързо да отиде при Роум. Надникна през прозореца и го видя седнал в колата, паркирана малко по-надолу на улицата, загледан невиждащо напред.

Прецени, че ще е най-добре да го остави няколко минути сам и продължи да затваря всичко за през нощта. След като бе готова, тръгна към собствената си кола. Излезе от задната алея и колата на Роум потегли след нея.

Той мълчеше, докато се качваха с асансьора към апартамента, стиснал зъби, очите му безизразни. Сара прошепна колебливо „Роум“, но той нито я погледна, нито показа с нещо, че я е чул.

Изчака вратата на апартамента да се затвори и едва тогава постави ръка върху неговата.

— Съжалявам. Знам как се чувстваш...

— Нямах ни най-малка представа как се чувствам — сопна се той и отблъсна ръката ѝ. — Кажи ми, когато вечерята е готова.

Сара остана в антрето за момент, след като той ѝ бе обърнал гръб и се бе затворил в стаята си. Имаше чувството, че ѝ е ударил шамар. Леко зашеметена тя си свали палтото и го закачи, а след това влезе в спалнята, за да се преоблече и да се заеме с вечерята. Лицето ѝ бе бледо и изпънато, очите — потъмнели от мъка. Сви устни и нарочно си наложи познатата безизразна маска. Беше прекосила наложената от него граница и бе отблъсната със студенина. Той искаше ясна емоционална дистанция помежду им и тя трябваше да запомни това.

Не си позволи да се скрие в спалнята, въпреки че изпитваше желание да се погрижи за собствените си рани. Отиде в кухнята и спокойно започна да приготвя вечерята, без да мисли, че той не е до

нея. Обикновено ѝ помагаше и бе свикнала едрото му тяло да заема доста място, да си говорят, докато тя готви.

Извика го на масата, без да показва, че е обидена или че го упреква. Той не проговори, тя също не се опита да започне разговор. Когато се нахраниха, той остана за малко на масата, сякаш се чудеше какво да каже. За да не се почувства неудобно, Сара се зае да вдига масата и подрежда кухнята, дори си тананикаше тихо, докато си вършеше работата, въпреки че нямаше представа какво точно си тананика. След това се обърна небрежно към него.

— Ще си взема душ и ще си легна рано, така ще имам възможност да се наспя.

Той не отговори, но я наблюдаваше внимателно, докато тя вървеше към спалнята си.

След като се изкъпа, си облече нощницата и не му каза лека нощ. И нейното самообладание си имаше граница. Изгаси лампата и си легна, свита на една страна, загледана в стената, в гърдите ѝ отворена огромна празнина.

Доста по-късно тя все още бе будна и се вслушваше в звуците, които долитаха от неговата стая, от банята и душа. Водата спря и тя не долови друг шум. Когато вратата ѝ се отвори, тя подскочи стресната и се обърна по гръб.

Той бе просто една тъмна фигура в нощта. Отметна завивките и се надвеси над нея, измъкна нощницата ѝ през главата и я пусна на пода. Сара почувства ръцете му по гърдите и бедрата си, усети тежкото му тяло, когато устата му притисна нейната. Разтърси я тръпка на облекчение и тя обви врата му с ръце и го остави да разтвори краката ѝ и да я люби.

— Целият — настоя дрезгаво той, когато тя повдигна бедра към него. — Вземи ме целия. Още, още! Да, точно така! Точно така!

След това замълча и я люби с едва сдържана ярост. Сара му се отдаде, без да се съпротивлява на бурната реакция, която той очакваше от нея и знаеше, че облекчението, което тялото ѝ му доставяше, бе единственото облекчение, което той бе готов да приеме от нея. Тя бързо достигна момента на удовлетворение и тогава той стана по-бавен, ритъмът му бе по-плавен и докосванията по-нежни. Когато тя отново започна да се движи под него, показвайки му без думи, че напрежението в нея отново се надига, той освободи силата си и се

вряза в нея с тласък, който я остави бездиханна и завладя сетивата ѝ, а тя се понесе по спиралата към самия ръб на удоволствието. Никога преди той не я бе любил по този начин, с такова първично, необуздано желание, никога не я бе притискал толкова силно, че да се чувства почти смазана. Когато всичко свърши, той понечи да се отдръпне от нея и Сара усети как я завладява паника.

Преди да успее да се овладее, тя посегна към него.

— Моля те — прошепна с напрегнат глас тя. — Прегърни ме, поне за малко.

Той се поколеба, но след това се отпусна на леглото и я притисна към себе си, а тя отпусна глава на рамото му. Сара стисна юмруци, загребала косъмчетата на гърдите му, сякаш смяташе така да го задържи през нощта. Усети, че се разтапя до него, нежното ѝ тяло притиснато до него, всяка извивка съвършено допълваща другата. Усети, че заспива, а тялото ѝ се отпуска и въздъхна с наслада.

Няколко минути по-късно, почти заспала, тя се изтръгна от съня, когато усети, че той се отдръпва от нея и се изплъзва. Стана внимателно от леглото, като очевидно се опитваше да не я събуди, а тя си наложи да лежи тихо, без да помръдва, очите ѝ затворени, докато той излизаше и внимателно затваряше вратата. Тогавата отвори широко очи, парещи, пълни със сълзи. Сви се на топка и запуши устата си с ръка, за да заглуши хлиповете, които не можеше да спре.

На закуска на следващата сутрин той заговори рязко.

— Съжалявам, че нараних чувствата ти снощи.

Сара си напомни, че не бива да реагира бурно и в никакъв случай не трябва да пристъпва неговата граница. Затова му се усмихна с приятелска, но доста дистанцирана усмивка.

— Няма нищо — отвърна тя и сви рамене, а след това промени темата и го запита дали иска да даде на химическо чистене някои от костюмите му.

Той я загледа замислено, стиснал здраво зъби. Сара се напрегна и зачака той да започне да задава безкрайни въпроси, с което всяваше ужас в Спенсър-Нийл, но си напомни, че вече не е служителка на компанията и не е нужно да го оставя да се намесва в чувствата му. Той сигурно бе усетил, колко далечна изведнъж е станала тя и след малко се примири с промяната на темата.

На тръгване се обърна към нея.

— Тази вечер имам делова вечеря и ще закъснея.

— Добре — отвърна спокойно тя, без да попита къде ще бъде, нито пък по кое време да го чака.

Той намръщи леко чело и се поколеба.

— Искаш ли да дойдеш? Познаваш го, Лилънд Васкоу, от „Амис и Васкоу“. Може да му звънна и да му кажа и той да доведе жена си.

— Благодаря, но ще ти откажа. Двамата с Дерек ще боядисваме този следобед и сигурно ще поработим до късно. — Усмихна му се небрежно, небрежна беше и целувката, която той получи, когато се наведе за довиждане. Сара усети, че Роум бе готов да задълбочи целувката, но се отдръпна, все още усмихната. — Ще се видим довечера.

На излизане бе стиснал още по-здраво зъби, отколкото преди.

Решена да не се отдава на самосъжаление и сълзи, Сара си наложи да не мисли за него през деня. Беше заета, а когато в магазина нямаше клиенти, отиваше в другите стаи и оправяше там. Дерек дойде веднага след училище, с хамбургер в едната ръка и огромна кутия безалкохолно в другата.

Момчето се държеше сърдечно и приятелски, когато бяха сами в магазина. Усмихна ѝ се и вдигна хамбургера.

— Мама наистина се е потопила в тази статия. Сигурно ще се наложи да живея на такива неща, докато не приключи.

Сара също му се усмихна.

— Знаеш ли, Роум също ще работи до късно тази вечер, затова, когато свършим, искаш ли да си вземем една пица за двама и да я изядем у нас? Може дори да успеем да отделим майка ти от пишещата машина.

— Ако има и чушки в пицата, тогава сигурно ще дойде — отвърна примирено той.

До затварянето той боядисва сам, а след това тя облече гащеризон и се зае да му помага. Тъй като и двамата работеха, успяха да приключат до седем и Дерек се отправи към къщи, а Сара се отби до пицарията и поръча най-голямата пица, която правеха. Щом паркира пред блока, Дерек излезе, за да поеме пицата и тя разбра, че е стоял на входа и я е чакал.

Влязоха на партера, където живееха двамата с Марси и той се обърна шепнешком към нея.

— Само гледай. Давам ѝ не повече от десет секунди.

Приблужи до затворената врата, иззад която се чуваше отривисто почукване по клавишите на машината и лекичко размаха кутията напред-назад пред вратата. След няколко секунди ударите се забавиха, а след това изобщо спряха.

— Дерек, изчадие такова! — изкрещя Марси и отвори със замах вратата. — Дай ми тази пица!

Той се разсмя и я отдръпна далече от майка си.

— Хайде, ела на масата и седни да ядеш като хората. След това можеш пак да се върнеш при машината и ти обещавам, че няма и да спомена за ядене чак до утре по някое време.

— Като например закуска ли? — попита капризно Марси. В този момент видя Сара. — И ти ли участваш в заговора?

Сара кимна и призна всичко.

— Нарекохме го Чушковия план.

— Много е успешен — въздъхна Марси. — Добре, хайде да се освиним с тази пица.

Семейната топлина, очевидната любов между Марси и сина ѝ, привличаха Сара като магнит и тя поостана в апартамента им доста след като бяха изяли и последното парченце пица. Нейният апартамент, който с толкова труд се бе старала да превърне в топло, сигурно убежище, бе болезнено празен, защото там нямаше най-важното за уютата — любовта. Марси ѝ разказа как върви статията, а след това се извини и отново се заключи в работната си стая. Дерек я покани да изиграят една партия джин, но по средата започнаха да говорят за блекджек и забравиха на какво играят, а Дерек започна да учи как се броят картите и то по единствената система, благодарение на която биха изхвърлили някой комарджия, от което и да е казино. След това той се прехвърли на различните видове покер, а Сара реши, че той е толкова гениален в картите, колкото и във всичко останало. Умееше, освен това, и бързо да преценява хората, защото усети, че момчето е разбрало как нещо я тормози и се опитва да я забавлява, докато се почувства готова да се прибере в апартамента си. Мило момче, твърде мъдро за годините си.

В десет часа, тя каза лека нощ на Дерек и се прибра. Отвори вратата към тъмните и студени стаи. Бързо запали лампите, а след това включи и отоплението. След около пет минути външната врата се

хлопна и тя разбра, че Роум се е прибрал. Беше в спалнята си и се готвеше да си вземе душ, но излезе, за да го посрещне. Едва не се сблъскаха и тя припряно отстъпи.

— Къде, по дяволите, беше? — изръмжа той и влезе в спалнята ѝ, надвиснал над нея като побеснял ангел на отмъщението. — Счупих телефона да звъня от седем и половина до преди малко и не ми казвай, че си била в проклетия магазин, защото и там звънях.

Сара го погледна озадачена, без да разбира гнева му. А той наистина бе побеснял, и то как. Очите му бяха потъмнели от нетърпение. А и каза „проклетия магазин“. Какво ли означаваше това? Все ѝ се струваше, че той одобрява идеята жена му да работи на друго място, но ето че в гласа и думите му прозвуча неодобрение. Тя нямаше намерение да спори, нито пък да се изправи срещу него както би направила Даян. Вместо това се сви в себе си и издигна въображаемия си щит срещу всяка рана, която той би могъл да ѝ нанесе.

— Дватамата с Дерек боядисвахме до седем, след това купих пица и я изядохме с Марси и Дерек, за да не вечеряам сама. После двамата играхме на карти. Защо си ме търсил?

Спокойният ѝ резервиран глас сякаш разпали гнева му още повече.

— Защото — изсъска той през стиснати зъби — Лилънд Васкоу доведе жена си и искаха и ти да дойдеш. Не е било нужно да ядеш със семейство Талифери, ако единственият ти проблем е бил, че ще вечеряш сама. Вече те бях поканил да вечеряш с мен, но ти предпочете да боядисваш някаква сбутана малка стаичка. Сега се оказва, че в седем сте били приключили, което означава, че си могла все пак да вечеряш с мен. Подкрепата ти е направо невероятна — изсъска той с унищожителен сарказъм.

Сара стоеше притихнала, слабите ѝ рамена изпънати назад.

— Не знаех по кое време ще приключим с боядисването — отвърна тихо тя.

— По дяволите, Сара, години наред си работила за корпорацията и отлично знаеш как стоят нещата. Очаквам да си свободна за тези вечери, където бизнесът и социалните срещи се съчетават, а не да се бърктиш в този...

— Сбутан малък магазин — довърши вместо него тя, без да трепне или да извърне поглед. Започваше да ѝ прилошава, а в гърдите

й се надигаше ледена буца. — Преди да се оженим ми каза, че ще уважаваме служебните си ангажименти. С удоволствие ще присъствам на всяка бизнес вечеря, на която ме поканиш, а след като отремонтирам целия магазин, няма да се налага да оставам до късно. Но това съвсем не е проблемът, нали? Ти изобщо не искаш жена ти да работи извън дома, не е ли така?

— Изобщо няма нужда да работиш — тросна й се той.

— Няма да седя по цял ден и да си клатя краката. Какво друго бих могла да правя? Мога само да бърша прах и това очарователно занимание да започне да ме отегчава.

— Даян не беше отегчена.

Смъртоносната забележка попадна право в целта си и очите на Сара се разшириха, но това бе единственото, с което показва колко силно е наранена. Загледа го безжизнено и веднага отвърна.

— Аз не съм Даян.

Ето в това е целия проблем, помисли си тя и му обърна гръб. Не можеше да стои и да го остави да я реже къс по къс. Даян щеше да му се изрепчи и до този момент кавгата щеше да се е пренесла на нещо, което нямаше нищо общо с първоначалния въпрос. След още две минути щяха да се целуват и да са в леглото, защото Даян сама й бе разказала, че всичките им скандали приключваха по този начин. Сара не можеше така. Тя не беше Даян, а самата себе си, не й достигаха огънят и силата на Даян. Това бе едно от нещата, което Роум нямаше никога да й прости, за това, че не е Даян.

На вратата на банята тя отново се обърна към него, бледото й лице безизразно.

— Ще си взема душ и си лягам — каза тя, без да влага никакво чувство. — Лека нощ.

Очите на Роум се присвиха и в същия миг тя изстина и разбра, че е направила грешка като се е оттеглила. Именно мъжката му агресивност, страстта на ловеца, го накара да последва жертвата. Сара замръзна, защото го очакваше да скочи през стаята и да я сграбчи. Това желание се четеше в очите му, в напрегнатата му поза. След това той с видимо усилие овладя желанието, потисна го, въпреки че очите му бяха като черен мрамор, докато я наблюдаваше.

— Ще дойда по-късно — каза най-сетне той, гласът му, стаил мъркаща заплаха.

Сара си пое дълбоко дъх.

— Не. Не и тази вечер.

Примитивното животинско чувство отново се надигна в гърдите му и също като притаила се котка той прекоси разстоянието до нея и обви брадичката ѝ с ръка.

— Да не би да ми отказваш да спиш с мене? Внимавай, миличка — предупреди я той, все още мъркащ застрашително. — Не започвай война, която няма начин да спечелиш. И двамата знаем, че мога да те накарам да ме молиш.

Сара пребледня още повече, а силните му пръсти оставиха червени отпечатъци по брадичката ѝ.

— Да — призна тя с приглушен глас. — Можеш да ме накараш да направя всичко, което пожелаеш, щом си преценил, че искаш нещата между нас да са така.

Той се приведе над нея, над бледото лице и резервирания поглед и нещо диво трепна в погледа му. След това отпусна ръката си и освободи брадичката ѝ.

— Както искаш — сопна се той, излезе с широка крачка от стаята и затвори вратата.

Сара се тресеше неудържимо, докато се къпеше и се готвеше да си легне. Остана будна дълго, в очакване да разбере дали той ще дойде при нея в някой по-късен час, също както и предишната вечер, но го чу да влиза в собствената си стая и този път вратата ѝ остана затворена. Очите ѝ горяха като на ранена сърна, докато се взираше в мрака. Каква ирония, да се налага да защитава работата си, след като мечтата ѝ винаги е била да се посвети на едно най-обикновено семейство. Даян трябваше да е тази, която страстно защитава правата на жените да си имат собствена кариера, защото никога не ѝ липсваха аргументи и мнение. Плановете им бяха променени и всяка една от тях бе поела пътя, предназначен за другата. Даян трябваше да е жената със собствена кариера, а Сара трябваше да стане домакиня. И освен това, където иронията беше още по-голяма, Сара имаше възможност да се посвети на съпруга си, но се оказа, че се налага да си пази кариерата, за да може да разчита на някаква стабилност в живота си. Роум не ѝ предлагаше нищо повече от удобства и секс, а тя имаше нужда от много повече. Имаше нужда от място, което да е нейно, където да се чувства сигурна. Ако поне имаше любовта на Роум, знаеше, че където

и да отиде ще се чувства в безопасност, но любовта му не беше за нея. Все още бе далече, а тя можеше само замечтано се взира през прозореца.

Роум също лежеше буден, а всичко в него се бе свило от гняв и разочарование. Направо обезумяваше, когато тя се стягаше с това безизразно лице пред него! Искаше да ѝ се извини за предишната вечер, когато я бе наранил като отблъсна предложеното му съчувствие, но тя отново издигна проклетата стена от резервираност и отказа да го допусне да ѝ се реваншира. Дори си тананикаше, сякаш нямаше значение какви ги върши той. Най-вероятно наистина нямаше значение, помисли си побеснял той. Само че когато отиде в стаята ѝ и я люби, бариерата бе паднала и тя се извиваше в ръцете му гореща и сладка, както винаги. Искаше му се да впие плътта си в нейната, да я накара да забрави за намерението си да го държи на разстояние и си въобразяваше, че е успял. А ето че тази сутрин тя отново бе хладна и дистанцирана както обикновено, сякаш никога не бе тръпнала в див екстаз под него.

Проклетият магазин бе много по-важен за нея, от всичко друго, включително и той. Беше я поканил да отиде с него, но пак магазинът бе на първо място. Много добре знаеше как се бе посветила на работата си и когато ѝ предложи да се оженят знаеше, че за нея работата ѝ е на първо място, също както и неговата за него. Беше се съгласил да ѝ даде исканата свобода, а сега това го побъркваше. В мига, в който тя издигнеше ледените стени, на него му се искаше да ги разбие и да я обладае по най-примитивния начин, така, че да не бъде в състояние да ги издига повече. Дори не се интересуваше достатъчно, за да спори. Противният начин, по който вдигаше тази малка брадичка, направо го изваждаше от равновесие, но тя ясно му даде да разбере, че ако я накара да спи с него, това ще е равносилно на изнасилване и той си наложи да излезе, за да не прибегне до нещо толкова уничително. Не искаше да я наранява, искаше да е негова, във всяко едно отношение. Искаше му се никога повече да не вижда познатата резервираност по лицето ѝ. Искаше му се и за него да има от тази омайна искреност, която пазеше за проклетия си магазин. Предизвикателството, което тя представляваше, се превръщаше в истинска мания за него и дори през работно време се улавяше, че обмисля начините, по които да пречупи защитните стени. До този

момент бе успял единствено със силата на секса, но това бе временно решение.

Желаеше я в този момент. Гореше от желание и се размърда неспокойно в леглото. Чакаше, защото ясно съзнаваше, че ако отиде при нея сега, тя ще се съпротивлява, а не искаше да я принуждава да изпита подобно нещо и не бе сигурен, че ще успее да се контролира. Не искаше просто едно пасивно тяло, искаше я тръпнеща и изпълнена със страст, притисната до него с копринената нежност на ръцете и краката ѝ, леденият образ разтрошен от естествеността на желанието ѝ. Заради това си струваше да изчака.

Когато Сара стана в обичайния си час на следващата сутрин, с изненада откри, че Роум вече е станал, а закуската е почти готова. Погледна го предпазливо, но плашещият гняв го нямаше, въпреки че веднага улови едно неясно напрежение, което я накара да го поздрави с хладна учтивост.

— Седни — каза той, думите по-скоро команда, отколкото покана.

Сара зае мястото си на малката маса, а той сервира приготвената закуска и седна срещу нея.

Заговори едва когато бяха почти приключили.

— Цял ден ли ще бъдеш в магазина?

Сара внимателно остави чашата кафе.

— Да. Господин Марш, предишният собственик каза, че събота е бил най-натовареният му ден. Затварял за половин ден в сряда и аз си мислех да не променям установеното от него работно време. Хората обичат да са наясно.

Очакваше той да ѝ се противопостави, но той кимна отривисто.

— Днес ще дойда с теб. Иска ми се да огледам всичко по-подробно от миналия път. Спряла ли си се вече на някоя счетоводна система?

— Не съвсем. — Доволна, че не я очаква нова разpravия, Сара се отпусна и се приведе леко към него, а зелените дълбини на очите ѝ станаха по-топли. — Пазя всички документи по разходите и продажбите, но не ми е останало време да систематизирам нещата.

— Ако нямаш нищо против, ще оправя документацията — предложи той. — Мислила ли си да си купиш персонален компютър и

да въведеш целия инвентар? За това ще ти трябва и компютърна счетоводна система. Така ще ти е много по-лесно.

— Мислила съм, но компютърът ще трябва да почака. Магазинът има нужда от нов покрив, а имам и няколко идеи за разширяване на обема стоки. Искам да монтирам и аларма. Само че почти приключих спестяванията си, а искам да натрупам малко оборот.

— Използвала си спестяванията си? — сопна се той и сви гъстите си черни вежди, а Сара веднага се отдръпна и бариерата отново се издигна, за да я предпази. Той стисна зъби щом забеляза промяната в изражението ѝ и у него се надигна непреклонна решителност. Нямах да ѝ позволи да го отблъсне този път, щеше да преодолее проклетата стена, сякаш изобщо не съществува и да пренебрегне съществуването ѝ.

Пресегна се и сграбчи китката ѝ с твърдите си пръсти.

— Това е било голяма грешка — каза той и потисна раздразнението си. — Никога не харчи собствения си капитал, винаги се използва страничен. Вземи пари назаем, а твоите пари ги остави да събират лихва, докато ти разполагаш с чуждите. Лихвата, която се трупва върху заема се приспада от данъците, а вярвай ми, миличка, ще имаш нужда от всяка стотинка, която можеш да отбиеш от данъците. Не чакай печалбата ти да покрие подобренията, вземи заем и то незабавно. Ако съм бил тук, когато си купувала магазина, щях да те заведа в банката и да уредим един бизнес заем.

Тя отново се отпусна и очите ѝ се разшириха. Можеше да се справи с критиката му и със съветите по бизнес въпроси, дори беше благодарна. Не беше глупачка и се доверяваше на усета му към бизнеса.

— Ще ти трябва и добър счетоводител — продължи той. — Нямам нищо против да ти изчислявам данъците, но се налага често да отсъствам от къщи. Щом си решила да го правиш, то поне нека да е като хората.

— Добре — съгласи се отстъпчиво тя. — Не съм знаела тези неща. Инстинктът ми е подсказвал да плащам веднага, така че законно да се води мое притежание и никой да не може да ми го отнеме. Никога преди не съм се интересувало от подробностите в бизнес финансирането, но щом казваш, че така е по-добре, ще те послушам.

Изражението в тъмните му очи стана по-остро и също като ястреб той се вкопчи в най-важното, което тя бе казала. На сутринта след сватбата им, когато тя се оказа като в състояние на безтегловност, защото апартаментът още не ѝ беше познат, той разбра, че Сара обича нещата да си имат установен ред. Всъщност, тя направо бе маниачка на тази тема. Ето че сега, думите ѝ му подсказаха, че в нея има една дълбоко вкоренена несигурност, за която дори не бе предполагал.

— Да ти бъде отнето? — попита небрежно той, въпреки че в начина, по който я наблюдаваше нямаше и следа от небрежност. Имаше чувството, че е на самия ръб на бариерата, преди да бъде допуснат вътре, където щеше да разбере какво предизвиква резервираността ѝ. — Наистина ли си въобразяваш, че ще те оставя да изплуваш с корема нагоре, ако този магазин ти доставя такова огромно удоволствие? Никога не се притеснявай от фалит.

Сара потръпна и той веднага улови трепета, тъй като все още държеше китката ѝ. Наблюдаваше го, а между тях лежеше пустошта, която бе оставило детството ѝ, след това тя сведе очи и се опита да изолира тази пустош.

— Не е това — отвърна тя и обясни доста повърхностно. — Просто исках да съм сигурна, че е мое, че аз принадлежа... искам да кажа, че то ми принадлежи.

— Всъщност аз нищо не знам за семейството ти — подметна той и тя се сви, подсказвайки му без думи, че е на прав път. — Къде са родителите ти? Нещастно ли е било детството ти?

Сара го погледна рязко и в очите ѝ се появи съмнение.

— Да не би да се опитваш да ме психоанализираш? — попита тя в опит да се омаловажи нещата. — Не се притеснявай. Веднага ще ти кажа, не крия никаква тайна, въпреки че не обичам да говоря за това. Не, детството ми не е било нещастно, поне не и в материално отношение. Баща ми беше известен адвокат, а ние бяхме доста над средната класа. Само че родителите ми не бяха щастливи заедно и стояха женени единствено заради мен, а когато се записах в колежа и официално се отделих, те веднага се разведоха. Никога не съм била близка с родителите си. Всичко въкъщи бе толкова... толкова студено, толкова пропито с любезност. Изглежда израснах с пълното съзнание, че нещата са несигурни и преходни и очаквам всичко да се сгромоляса

без предупреждение. Исках да си имам свое гнезденце, където да се чувствам сигурна — призна тя.

— И все още го правиш.

— Все още го правя. Обграждам се с неща и си въобразявам, че нищо няма да се промени. — Тя го стрелна с поглед и се размърда, изпълнена с неудобство, усетила, че е разголила частица от себе си пред него. Наблюдаваше я с изражение, което прие за състрадание, а тя не го искаше. Сви рамене и си наложи да продължи с небрежен глас. — Старите навици умират трудно, ако изобщо могат да умрат. Трудно приемам промените в живота си, мисля над нещата известно време и свиквам с тях, а след това постепенно ги намествам. С изключение на магазина — добави замислено тя. — Пожелах го веднага. От него лъхаше сигурност и уют.

Значи ето как са се появили бариерите, помисли си той. Чудно, че изобщо се бе оженила за него, щом толкова много мразеше промените. Може би е предприела тази стъпка единствено защото я бе убедил, че няма да се меси в живота ѝ, а от самото начало на брака им, той се опитваше да се прехвърли отвъд резервираността ѝ, а тя се стараеше да я запази непокътната. Ако оставеше нещата така, скоро Сара щеше да се отпусне с него и да приеме мястото му в живота ѝ. Не беше нито студена, нито резервирана, нещо, което би трябвало да разбере веднага от страстния начин, по който реагираше в леглото. По-скоро бе срамежлива, също като уплашена сърна и трябваше да му се довери и да приеме присъствието му, преди да го допусне до себе си. Физическата близост и споделянето бяха две различни неща за нея и той трябваше да го запомни.

Тя не бе Даян. Даян бе разчитала на едно любящо сплотено семейство и притежаваше самоувереност, благодарение на която лесно се справяше с характера му и притъпяваше желанието му да бъде водеща фигура, докато Сара се чувстваше застрашена. Тя бе по-нежна, по-уязвима, отколкото си бе представял.

Младата жена се размърда и освободи китката си от пръстите му, изправи се и му отправи сияйна усмивка, която не успя да го заблуди.

— Трябва да побързам, за да не закъснея да отворя.

— Иди да се приготвиш. Аз ще вдигна. — Той също се изправи, но я спря, като постави ръка на кръста ѝ. — Сара, разбери едно нещо!

Един скандал не означава, че животът ти се разпада. Снощи, като не успях да те открия се разтревожих и затова избухнах. Това е всичко.

Очите ѝ бяха като зелени бездни и тя остана неподвижна при докосването му. Ако искаше да си мисли, че затова е била толкова притеснена, нека да бъде така. По-добре, отколкото да разбере, че може да я нарани дълбоко, защото го обича.

ОСМА ГЛАВА

Животът им пое по някакъв установен ред, ръководен от ежедневните дреболии, които придават усещане за последователност и приемственост. Ако не друго, то винаги имаше дрехи за пране, трябваше да се готви и да се чисти. Той се грижеше за домакинството не по-малко от нея, докато си бе вкъщи, но често отсъстваше и когато бе в командировка, Сара се потапяше в работата си и се опитваше да запълни празнотата, оставена при заминаването му. Когато пътуваше не ѝ се обаждаше всяка вечер, но винаги ѝ оставяше номер, на който да го потърси, ако ѝ потрябва, а ако се налагаше да закъснее, винаги ѝ съобщаваше кога ще се прибере, но извън това, тя нямаше друга връзка с него. Разбираше го, въпреки че ѝ липсваше ако не друго, то най-малкото гласът му. Какво ли можеха да си кажат всяка вечер? Не можеше да му признае колко много ѝ липсва, как бавно се точи времето, докато го няма, колко силно го обича, защото той не искаше да знае тези неща. Беше много по-безопасно да не разговаря с него, освен когато се налагаше. Тя просто го изчакваше да се прибере и първоначалната му сексуална ненаситност ѝ даваше възможност да го прегръща и безмълвно да го дарява с любовта, която таеше в гърдите си. Винаги знаеше какво да очаква от Роум, когато се прибира от командировка, той си влизаше, готов да ѝ се нахвърли както прегладнелият се нахвърля на отрупана трапеза.

Когато мислеше за това, тя признаваше пред себе си, че той наистина я харесва и донякъде държи на нея, но знаеше, че все още не е успяла да измести Даян от сърцето му. Любовният им живот бе невероятен. Той бе умел, ненаситен любовник и тя бе готова да признае, че сексът с него всеки път е различен. Често я любеше, когато и където му се приискаше, без да я отвежда в спалнята и това ѝ подсказваше, че той все още скърби за Даян. Предпочиташе да не се любят в леглото. Когато се налагаше да работи до късно и тя вече си бе легнала, той отиваше в спалнята ѝ, но щом актът завършеше, я оставяше. Прегръщаше я, галеше я, изчакваше я да заспи, преди да

излезе, но тя усещаше безпокойството му и започна да се преструва, че спи, за да може той да се измъкне от леглото ѝ. Щом затвореше вратата, тя отваряше очи и лежеше обзета от потискащо чувство на самота, породено от съзнанието, че не е обичана. Понякога не успяваше да се сдържи и плачеше, но в повечето случаи успяваше да преглътне сълзите, тъй като не даваха разрешение, а и изпитваше истински ужас, че той може да я чуе, че хлипа през нощта.

И въпреки това, животът им заедно ѝ носеше истинско задоволство. Хладната есен премина в зима и имаше много нощи, прекарани пред камината, вечери, когато гледаха телевизия, понякога тя четеше, а той работеше. Закусваха заедно, без да бързат, а в студени слънчеви недели гледаха отбора на Каубоите да играе футбол. Ако Роум си бе вкъщи, ходеше с нея в магазина всяка събота и двамата с Дерек станаха добри приятели.

Скоро след Коледа, Сара повдигна въпроса за бъдещето на Дерек. Дерек бе изключителен и щеше да е жалко, ако възможностите му бъдат прекършени само защото няма пари. Вече бяха достатъчно близки и Роум разбра значението на думите ѝ.

— Искаш да го издържам по време на годините му в колежа ли?

— Това ще бъде страхотно — призна тя и му се усмихна възторжено. — Но мисля, че Дерек няма да приеме. Много е горд — каза замислено тя. — Но ако можеш да му уредиш пълна стипендия от някоя фондация, която няма да ограничи избора му на колеж, мисля, че ще подскочи от щастие.

— Не настояваш за много, а? — отбеляза сухо Роум. — Ще видя какво мога да направя. Мисля, че ще трябва да кажа и на Макс, защото семейството му има някакви връзки и може да помогне.

Макс ги посещаваше доста често, и въпреки че не престана да се шегува с Роум за това, че му е отнел Сара, бракът бе променил реакцията на Роум в това отношение до неузнаваемост. Беше спечелил и го знаеше. Сърцето на Макс не бе разбито, нито пък някога щеше да се опита да разруши брака на приятеля си. Той открито се възхищаваше от Сара и не виждаше защо съпругът ѝ да не знае, но нещата свършваха тук.

Когато Роум реши, че нещо трябва да бъде свършено, той не си губеше времето. На следващия ден Макс случайно мина през магазина заедно с Роум и Сара веднага улови озадачения му поглед,

когато го запознаха с Дерек. Дерек въздействаше на всички хора така. След малко Макс се доближи до Сара и прошепна:

— Роум нещо послъгва, нали? Дерек е поне на двайсет и пет.

— Навърши шестнайсет миналия месец — прошепна в отговор Сара и се усмихна развеселена. — Нали е невероятен?

— Дяволски впечатляващ е, не мога да отрека. Ако му сложиш едни крила и му дадеш меч, ще знаеш как съм си представял архангел Михаил. Кажи му да си избере колеж и когато му дойде времето, двамата с Роум ще се погрижим да получи пълна стипендия.

Сара сподели с Марси какво са намислили Роум и Макс и за нейна изненада, другата жена се обля в сълзи.

— Нямах представа какво означава това и за двама ни — хлипаше тя. — Той е изключително дете и сърцето ми се късаше, като го гледах как работи, за да събере пари за колеж, вместо да се забавлява, както подобава на възрастта му. Това е най-изключителният коледен подарък, който можехте да ни направите!

С приближаването на Коледа, работата на Сара процъфтяваше и то толкова много, че се наложи да наеме човек на цял работен ден, за да ѝ помага в обслужването на клиентите. Роум веднага подкрепи идеята. Не му беше никак приятно, че Сара е сама там по цял ден, докато Дерек приключи училище. Тя нае млада жена от квартала. Малкото ѝ дете бе тръгнало на училище този срок и на нея не ѝ се стоеше вкъщи. Получи се чудесно. Ерика си тръгваше малко преди децата да се приберат от училища, а Дерек пристигаше до около половин час. След като Ерика бе в магазина, Сара можеше да обядва, което преди, когато работеше сама, се ограничаваше до някоя и друга хапка от сандвич между клиентите.

Три дни преди Коледа тя се прибра и откри, че Роум вече си е у дома. Щом се приближи до врата на спалнята се спря и се загледа в отворения на леглото куфар.

Той се извърна от скрина, откъдето вадеше бельо и ризи. Погледна я кисело.

— Изникна нещо спешно. Имаме страхотен проблем в Чикаго.

Искаше ѝ се да протестира, да каже като всяка друга съпруга „Защо не отиде някой друг“, но преглътна, защото знаеше, че той няма да приеме спокойно думите ѝ.

— Кога ще се върнеш? — попита тя, влезе в стаята, отпусна се на леглото и въздъхна примирено.

— Изобщо няма да се задържам. Вече съм си запазил билет за връщане. Ще се върна около четири на двайсет и четвърти.

— Ами добре — измърмори тя и за пръв път от началото на брака им се нацупи. Той постави купчината ризи в куфара и погледна намръщаното ѝ лице. Начупената ѝ долна устна придаваше невероятна чувственост на лицето ѝ, сякаш тя се молеше за целувка, а може би и още нещо. Внезапно той се усмихна широко и отместил куфара на една страна.

Сара не очакваше подобно нещо и извика от изненада, когато той я бутна по гръб на леглото. Усмихна ѝ се дяволито, докато се навеждаше над нея и повдигна полата ѝ чак до кръста, а след това съвсем спокойно свали бельото ѝ. Тя си пое шумно въздух, този път заради възбудата, която се надигна у нея щом той я докосна.

— Да не би това да е за довиждане? — прошепна шеговито тя с блеснали очи.

— Нещо такова. — Разкопча панталоните си и ги смъкна, а след това коленичи на леглото и се отпусна между бедрата ѝ. — Ти си кредитната ми карта, не мога да тръгна, без да съм я взел.

Тя се разсмя и обви врата му с ръце, докато той се отпусна върху нея. Смахът застина в гърлото ѝ, когато усети плавното му навлизане, а той чу рязкото поемане на въздух, което винаги съпътстваше началото. За него то бе като музика и той зарови лице във врата ѝ, усетил внезапно силно желание и вдигна краката ѝ на кръста си.

— Така дяволски ми липсваш, докато ме няма — каза грубо Роум и с това признание се вряза дълбоко в нея, потвърждавайки партньорството им с физическата връзка.

Сара не го откара до летището. Той предпочиташе да си остави колата там, за да има с какво да се прибере или да отиде до офиса, без да взима такси. Независимо от желанието си, в очите ѝ проблеснаха сълзи, когато го целуна за довиждане на вратата и той тихо изруга, пусна куфара и отново я взе в ръцете си.

— Ще се върна за Коледа, обещавам — каза той и я целуна настойчиво. — Няма да те оставя да прекараш празника сама.

Тя пет пари не даваше за празника! Не ѝ беше приятно, че заминава, независимо кое време от годината бе. Тя мигна, за да прогони сълзите и успя да се усмихне едва-едва.

— Няма нищо. Просто съм една глупачка.

Случи се неочакваното, той се обади в полунощ на двадесет и трети.

— В Чикаго има снежна виелица — обясни мрачно той. — Всички полети са отложени, докато нещата се успокоят.

Сара се изправи в леглото, стиснала телефона толкова силно, че пръстите ѝ побеляха.

— Каква е прогнозата за времето? — попита тя сравнително спокойно, въпреки че броеше часовете до завръщането му.

— Сигурно в ранния следобед. Ще ти се обадя щом знам часа на полета.

Тя прекара коледната вечер, обикаляйки неспокойно апартамента, нагласяваше украшенията на малкото уханно борче, което бе поставила, потупваше възглавниците и разместваше мебелите, които ѝ се струаха не на място. Притесняваше се как ще се чувства Роум, ако празнуват Коледа, след като празникът сигурно щеше да му донесе болезнени спомени за синовете му и за удивлението им, подарените играчки, хаосът, който създаваха по Коледа, възторгът им от получените подаръци. До този момент не бе забелязала признаци, че се страхува от този ден и стискаше палци, това да бъде един хубав празник за него.

Нямаше търпение да се прибере. Чувстваше се по-нервна, отколкото при другите му командировки и то заради това, което ѝ бе казал, когато я люби за последен път. „Така дяволски ми липсваш, докато ме няма...“ Това бе единственото доказателство, че не му е приятно да я оставя, когато е в командировка. Винаги си бе мислила, че очаква с нетърпение пътуванията, за да може да се отдели за малко от нея. Но ако му е липсвала...

Опита се да не се надява на прекалено много. Роум бе толкова ненаситен мъж, може би просто е искал да каже, че му липсва любовенето им. Ами ако тя му липсваше, компанията ѝ, нещата, които вършеха заедно? Сърцето ѝ заби лудешки при тази мисъл. Коледа бе сезонът на чудесата, все пак.

Чакането я правеше нетърпелива и тя си помисли дали да не отиде при Марси, но не ѝ се искаше да им се натрапва по празниците, а и се притесняваше да не изпусне обаждането на Роум. Изпече ябълков пай заради него и постла чисти чаршафи на леглата им.

Телефонът звънна и тя едва не си счупи врата, докато тичаше към него, защото се спъна в собствения си крак. Беше се задъхала, когато взе слушалката.

— Ало.

— Излитам след час — каза той, а дълбокият му глас накара коленете ѝ да омекнат, въпреки че бяха далече. — Само че тук е такава лудница, че сигурно ще се забавим. Сигурно ще съм вкъщи около полунощ. Не ме чакай, миличка. Лягай си.

— Аз... може би — заекна тя, защото знаеше, че ще е будна, дори и той да не се прибере до полунощ на следващия ден.

Роум се засмя тихо и приканващо и звученето на гласа му я накара да преглътне.

— Добре, тогава, стой будна. Ще се прибера веднага щом мога.

Същата вечер, малко след единадесет тя чу превъртането на ключа. Скочи от масата, където седеше над чаша горещ шоколад и се втурна да го посрещне. Той пусна куфара и я хвана, когато тя се хвърли в ръцете му. След това я целуна, толкова дълго и настойчиво, че тя потръпна и се притисна в него.

С блеснали очи я пусна и потри наболата си брада.

— Трябва да се изкъпя и да се обръсна, точно в този ред. Прекарах нощта на летището и съм скапан. Лягай си. Ще дойда точно след петнайсет минути.

Сара сипа остатъка от горещия шоколад и отиде в спалнята. Седна на леглото и сплете здраво ръце щом забеляза, че треперят. Роум си бе вкъщи. След само няколко минути ще влезе тук, ще я люби, сякаш му се иска да я погълне. А след това... след това какво? Дали ще направи още някое невероятно признание, дали ще ѝ даде друг знак, че чувствата му към нея се задълбочават? Или просто ще я прегръща безмълвно, докато тя заспи, а след това ще се върне в своето самотно легло.

Пое си дъх с болка при тази мисъл и осъзна, че няма да може да го понесе, ако той отново я остави, след като са се любили. Скочи преди още да е осъзнала какво върши. Ако някой щеше да си тръгне,

то тя щеше да го направи. Така няма да се налага да гледа гърба му, когато си отива. Ако, след като се любят той не ѝ даде знак, че иска още, ще го целуне за лека нощ и спокойно ще стане от леглото му, без да се обръща назад. Не можеше да лежи повече и да го чака да разбива сърцето ѝ като си тръгва.

Той излезе от банята тъкмо когато тя отвори вратата и влезе. Роум вдигна учудено едната си вежда.

— Бързаш ли? — попита провлечено той и пусна хавлиената кърпа на пода.

Сара погледна високото мускулесто тяло и устата ѝ пресъхна.

— Да — прошепна тя и изхлузи нощницата през глава и също я пусна на пода.

Той мина покрай нея и отметна завивките в долния край на леглото, а след това протегна към нея ръка в безмълвна покана. Тя веднага се отпусна в ръцете му.

Каза ѝ много неща колко — силно я желае, какво искаше да направи с нея, какво искаше тя да направи с него. Шепотът му бе рязък, в него прозираше силна страст. Каза ѝ колко изваяно и красиво е тялото ѝ, какво желание изпитваше да потъне в нея, как се чувстваше, докато я обладаваше. Не ѝ каза единствено това, което тя най-силно копнееше да чуе.

Когато бурната му страст бе потушена, той остана отпуснат на леглото и я галеше с мързеливо чувство на собственост. Сара потръпваше отвътре и знаеше, че трябва да стане и да си отиде, докато той все още е доволен и сънен, преди познатото безпокойство да започне да го гризе. Надигна се на лакът, целуна го бързо и прошепна „Лека нощ“, а след това стана от леглото преди той да успее да реагира.

Роум отвори широко очи и я загледа как се наведе, за да си вземе нощницата, а след това направо избяга. Около устата му се събраха мрачни бръчки, предизвикани от напрегнатост. Колкото и силно да я желаше, колкото и да полудяваше, докато я любеше, винаги изпитваше страх, когато всичко свършваше, защото тя щеше да се отдръпне от него, да се свие настрана и да се престори, че е заспала, за да може той да си отиде. Поне обикновено ѝ се искаше да се стуши в него, така той можеше да я приласкае в прегръдките си още малко. Тази вечер, независимо от дивия ответ на стройното ѝ тяло, докато се

любеха, тя не почака дори и за миг за нежните ласки. Понякога, когато очите ѝ светваха щом го видеше, когато се притискаше отчаяно в него в моменти на страст, му се струваше, че напредва, че бавно срива защитните ѝ стени и успява да се добере до нежната мила жена зад тях. Само че когато тя отново се отдръпнеше, си мислеше, че тя компенсира постигнатото от него.

Сексът с нея бе великолепен... повече и от великолепен. Физическото желание, страстта между тях бе толкова силна, че засенчваше всичко, което бе изпитвал преди нея, но това не му бе достатъчно. Просто не му бе достатъчно. Искаше всичко, всичко, което тя можеше да даде — и тялото, и ума, и разбира се, сърцето.

За Коледа му подари безобразно скъпо дизайнерско куфарче. Беше възмутила продавача в ужасно скъпия магазин, като бе помолила да заличат инициалите на дизайнера и да гравират тези на Роум. Той се смя, когато му разказа как точно е станало, а след това небрежно ѝ подаде малка кутийка, обвита в златна хартия. Остана с отворена уста, когато видя диамантените обеци. Опита се да му благодари, но не можа да промълви нито дума. И двата бляскави диаманта блестяха с леден огън. Сигурно всеки от камъните беше поне един карат и тя бе зашеметена от скъпия великолепен подарък.

Усмихнат на реакцията ѝ, той отметна пелената светлозлатиста коса и свали обеците, с които бе в момента, а след това плъзна новите сам. Тя вдигна ръка, за да ги докосне.

— Как изглеждат? — попита нервно тя, най-сетне възвърнала гласа си.

— Изглеждаш великолепно — каза дрезгаво той. — Искам да те видя гола, с пусната коса и диамантите на ушите ти.

Тя наблюдаваше лицето му, видя как очите му натезаха от желание и усети по тялото ѝ да се разлива топлина. Нежна руменина плъзна по страните ѝ. Знаеше, дори когато той се пресегна към нея, че ще получи това, което си би представял.

Учуди я като я вдигна на ръце.

— Къде отиваме? — попита тя, останала без дъх, защото очакваше той да я люби на канапето, както се бе случвало няколко пъти преди това.

— Да си легнем — отвърна кратко той и очите ѝ се разшириха.

След миговете на задоволство, той я притисна под себе си, без да отделя тялото си от нейното. Така нямаше начин тя да стане и да си отиде. Извърна лице към топлото ухание на врата ѝ и усети задоволството, което се разливаше в него. Задряма и се стресна малко по-късно, когато тя започна да се извива под него, за да се намести по-удобно.

— Да не съм прекалено тежък? — прошепна той и притисна устни към трапчинката под ухото ѝ.

— Не. — В гласа ѝ прозвуча дълбоко удоволствие и ръцете ѝ се затегнаха около него. Притискаше я много и тя едва успяваше да си поеме дъх, но това нямаше значение. Най-важното бе това топло усещане на тялото му върху нейното, почти ясно доловимото задоволство, което струеше от него. Ето така ѝ се искаше да бъде винаги.

Навън, краткотрайният зимен сумрак се превърна в истинска тъма и стаята изстина, защото той държеше парното в спалнята на минимално положение. Роум се пресегна към завивката и я метна върху тях, отново се настани върху нея, положил глава върху гърдите ѝ.

Целуна лениво зърната и чувствителната долна страна на всяка гърда, а след това потърси удобно място за главата си. Покри едната гръд с длан, след това въздъхна тихо и заспа. Сара зарови пръсти в тъмната коса, а след това я плъзна по силния врат и широките силни рамене, за да почувства твърдите мускули под гладката топла кожа. Усети спокойствие, беше защитена от всичко, обвита като пашкул от топлината на тялото му и тогава също заспа.

Той я събуди за късна вечеря, очите му сънени и доволни, докато я наблюдаваше как се опитва да оправи купчината дрехи, които бе нахвърлял, докато я събличаше. Бледорусата ѝ коса се стелеше свободно по гърба, а диамантите проблясваха в очите ѝ и тя му заприлича на някоя първобитна кралица във великолепието на голотата си. Но в онези дивашки времена, щяха да я боготворят заради цвета на косата ѝ, заради тези невероятни бледозлатисти коси с почти бели кичури. Често бе подозирал, че се изрусява, докато не я видя гола за пръв път. Неговата съпруга. Мисълта го изпълни със задоволство и желание да е само и единствено негова.

В средата на февруари тя настина и болестта се задържа необяснимо дълго. Не можеше да спи заради запушения си нос и непрекъснато се чувстваше отпаднала. Роум се опита да я накара да си остане у дома и да не ходи на работа, за да оздравее, но и двете деца на Ерика си бяха у дома, болни от грип и нямаше кой да отваря магазина, затова се налагаше да ходи, въпреки че бе настинала, много отпаднала и всичко я болеше. Наложиха се Роум да замине в командировка, която сигурно щеше да продължи около две седмици и той се намръщи на пребледнялото ѝ лице, когато я целуна за довиждане.

— Да се пазиш, и да се затопляш. Довечера ще ти звънна, за да видя как си.

— Ще се оправя — увери го тя, изпълнена с омраза към прегракналия си глас. — Не ме целувай, за да не те пипне моят вирус.

— Имам имунитет към твоите вируси — отвърна той и все пак я целуна. Притисна я в прегръдката си и нежно я погали по гърба. — Миличката ми. Искане ми се да остана при теб.

— И на мен ми се иска — измърмори тя, нещо, което никога не би направила, ако не беше настинала. — Всъщност днес се чувствам малко по-добре. Не съм толкова уморена.

— Може пък да ти минава най-накрая. — Той я огледа критично. — Крайно време е. Ако и утре не ти е добре, иди на лекар. Задължително!

— Да, господине — каза послушно тя и си спечели едно плясване по дупето.

Вечерта се обади, както беше обещал. Тя затвори магазина рано, когато студеният дъжд се обърна на мокър сняг, защото не ѝ се искаше да я хване лошото време. Остана ѝ достатъчно време вкъщи, за да се потопи почти за час в горещата вана, а парата отпуши носа ѝ и Сара се почувства значително по-добре. Когато говори с него, гласът ѝ звучеше почти нормално.

На следващата сутрин, обаче, тя се събуди с ужасно пулсиращо главоболие, а всяко мускулче туптеше така, сякаш някой я налагаше с чук. Гърлото ѝ гореше, гадеше ѝ се при самата мисъл за храна.

— Браво — каза тя на бледото си отражение в огледалото. — Пипнала съм грип.

Този грип бе повече от ужасен. Всичко я болеше заради температурата, но всеки път, когато се опитваше да изпие нещо, за да я свали, стомахът ѝ отказваше да приеме лекарството. Опита и с горещ чай, но и това не помогна. След това премина на студено безалкохолно, но също нямаше смисъл. Пробва и с мляко, но стана още по-зле. Направи си желе и се опита да го изяде, но ѝ се повдигаше на всяка втора хапка. Предаде се и си направи компрес с лед за челото и се топна в хладка вана като остави водата да охлажда горещото ѝ тяло.

Внезапно я разтърси ледена тръпка, която се усили и тя едва успя да излезе от ваната. Отказа се да се бори с простудата и просто си легна, зави се добре, докато тръпките преминаха, а когато усети отново парещата топлина, ги отметна. Главата я болеше толкова силно, че бе готова да се закълне, че никога няма да заспи, но скоро се унесе и потъна в толкова дълбок сън, че се събуди едва когато телефонът зазвъня.

— Сара? — повика я притеснена Марси. — Слава богу! Дерек току-що ми се обади от уличен телефон, защото магазинът не бил отворен. Помислил, че нещо ти се е случило.

— Така е — изграчи навъсено Сара. — Пипнала съм грип. Извинявай, трябваше да се сетя да звънна на Дерек тази сутрин, преди да отиде на училище.

— Не се притеснявай. Нека да се му се обадя, защото ме чака на телефона. Ще му кажа, че си добре и след това ще се кача да те видя.

— Ще се оправя, а ти може да прихванеш... — започна Сара, но Марси вече бе затворила. — Няма да умра — измърмори тя, когато мисълта, че Марси ще дойде, я накара да измъкне отслабналото си до болезненост тяло от леглото, за да отключи. — Защо ѝ трябва да се грижи за мен точно днес. Не може ли да почака до утре? До тогава може и да съм готова да умра.

Влачеше се като препила, притиснала пулсиращата си глава с две ръце, сякаш се страхуваше, че ще я изгуби. Истината бе тъкмо обратното. При тази болка ѝ се искаше главата ѝ да я няма. Всяка стъпка бе мъчение, болеше я цялото тяло, а нещо в мозъка ѝ туптеше. Дори очите я боляха.

Тя отключи вратата и се довлече до кухнята, решена да опита още една-две хапки желе. Отвори вратата на хладилника, погледна към

потрепващата зелена маса и веднага затвори. Не можеше да хапне нищо, което се движеше.

Вратата се отвори и Марси се провикна:

— Къде си?

— Тук — изграчи Сара. — Честно, Марси, хич не ти трябваше да идваш. Заради теб самата, моля те, върви си.

— Тази година вече изкарах грипа — отвърна другата жена и влезе в кухнята. — Боже мой, изглеждаш ужасно!

— Значи изглеждам точно както се чувствам. Умирам от глад! Искан ми се да хапна нещо, но щом погледна храна и ми се повдига.

— Солени бисквити — каза Марси. — Точно така. Имаш ли?

— Не знам — простена Сара.

— Къде са?

— Там горе — посочи тя с ръка към най-високия шкаф.

— Естествено — измърмори съседката и примъкна стол, за да се качи на него. Свали кутията, извади една от запечатаните опаковки, а останалите ги върна на място.

— Ще пробваме по предписанието на лекарите за бременните жени — слаб чай и солени бисквити. Ще можеш ли да хапнеш малко?

— Едва ли, но ще опитам.

Марси накара Сара да си легне, накисна една кърпа в студена вода и я сложи на челото ѝ, а след това пъхна термометър в устата ѝ. Върна се след няколко минути с чаша чай и една-единствена бисквита върху салфетка. След като взе термометъра, тя го погледна и вдигна вежда.

— Имаш висока температура.

Сара си изправи и загриза бисквитата, уплашена да поема дори и троха. Чаят беше вкусен и навлажни пресъхналото ѝ гърло, но тя се почувства по-добре. След това стомахът ѝ се разбунтува и тя скочи от леглото.

— Нищо не се получава — каза тя и хукна към банята.

Дерек се качи да я види и тя простена високо.

— Какво ви става на всички? Да не би да искате да пипнете грип.

Аз съм заразна.

Дерек я погледна спокойно.

— Аз не се разболявам.

Естествено. Кой ли вирус или бацил би се осмелил да се настани в това съвършено тяло?

На втория ден Марси искаше да телефонира на Роум, но Сара категорично отказа. Какво може да направи, след като се намира на хиляда километра от къщи? Единственото, което ще постигне обаждането, е да го разтревожи. Приятелката ѝ бе притеснена, защото температурата на болната се бе покачила още повече, а се появи и раздираща кашлица. И на втория ден не успя да хапне нищо. Марси непрекъснато я обтриваше с хладка вода и се опитваше да свали температурата, но Сара отпаднаше все повече и пребледняваше. Наложиха се да прекара нощта на пода до леглото на болната, заслушана в дълбоката глуха кашлица и бе готова веднага да откара Сара в болница.

На третата вечер Роум се обади. Марси грабна слушалката още при първото позвъняване, защото шумът причиняваше болка на приятелката ѝ.

— Крайно време беше да се обадиш, Роум Матюз! — разфуча се тя. — Жена ти е полумъртва, а тебе от три дни никакъв те няма!

Роум сякаш онемя в следващите три секунди, а след това кресна.

— Какво? Какво ѝ е на Сара?

— Тя твърди, че било грип, но се страхувам, че развива пневмония. Има висока температура, а от три дни не е яла абсолютно нищо, а гърдите ѝ звучат като тъпан, когато кашля. Просто лежи и повтаря, че ѝ трябва време. По дяволите, Роум, връщай се!

— Ще взема първия възможен полет.

— Всичко чух — промълви отпаднало Сара, когато Марси влезе в спалнята. — Нямам пневмония. Това е някаква суха кашлица.

— Можеш да протестираш колкото пожелаеш. Щом Роум се върне, ще правиш каквото трябва, вместо да лежиш тук и да ти става все по-зле.

— Той ще се върне ли? — попита тя и въпреки че се чувстваше много зле, очите ѝ блеснаха.

— Естествено, че ще се върне. Каза, че ще се качи на първия възможен самолет.

Сара се почувства виновна.

— О, не! Сигурно не е свършил и наполовина заплануваните неща.

— Ще чакат значи — каза мрачно Марси.

На Роум едва ли му беше приятно, че му прекъсват командировката, помисли си притеснено Сара. Беше болна, но не чак толкова тежко. И все пак, грижата за нея бе отговорност на Роум, не на Марси, а и съседката ѝ си имаше други задължения, и не можеше да изостави свободната практика.

— Марси, ако си имаш работа, аз мога и сама — предложи Сара. Жената я погледна подигравателно.

— Как ли пък не. Толкова си слаба, че и до тоалетната не можеш сама да отидеш. Слушай, престани да мислиш, че притесняваш околните и се остави да се погрижим за теб. Не ми тежиш, а си наистина болна. Никой няма да те презира просто защото си пипнала един грип.

На Сара не ѝ беше до логика. Температурата ѝ отново се вдигаше, всички кости и мускули я боляха и тя се размърда неспокойно в леглото. Марси веднага разпозна симптомите и намокри кърпата отново.

Заради температурата Сара загуби представа за времето. То се превърна в нещо еластично и няколко минути се стелеха също като меласа през януари и неочаквано няколко часа изчезваха в нищото. По едно време се събуди и откри, че Дерек е седнал до леглото ѝ и чете.

— Защо не си на училище? — попита го тя.

— Защото е три часа събота следобед. Направих чай, искаш ли да пийнеш малко?

Тя простена, защото от три дни се опитваше да пие чай и вече три дни не можеше да го поеме. А беше толкова жадна, чувстваше сухота и накрая каза: „Да, ако обичаш“.

Той донесе чаша чай, която ѝ се стори огромна и Сара я изпи.

— Само това ли ми е позволено?

— За момента. Ако успееш да го задържиш поне за час и половина, ще ти дам още. Четях за грипите — каза той.

Това обясняваше нещата. Сигурно защото Дерек беше наред да бди до нея, нещата се получиха, въпреки че Марси безуспешно я наливаше с чай от три дни. Стомахът на Сара се надигна няколко пъти, но си остана сравнително спокоен и тя отново се унесе, преди Дерек да ѝ отпусне следващата порция чай.

Събуди се след няколко часа и откри, че Роум седи до леглото ѝ, ръката му е на челото ѝ, а мургавото му лице е застинало в тревожна

маска.

— И ти ще се заразиш — каза тя, почувствала се длъжна да отпрати дежурното предупреждение, въпреки че всички го бяха пренебрегнали и не виждаше защо ли и Роум да му обърне внимание.

— Аз не се разболявам — измърмори разсеяно той и тя изсумтя презрително.

— И ти ли? Всички вие сте толкова здрави, че ми се гади от вас. И Дерек не се разболявал. Марси била изкарала грипа. Май съм единственият болен човек в Далас!

— Всъщност има грипна епидемия — каза той, когато забеляза колко е раздразнителна. Кожата ѝ бе суха и гореща, косата — сплескана и безжизнена, а под очите ѝ се бяха спуснали черно-лилави сенки. Той вдигна чая към устните ѝ.

— Изпий го.

Тя отпи и хладният, свеж вкус ѝ се стори великолепен.

— Какво е това?

— Ментов чай. Дерек го направи.

Гърбът я болеше толкова силно, че тя се обърна на една страна и се намръщи, докато се опитваше да си намери удобно място.

— Съжалявам, че Марси те накара да се прибереш. Това е просто грип, не е пневмония, както ти каза тя, и вече ми се струва, че ми минава.

— Още си много болна и предпочитам да съм до теб. — Той разтри гърба ѝ, разбрал без думи, че я боли. Скоро тя отново заспа.

Спеше много, а когато се събудеше, беше отпаднала, и въпреки това раздразнителна. Температурата ѝ ту се качваше, ту спадаше и когато бе най-висока, Сара изпаднаше в унес. Роум я съблече и я изми с хладна вода, когато състоянието ѝ видимо се подобри, на своя глава ѝ даде аспирин, за да смъкне температурата. За около час наистина ѝ беше по-добре и се премести на стола, за да може той да постеле чисти чаршафи. Даде ѝ една солена бисквита, още ментов чай и тя заспа.

Остана буден, докато усети, че не може да задържи очите си отворени нито миг повече. Не смееше да я остави, но се страхуваше, че ако спи на пода, може и да не се събуди, когато тя стане неспокойна с покачването на температурата. Без повече колебания се съблече и легна до нея. Хвана я за ръката, за да го усети, когато започне да се мята неспокойно.

Събуди го два пъти през нощта, докато се опитваше да се намести, за да облекчи изтръпналото си тяло. Когато я обзе пристъп на кашлица, той се намръщи при звука на дълбокия раздиращ звук. Нищо чудно, че Марси се бе уплашила!

— Добре съм — каза отбранително тя, бледото ѝ лице упорито и решително. Той постави ръка на бузата ѝ и усети, че температурата отново се е качила, а и не беше казал нищо, което да я подразни. Тя го погледна ядосано. — Мразя да съм болна.

— Знам — опита се да я успокои той.

— Спиш в леглото ми — обвини го тя. — Излъга ме. Каза, че не можеш да спиш до друга жена, че никога по вече няма да го направиш. Защо си тук сега, след като не ми е до игрички?

Въпреки желанието си, той се усмихна широко. Поднесе чашата чай до устните ѝ и я задържа, за да може тя да отпие жадно.

— Май съм улучил неподходящ момент. Боже, ще съжаляваш, че си го казала, когато се почувстваш по-добре.

— Знам — съгласи се тя и се нацупи. — Но това си е самата истина. Роум, кога ще се оправя? Омръзна ми да ме боли навсякъде. Краката ме болят, гърбът ме боли, вратът, главата, гърлото, стомаха, очите, дори кожата ме боли! Това вече е прекалено!

— Знам, любима. Може би утре. Искаш ли да ти разтрия гърба?

— Да — съгласи се веднага тя. — И краката. Така ще се почувствам по-добре.

Той ѝ свали нощницата и ѝ помогна да се обърне по корем. Внимателно притисна болезнените мускули, и въпреки че бе отслабнала, той отново се възхити на изчистените нежни линии на тялото ѝ. Дългите ѝ крака бяха великолепни, толкова стройни, толкова слаби, така приятно заоблени. Дупето ѝ бе истинско произведение на изкуството, оформено така, че да накара всеки мъж да си загуби ума. Постави ръка на едното полукълбо и независимо от болестта, тя се усмихна лекичко.

— Харесва ми. Приятно ми е, когато ме докосваш. Когато се оправя, ще ме любиш ли отново?

— И още как — прошепна той. Премести се да разтрие гърба ѝ и усети линията на ребрата под кожата ѝ.

— Копнея за теб от години — каза тя, думите приглушени от възглавницата, но той ги разбра и ръцете му забавиха движенията си.

— Трябваше да се държа малко враждебно с теб, за да не разбере Даян.

— Постигна много повече — каза весело той. — Дори и аз не съм разбрал. От колко години мислиш за мен?

— Откакто те познавам. — Тя се прозя и затвори очи.

— Значи и за двамата е било едно и също.

Тя се усмихна и се унесе. Вместо да я буди, докато ѝ облича нощницата, той метна завивката върху тях, угаси лампата и се настани до нея. Усмихна се в тъмното. Щеше да му е неприятно, ако тя боледува често, но пък такива интересни разговори водеха, докато не ѝ беше добре. Беше признала неща, които с нажежен шиш нямаше да измъкне от устата ѝ, ако мислеше разумно. Знаеше, че няма да забрави казаното от нея и се надяваше и тя да не го забрави.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На следващия ден ѝ беше много по-добре, не ѝ се гадеше, имаше съвсем лека температура. През по-голямата част от деня спа, а когато се събуди, Роум я нахрани със супа от пиле. Тя намръщи носле към него.

— Това е храна като за инвалиди. Кога ще получа нещо хранително, като желе, например? Или може би пюре от банан?

Той потръпна при тази мисъл.

— Няма да го бъде да правя пюре от банан.

— Добре — съгласи се веднага тя и изпитото ѝ лице се озари от усмивка. — Ще забравя за бананите, ако ми разрешиш да се изкъпя и да си измия косата.

Той понечи да откаже, но тя вече бе предугадила отговора му и светлината помръкна на лицето ѝ. Роум въздъхна и се предаде. Беше прекалено слаба, за да влезе сама в банята, но той я разбираше.

— Ще ти помогна, след като изядеш супата — съгласи се Роум и тя веднага се усмихна.

Ако бе очаквал да прояви неудобство след нещата, които бе казала, трябваше да остане разочарован. Реши, че вероятно не си спомня много добре нощта, защото бе имала висока температура и не бе на себе си, но му се искаше да си спомня. За да бъде сигурен, реши да я попита.

— Спомняш ли си, че си говорихме през нощта?

За пръв път от дни наред по лицето ѝ изби руменина, но тя не отклони поглед. Отпусна се на възглавниците и посрещна спокойно погледа му.

— Да, спомням си.

— Добре — бе всичко, което отвърна той.

Напълни ваната с гореща вода, пренесе я в банята и внимателно я остави вътре. Облегнат на стената, я наблюдаваше внимателно как се сапунисва и изплаква, готов да я поеме в мига, в който силите ѝ се изплъзнат. Тя се изкъпа без проблеми и вдигна ръце към него.

— Готова съм. — Напълно естественият ѝ жест го остави без дъх, а също и движението, което повдигна заоблените ѝ гърди. Изправи я от водата и я уви в огромна пухкава хавлия.

— Сега косата — заяви решително тя.

Наведе се над ваната и той ѝ изми косата, но тя бе толкова дълга, че плакненето не се оказа лесна работа и той реши проблема като се съблече и влезе с нея под душа.

— Трябваше първо да ти измием косата — измърмори той.

— Съжалявам, не помислих — извини се тя. Изглеждаше толкова крехка, докато стоеше пред него и той нежно я привлече към себе си и я притисна до голото си тяло. Тя обви кръста му с ръце и въздъхна от задоволство.

— Радвам се, че си си у дома.

— Ммм. Май трябва да те напляскам, задето не ми се обади, когато се разболя — измърмори той. — Защо не звънна?

— Реших, че няма да ти е приятно да те прекъсвам, докато работиш. Знаех, че няма да умра, въпреки че се оказа много трудно да убедя Марси.

Той се поколеба, а след това я повдигна на пръсти, за да поеме устните ѝ с безгранична страст и желание, докато водата се стичаше по лицата им.

— Ти си по-важна за мен от работата — изръмжа той. — Искам жена ми да е здрава. Ако не ми се обадиш следващия път, когато имаш нужда от мен, наистина ще те напляскам.

— Направо се разтреперих — пошегува се тя, а той я огледа многозначително.

— Виждам.

Спря душа и бързо я подсуши, за да не ѝ стане студено. След това търпеливо изсуши и косата ѝ с четка и сешоар и я превърна в истинска коприна.

Когато се опита да ѝ облече нощница и отново да я пъхне в леглото, тя възнегодува.

— Искам да си облека нормални дрехи и да седна в хола като човек и да почета вестник!

Едва се държеше на краката си и приличаше на призрак, но меките ѝ устни бяха стиснати решително. Роум въздъхна и се зачуди защо една жена, която обикновено не спори и е доста кротка, се

превръща в такова диво създание единствено защото е болна от грип. Искаше му се да я настани в леглото и да я накара да остане там, но му се искаше и да е доволна.

— Ще направим компромис — предложи той и се постара гласът му да остане спокоен. — Облечи си нощницата и сложи отгоре един пеньоар, защото едва ли ще останеш много. Става ли?

Нощницата бе омръзнала на Сара, но той говореше разумно и ако откажеше предложението компромис, щеше отново да се озове в леглото. Никак не ѝ се искаше да стане така и тя се предаде. Стисна устни докато обличаше чиста нощница, а той ѝ помогна да си сложи пеньоар. Откри пантофите и ѝ ги обу.

— Мога и сама да ходя — възропта тя, когато той я пое на ръце.

Погледна я настойчиво и тя разбра, че не трябва да настоява.

— Ще ходиш следващия път.

Тя отстъпи и прехвърли ръка около врата му, сгуши се в извивката на врата на Роум и дори се усмихна. Никак не беше трудно да стои в ръцете му.

Откри, че не успява да се съсредоточи, защото усилието бе прекалено голямо, а ръцете ѝ трепереха и тя се отказа. Беше толкова приятно да поостане в друга стая, да поседи изправена. Роум запали камината и веселите пламъци я накараха да се почувства още по-добре. Той се отпусна до нея на канапето и се зачете във вестника.

След петнадесет минути се измори и ѝ се приспа, но още не ѝ се лягаше. Сви се на една страна и положи глава в скута на Роум, отривайки буза в него. Той отпусна ръка върху главата ѝ и прокара пръсти през дългата коса.

— Искаш ли да си легнеш?

— Не, още не. Толкова е хубаво.

Беше повече от хубаво, помисли си той и преглътна. Сведе поглед към светлите коси в скута си и си помисли какво би искал да направи. Опита се да обуздае мислите си, но докато бузата ѝ го притискаше така, битката бе загубена.

И малката вещица го знаеше. Подложи ръка под бузата си и той потръпна, когато усети как нежно го докоснаха пръстите ѝ. Улови леката ѝ усмивка и това разпръсна целия му контрол, въпреки че тя вече бе скрила усмивката. Той се усмихна широко на свой ред.

Остави вестника и я прехвърли на скута си.

— Сара Матюз, ти си една флиртаджийка. Много добре знаеш, че няма да направя нищо, докато не оздравееш, затова престани, разбра ли ме?

— Да, но ми липсваше — отвърна тя, сякаш думите ѝ обясняваха всичко. Докато ръцете му я прегръщаха, тя знаеше, че всичко ще бъде наред. Не се притесняваше, когато той я прегръщаше. Намери си удобно местенце на рамото му и заспа.

Той я поддържа известно време и призна пред себе си колко много му е липсвало докосването ѝ. Женитбата се оказа страхотна идея. Да се прибира при топлотата и уютата, създадени от нея, бе достатъчно, за да приласкае всеки мъж.

Тя дори не трепна, когато най-сетне той я пренесе в леглото, но се събуди гладна, когато Марси и Дерек дойдоха да я видят два часа по-късно. Всички седнаха в кухнята около малката маса за закуска и Сара изпи поредната чаша пилешки бульон. Поиска си и ѝ отрязаха парче най-обикновен хляб и стомахът ѝ прие безропотно твърдата храна, която ѝ бе липсвала от цяла една седмица. Вдигна поглед от храната и забеляза, че всички я наблюдават, затова притеснено остави филията.

— Защо ме гледате?

— Радвам се, че ядеш — заяви директно Марси. — Бях се уплашила, че ще ми умреш в ръцете.

— Това беше само един грип — обясни Сара. — Никога ли не сте виждали човек болен от грип?

Марси се замисли и сви рамене.

— Не. Дерек никога не боледува.

Сара погледна Дерек с отвращение, а той се усмихна мило. Дерек беше винаги мил, сякаш се чувстваше длъжен да се държи така с всички хора. Не, за него това не беше задължение. Просто си бе мило момче.

Те не останаха дълго, защото Сара лесно се уморяваше. Щом си тръгнаха, тя отказа да си легне. Отиде в хола и този път успя да почете вестника. Остана седнала, впрегнала цялата си воля, до времето, когато обикновено си лягаше, а след това с благодарност остави Роум да ѝ помогне да стигне до спалнята.

Той излезе, за да изгаси лампите и да провери дали е заключено. Когато се върна в стаята ѝ и започна да се съблича, тя вече заспиваше,

но щом изгаси светлината и легна до нея, тя отвори очи. Изведнъж се усети будна и сърцето ѝ заби. Чувстваше се много по-добре и знаеше, че няма нужда някой да е до нея тази нощ, а сигурно и той го знаеше. Придърпа я в ръцете си и я притисна, а главата ѝ се отпусна на рамото му. Устните ѝ докоснаха челото му с нежна целувка.

— Лека нощ — прошепна той.

Той щеше да спи при нея!

Мисълта почти я плашеше. Когато се замисли, установи, че вече започваше да личи, че той я обича. Спомни си, че отдавна не е забелязвала онази празна тъга по лицето му, която показваше, че мисли за Даян и момчетата. Да не би времето вече да оставяше чудотворното си вълшебство? Ако най-сетне се възстановяваше от тъгата, значи ще започне да обича отново, а тя вече знаеше пътя!

— Какво има? — прошепна сънено той и плъзна ръка по нейната. — Сърцето ти препуска на пълни обороти.

— Изморих се прекалено много — успя да каже тя и се притисна още по-близо до него. Сигурността до това едро топло тяло започваше да я успокоява и да я унася.

На следващата сутрин, въпреки уверенията, че се чувства много по-добре и може сама да се справи, той се обади на секретарката си, за да ѝ каже, че ще отсъства и този ден.

— Ще остана тук — заяви той, след като затвори. — Сега, каква да бъде закуската!

— Каквото и да е! Умирам от глад!

Тя изяде почти нормална закуска и реши, че храната е отговорът за всичко. Чувстваше се много по-силна и ходеше, без да залита. Останало беше слабото досадно главоболие и непостоянните пристъпи кашлица, но иначе се чувстваше отлично.

Роум работеше в хола и бе разпръснал документи навсякъде, вместо да се затвори в малкия кабинет, както обикновено. Сара знаеше, че иска да му е под око и от тази мисъл ѝ стана приятно. Колко е хубаво да те гледат!

Към обед ѝ се доспа и тя задряма на стола, където четеше. Роум вдигна поглед, видя затворените ѝ очи и стана, за да я пренесе в леглото. Събуди се, когато започна да я съблича, но не се противопостави, когато той ѝ облече нощницата. Заспа, преди още да я е завил.

Сара спа почти четири часа. Събуди се, за да отиде до тоалетната, изпи няколко чаши вода и ѝ се стори, че ѝ се пие още. Все още леко замаяна се върна в леглото и тъкмо се бе завила, когато вратата се отвори и Роум влезе.

— Стори ми се, че те чух да се движиш — каза той, когато видя, че е будна. Приближи се, седна на края на леглото и нежно докосна лицето ѝ. Вече нямаше температура. Беше топла, но това бе приятната топлина, останала от съня.

Тя се протегна мързеливо, а след това протегна ръце и ги сложи на раменете му, за да го прегърне. Когато се протегна, тънката нощница се опъна на гърдите и той усети пълнотата им притисната в него. Привлече я към себе си, обхвана брадичката ѝ, за да повдигне устните ѝ към своите. Сара веднага се отдаде на ласката, устните ѝ си разтвориха, за да поемат езика му. Роум я целуна няколко пъти, всеки следващ път по-силен, по-завладяващ. Нежно я отпусна назад на възглавницата и се отпусна над нея, без да освобождава устата ѝ. Усети как ръката му се свива около гърдата ѝ и се изви към него. Струваше ѝ се, че е минала цяла вечност, откакто я бе любил за последен път, а и настинката преди грипа я караше да се чувства толкова отпусната, че той не бе имал сърце да я докосне.

— Да — каза до самите му устни тя и го притегли, стиснала ризата му. — Моля те, не спирай сега.

— Нямах такова намерение — прошепна дрезгаво той, изправи се и свали досадната риза. Пусна я на пода, а след това разкопча панталона и го изхлузи. Сара го наблюдаваше със замечтано изражение, тялото ѝ тръпнещо в очакване на ласките му. Приведен над нея, той ѝ свали нощницата и се наслади на нежното стройно тяло, което бе само негово. Спусна ръце и поглади копринената кожа, обви гърдите ѝ и сведе глава, за да ги целуне, а после засмука зърната, за да усети втвърдяването им. Погълната от удоволствие, Сара посегна към него и го привлече още по-близо.

Когато по-късно станаха, тя чувстваше удовлетворението с всяка клетка на тялото си и това задоволство бе изписано по лицето ѝ. Сара сякаш грееше, кожата ѝ искреше с топлотата, събудена от ласките му. Докато седяха един срещу друг и вечеряха, Роум усети, че погледът му непрекъснато се плъзга към лицето ѝ. Той сам бе изписал изражението ѝ и го знаеше. Когато тя го гледаше по този начин, нещо в него

трепваше. Бе искал да сломи бариерите и резервираността ѝ, да открие жарта и страстта в нея, а ето че бе открил много повече. Ледената кралица се бе стопила и на нейно място се появи жена, което грееше при всеки негов допир. Да не би да се влюбва в него? Тази мисъл му хареса, защото да имаш предаността на такава жена не бе нещо незначително. Любовта ѝ щеше да стопля идващите години, да създаде един нежен рай изпълнен със сигурност, рай, наречен дом, където той щеше да се прибира, една защита срещу болезнените спомени от миналото.

Докато се къпеше и се приготвяше да си ляга, Сара се зачуди дали той ще остане да спи при нея тази вечер. Истината бе, че тръпнеше, желаше го толкова силно, чудеше се дали двете последни нощи са били различни единствено заради необичайните обстоятелства. Ако тази вечер си отидеше в собствената спалня, мислеше си тя, сигурно няма да го понесе, не и след като бе прекарала двете най-прекрасни нощи в живота си. Той се държеше така, сякаш наистина я обичаше и това бе първото очарование на рая. Но ако портите се затвореха отново и тя останеше отвън, никога нямаше да преживее този удар.

Рязкото почукване на вратата я стресна силно.

— Да не смяташ да прекараш нощта вътре? — попита нетърпеливо Роум.

Тя отвори вратата и възкликна, когато го видя облегнат на рамката на вратата, чисто гол. Беше наистина впечатляващ, толкова висок и мускулист с мъжествените косъмчета по гърдите. Дъхът ѝ излизаше бързо и тя пусна кърпата, с която се бе увила, посегна към нощницата, а след това я пусна.

— Май няма да ми трябва нощница — прошепна развълнувано тя.

— И на мен така ми се струва. — Очите му бяха озарени от тъмен блясък, когато протегна към нея ръка, но веселостта се превърна в нещо много по-наситено, когато тя пристъпи в прегръдката му.

Любиха се, а след това заспаха и той дори не помръдна, за да се премести в своето легло. Събуди се след полунощ и отново я люби, плъзгайки се в нея дълбоко, преди още да се е разсънила напълно, наслаждавайки се на мигновената ѝ реакция. Този път не бързаше, използваше уменията си, за да удължи удоволствието и да я издигне до

удивителни висоти. Сара бе погълната от невероятното физическо усещане, докато той галеше гърдите ѝ, смучеше ги точно по начина, който тя обичаше и я галеше и докосваше на места, които я караха да възкликва. Бавните му ритмични тласъци я подлудяваха, довеждаха я до самия ръб на удоволствието, но не ѝ позволяваха да го премине.

Притисна го с овлажнелите си трептящи ръце и молеше за пощада. Роум задържа бедрата ѝ и не ѝ позволи да ускори темпото, придържайки се към своя ритъм. Целуна я завладяващо, а след това откъсна устни, за да изрече една заповед.

— Кажи ми, че ме обичаш!

Отговорът ѝ бе моментален, продиктуван от дълбочината на първичното желание, което не можеше да контролира. Без дори да се замисля, без дори да разбира значението на въпроса и думите, които изрече в отговор, тя простена.

— Да. Обичам те.

Той потръпна, а нежните думи разпалиха дълбоко в него поредица от експлозии, които го предупредиха за настъпващия миг на удоволствие. Промъкна ръце под нея и я повдигна, за да поеме дълбоките му тласъци.

— Кажи ми го отново!

— Обичам те... много... те обичам... — Гласът ѝ замря и от гърлото ѝ се изтръгна приглушен вик. Той усети възбуждащите чувствени вътрешни конвулсии, които му показаха, че е достигнала върха и простена високо, стисна зъби, а след това се потопи в собствения си миг на наслада.

Отпусната под тежкото му тяло, Сара постепенно осъзна какво му бе казала и я изпълни студен ужас.

— Аз... за това, което казах...

Той повдигна глава от гърдата ѝ, по лицето му изписано нескрито удоволствие, отразено и в очите му.

— Искях да знам. Помислих си, че е така, но исках да чуя как ми го казваш.

Тя си пое рязко дъх, доловила в гласа му желанието му да я притежава.

— И нямаш нищо против? — прошепна тя.

Той приглади кичур от косата ѝ назад и бавно проследи линията на устните ѝ с пръст.

— Това е много повече от всичко, което очаквах, когато ти предложих да се оженим — призна искрено той. — Но трябва да съм глупак, за да не ми стане приятно. Ти си една всеотдайна, любяща, невероятна жена, госпожо Матюз, и аз искам всичко, което си готова да ми предложиш.

Горещи сълзи се събраха в очите ѝ и я заслепиха, а след това се отрониха по бузите ѝ. Той нежно ги избърса, разтърсен от доверието и предаността, които тя му отдаваше. В този миг страстта му се надигна с нова сила и в желанието си да заличи сълзите, той я люби отново.

На следващата сутрин Роум вече бе тръгнал на работа, а Сара се луташе из апартамента и се опитваше да се приготви, за да отвори магазина навреме, но спомените от изминалата нощ непрекъснато я разсейваха. Оказа се, че е застанала в средата на стаята и се взира невидящо пред себе си, вместо да се гримира и облича. Той не ѝ бе казал, че я обича, не ѝ бе отвърнал със същите думи, но дълбоката женска интуиция ѝ подсказа, че съкровено желание, скътано в най-дълбокото кътче на сърцето ѝ, се бе сбъднало. Той държеше на нея и постепенно я обикваше. Един мъж не се отнася към жена с нежна загриженост и не я закриля, ако не изпитва нещо повече от обикновено уважение и привързаност. Интимността в брака им бе оплела мрежа, която го приближаваше към нея и ги свързваше. Бе толкова щастлива, че бе като заслепена от прелестното великолепие и очарование на момента.

Наложи си отново да се върне към реалността и се втурна към скрина, за да си извади сутиен, но в този момент забеляза малката кутия хапчета.

— Опа! За малко да забравя — каза тя и взе кутията.

Внезапно се стресна и изпусна хапчетата от отмалялата си ръка. За последен път бе пила хапче първия ден, когато ѝ бе много зле, въпреки че се съмняваше дали е успяла да го задържи. Беше изпуснала шест хапчета. Трескаво започна да рови в чекмеджето, за да открие предписанието. Беше сигурна, че го е сложила там и най-сетне го откри, сгънато в дъното.

„Ако се изпуснат повече от три хапчета, не продължавайте да ги пиете. Изчакайте до четвъртия ден от следващия си цикъл и тогава продължете както обикновено. Бременността е малко вероятна, но не и невъзможна, затова при полов акт разчитайте на обикновените предпазни мерки.“

Сара препрочиташе думите отново и отново и се опита да успокои бясно препускащото си сърце. Малко вероятна, но не и невъзможна. Опита се да изключи от съзнанието си последните три думи и да приеме само „малко вероятна“.

Представи си как ще реагира Роум, ако му каже и веднага осъзна, че правилно или не, това бе нещо, което не можеше да сподели с него. Не можеше да си позволи да го притеснява с това. Начинът, по който се промени лицето му, когато онази млада майка бе произнесла името на Джъстин, разби сърцето ѝ, а и тя още помнеше болката от начина, по който бе отхвърлил желанието ѝ за утеха. Не би могла отново да го преживее.

Но се налагаше да му каже. Със свито сърце осъзна, че няма друг начин, по който да му обясни защо се налага да ползват други предпазни средства. Когато се замисли за новосъздадената им близост, самата мисъл, че тя може да се пръсне на хиляди парчета, я накара да стисне юмруци от болка. Не сега. Моля те, не сега.

Тя се стегна, облече се и успя да пристигне в магазина едновременно с Ерика и отвориха навреме. Не ѝ остана време да се тревожи, защото скоро се напълни с хора, повече от обикновено. Всички бяха редовни клиенти, с които се бе запознала в течение на месеците и те се отбиваха да видят как е, тъй като бяха разбрали за болестта ѝ. Някои търсеха прежда, други щампована канава, трети — необичайни копчета или различни неща от стаята за кукли, пирони или рамки за картини. Сякаш всичките ѝ клиенти бяха чакали магазинът да отвори отново, вместо да отскочат на друго място и тази мисъл изпълни Сара с топлина. Дребна енергична жена, поне на осемдесет, донесе вълнено одеяло, изработено от изключително мека прежда в различни нюанси на зелено и настоя Сара да го приеме като подарък.

— Така няма да настивате — каза възрастната жена, а поизбелелите ѝ сини очи блестяха.

Сара едва не се разплака и прегърна възрастната жена. Тя изработваше одеяла, донасяше ги в магазина и ги оставяше на консигнация и младата жена добре разбираше, че парите, които те ѝ носеха, много ѝ помагаха, тъй като доходите ѝ бяха ограничени. Това, че бе посветила времето и преждата, за да изработи подарък, означаваше много за Сара.

Роум дойде точно преди времето за обед. Сара вдигна поглед щом чу звънеца и очите ѝ се разшириха, когато го видя.

— Нека да влезем в офиса за малко — каза любезно той и Сара извика Ерика да остане при касата вместо нея.

Щом вратата се затвори зад тях в малката стаичка, тя се обърна притеснено към него.

— Какво има?

— Трябва да замина, за да довърша всичко, дето го заряхах, когато се прибрах, за да съм при теб. — Хитра крива усмивка се изписа на устата му. — Можех да ти кажа и в магазина, но искам и да те целуна, а като знам как ще те целуна, не можех да си го позволя пред други.

Прималя ѝ и тя се облегна на бюрото.

— Така ли? Как искаш да го направиш? — Гласът ѝ бе дрезгав, почти като мъркане.

По лицето му се изписа някакво хищно изражение и той се пресегна да заключи вратата.

— Гола — отвърна Роум.

Тази нощ, докато лежеше сама в леглото си и мислеше за топлината на мъжа до себе си много повече, отколкото ѝ се струваше възможно, тя знаеше със сигурност. Дори в този момент, някакво телепатично прозрение ѝ разкри истината и ръката ѝ се плъзна към корема.

— Роум. Толкова съжалявам — прошепна тя в тъмната самота.

— Не е прецедент — каза тихо доктор Истъруд. Прегледът бе разкрил това, което искаше да разбере, дори и без потвърждението на тестовете, поставени пред нея на бюрото. — Тези хапчета са възможно

най-слабите и ако се използва подходящото време, бременността е напълно възможна в случаите, когато приемът е бил нарушен, както при вас. Във вашия случай бременността е факт.

Сара бе много спокойна. Имаше на разположение седмици, за да свикне с мисълта. Нямаше представа какво ще прави, но вече бе приела факта, че в нея расте един малък живот и наистина го обичаше. Беше го обикнала още от мига на зачеването му, а и това бе единственото чувство, което би могла да изпитва към детето на Роум.

— Ще бъдете на трийсет и четири, когато бебето се роди — продължи доктор Истъруд. — Доста късно за първо дете, но вие сте здрава и аз не очаквам усложнения, въпреки че искам да сте непрекъснато под наблюдение и да правя изследвания на детето на различни етапи от развитието му. Ще ви насрочвам часове за двуседмични изследвания, не както се практикува на месец. На този етап, единственият проблем, който може да възникне, е да се наложи цезарово сечение, в случай че детето е едро. Много сте тясна.

Сара слушаше, прекалено погълната от други притеснения, за да се тревожи за обстоятелствата около раждането на бебето. До тогава имаше месеци, а в момента ѝ предстояха много по-големи проблеми. Как да каже на Роум? А което е още по-важно, как ще реагира той?

Доктор Истъруд ѝ даде достатъчно витамини, които биха съживили и мъртвец, а след това направи нещо странно. Прегърна Сара и я целуна по бузата със сериозно изражение.

— Успех — каза тя. — Знам, че искате това дете много отдавна.

Винаги. Беше го искала винаги. Колко жестоко щеше да бъде, ако се наложеше да избира между Роум и детето!

Същата вечер му каза. Изкушаваше се да запази тайната възможно най-дълго, да отложи сблъсъка и да си открадне всеки възможен миг с него, но разбираше, че той има право да знае. Ако скриеше от него, сигурно щеше да му е толкова неприятно, колкото и самата бременност.

Не ѝ беше лесно да му каже. През всичкото време, докато вечеряха се опитваше да изрече думите, но откри, че те сякаш са залепнали за гърлото ѝ. След като се нахраниха, той отиде в кабинета, за да поработи над някакви документи, които бе донесъл и тогава Сара влезе при него. Каза му го направо.

Цветът се отдръпна от лицето му.

— Какво? — прошепна той.

— Бременна съм. — Опитваше се да запази гласа си спокоен, но леденостудените ѝ пръсти бяха сплетени, за да не треперят.

Той изпусна химикалката и затвори очи. След миг ги отвори отново и те бяха потъмнели от горчивина.

— Как можа да ми причиниш това? — попита мъчително той, отгласна се от бюрото и остана с гръб към нея, главата му наведена, докато разтриваше врата си.

Обвинението бе наситено с болка и тя остана безмълвна. Знаеше, че това за него ще бъде шок, но не си бе представяла, че той може да реши, че е забременяла нарочно като е пренебрегнала желанието му.

Широките му рамене бяха като вдървени.

— Знаеш как се чувствам. Знаеше... и въпреки това си го направила. Затова ли се ожени за мен? Да ме използваш за разплод? — Той се извърна, лицето му сгърчено от болка и гняв. — По дяволите! Сара, доверих ти се, защото бях сигурен, че ще пиеш проклетите хапчета! Защо не си ги пила?

Гласът ѝ бе изтънял.

— Бях болна от грип. Не можех да задържа нищо в стомаха си.

Той замръзна. Преглътна, погледна восъчно бледото ѝ лице и ужаса в очите ѝ. Щом осъзна какво е изрекъл и колко силно я е наранил, в сърцето му се надигна съжаление още по-силно от преди. Тя го обичаше. Ако можеше в нещо да е сигурен, то това бяха чувствата ѝ, но и много добре знаеше, че тя не би го предала нарочно.

Протегна се към нея, но тя отстъпи назад и вдигна ръка, за да го задържи настрана.

— Днес бях при доктор Истъруд — каза тя, гласът ѝ все още тънък и безизразен. — Докато съм била болна от грип и не можех да пия хапчетата, съм нарушила времето за овулация... и зачеване.

Беше ходила при лекарката същия ден и бе намерила смелост да му каже веднага, обичаше го достатъчно, за да му каже. А той се нахвърли върху нея за нещо, което беше много повече негова вина, отколкото нейна. Ако беше помислил, щеше и сам да се сети, че докато бе болна нямаше начин да пие хапчетата, а първия ден щом се почувства по-добре, той се бе пхнал в леглото ѝ. Дали не е било тогава, зачуди се той, или някой от другите пъти, когато я люби същата нощ? Или може би на следващия ден, в сбутания ѝ офис, докато тя бе

на бюрото, по прелестното ѝ лице изписан екстазът на нетърпеливото му, прибързано и изключително възбуждащо завладяване?

— Съжалявам — каза нежно той и си пожела повече от всичко друго на света да не я е наранил. Забеляза как стегнато се държи, сякаш се напрягаше срещу настъпващата болка и странна мъка сви собственото му сърце. В този момент, независимо от своята мъка и отчаяние, той знаеше, че я обича и това прозрение го накара да почувства, че е от изключително значение да намали болката ѝ. Бавно посегна към нея и този път я прие в прегръдката си.

Притисна я, разтривайки с големите си длани гърба ѝ и се опитваше да отнеме болката, която сам ѝ бе причинил. Тя не плачеше и това го притесни повече отколкото пороите сълзи. Ако се бе разплакала, щеше да има отдушник на емоциите, които криеше в гърдите си. Тялото ѝ бе напрегнато в ръцете му, а тя не го бе прегърнала. Той продължаваше да я прегръща, да гали гърба ѝ и да ѝ шепти нежно, докато тя започна да се отпуска. Ръцете ѝ бавно се плъзнаха към раменете му.

Трябваше му време, за да я успокои дотолкова, че тя да излезе от състоянието на шок и от мълчаливостта си, преди да почувства, че тя отново ще може да обсъди разрешението на проблема.

— Назначи ли си час?

Сара се обърка, защото не го разбра добре.

— Доктор Истъруд иска да я посещавам два пъти в месеца.

Той поклати глава.

— Искях да кажа час за... аборт. — Независимо от на чина, по който се чувстваше, беше му трудно да го каже и той потръпна от усилието, с което изрече думата.

Тя трепна и го погледна диво.

— Какво?

В този момент той разбра, че Сара не е обмисляла такова разрешение, дори не се бе сетила за него и той усети как го обзема студ. Дръпна се от нея, очите му потъмнели от завладялата го мъка.

— Не искам да раждаш това дете — каза грубо той. — Не го искам. Не искам никакви деца, никога.

Тя се почувства така, сякаш я бяха ударили право в гърдите и се опита да си поеме дълбоко въздух, но не успя. Взираше се сляпо в

него, уплашена да не припадне, а след това успя да си поеме глътка въздух.

— Роум, това е и твое дете! Как е възможно да искаш...

— Не — прекъсна я той, гласът му загрубял от мъка. — Аз погребях децата си. Стоях до гробовете им и гледах как ги покриват с пръст. Не мога да преживея това отново. Не мога да приема друго дете, затова недей... не ме моли да опитвам. Научих се да живея без тях, без моите момчета, но никое друго дете няма никога да ги замени! — Лицето му бе разкривено от агония и той дишаше тежко. Стараеше се да се контролира и успя, въпреки че по челото му избиха капчици пот от усилието. — Обичам те — каза тихо той. — Сара, обичам те. Това е повече, отколкото си мислех, че ще мога да дам. Да те обичам, да си до мен, ми даде причина да продължа да живея, нищо, което да очаквам всеки един ден. Но друго дете... не. Не мога. Не раждай това дете. Ако ме обичаш, недей... не раждай детето.

Тя се олюля, след това се изправи с убедена решителност. Никоя жена не трябваше да чува подобно нещо, помисли си отнесено тя. Нито една жена не трябваше да се сблъсква с подобно решение. Обичаше го и защото го обичаше, щеше да обича и детето му. Разбираше под какво напрежение е, беше го видяла, докато стоеше на гробовете на синовете си, и разбираше, че ако можеше, щеше да легне до тях. Но това, че знаеше и разбираше, не правеше нещата по-лесни за нея.

Той я погледна, мъката видима в очите му, бузите му мокри.

— Моля те — повтори с разтреперан глас той.

Сара прехапа устни с такава сила, че усети капките кръв.

— Не мога — отвърна тя.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тя го наблюдаваше от другия край на кабинета, стройното ѝ тяло превито под тежест, която не бе сигурна, че ще успее да издържи.

— Готова съм да направя всичко, което поискаш — каза тя бавно и предпазливо. — Освен това. Обичам те толкова много, че не бих могла да нараня, която и да е частица от теб, а това бебе е част от теб. Обичам те от години, не само от последните няколко месеца, откакто се оженихме. Обичах те преди още да се ожениш за Даян, а и след това. Обичах Шейн и Джъстин, защото бяха твои деца. — Тя поклати глава. — Каквото и да направиш, няма да спра да те обичам. Ако не можеш, ако изобщо не можеш да приемеш това бебе, решението си е твое. Но аз не мога да го махна.

Роум се извърна бавно, също като старец, който имаше прекалено много години зад себе си.

— И сега какво? — попита с леден глас той.

— Решението е твое — повтори тя. Не можеше да повярва, че гласът ѝ е толкова спокоен, но знаеше, че в този момент е притисната до стената. — Ако предпочиташ да си тръгнеш, вместо да живееш с мен, ще те разбера и няма да спра да те обичам, никога. Ако останеш, ще се опитам... — гласът ѝ пресекна внезапно и тя спря, пое си дълбоко въздух, преди да продължи да говори: — Ще се опитам да държа детето далече от теб, няма да ти се пречка. Няма да те моля да се грижиш за него, нито да го държиш. Кълна се, Роум, няма дори да е нужно да знаеш името му, ако не искаш! Така или иначе, няма да бъдеш баща!

— Не знам — отвърна вяло той. — Съжалявам, но наистина не знам.

Той мина покрай нея и след малко Сара успя да се овладее дотолкова, че да тръгне след него. Той поспря, преди да излезе от апартамента, навел глава. Заговори, без да я поглежда.

— Наистина те обичам. Повече, отколкото си представяш. Искан ми се да ти го бях казал преди, но... — Той направи безпомощно

движение с ръка. — Нещо в мен умря, когато те умряха. Бях толкова мънички, винаги разчитаха, че ще ги защитя. Бях техният татко и според тях нямаше нещо, което да не мога да направя. Само че, когато наистина имаха нужда от мен, не направих нищо, за да им помогна. Успях само... да ги прегърна... когато вече беше отвратително късно! — Устата му бе разкривено от мъка и той потри очи, за да избърше сълзите за двете момчета. — Трябва да тръгвам. Искам да остана малко сам. Ще ти се обаждам. Грижи се за себе си. — Най-сетне я погледна и това, което съзря в очите му я накара да стисне юмруци, за да не изкрещи.

Дори след като вратата се затвори и минутите изтичаха, Сара продължи да стои там, където беше, загледана празно пред себе си, защото не можеше да направи нищо друго. Знаеше, че ще е трудно, но никога не бе предполагала, че реакцията му ще бъде чак такава, нито пък болката му толкова силна. Почувства собствената си мъка като нож, забит в плътта ѝ.

Той бе казал, че я обича. Колко ужасно е да ти предложат рая с едната ръка и да ти го отнемат с другата!

Стигна опипом до хола и седна, цялото ѝ тяло изтръпнало от шок, но бавно започна да се съвзема. Ако я обича, може и да остане. Едно чудо вече се бе случило. Нима бе толкова неразумно да моли за друго? Ако той останеше, може би след време раната, отворена при загубата на синовете му щеше да се затвори и той да обикне друго дете, нейното дете. Тя ще си удържи на думата. Ако Роум остане, няма да му натрапва детето.

Тази нощ Роум не се прибра. Сара лежеше в леглото, което бе споделяла с него всяка нощ след болестта си и плака, докато не ѝ останаха сили.

Стана на следващата сутрин почти без да е мигнала и както обикновено отиде в магазина. Ерика забеляза бледото лице и подпухналите от плач очи, но дискретно премълча. Тактично обслужваше повечето клиенти, докато Сара остана в офиса, за да оправи документацията. Дори и тук я пронизваше болка, защото всичко ѝ напомняше за Роум. Той бе подредил книгите, беше ѝ помогнал да се спре на определена компютърна система, работеше тук всяка събота, а може би дори бе забременяла от него именно на това бюро, на което седеше в момента.

Ерика не попита нищо, но когато Дерек пристигна следобеда и я погледна, веднага предложи помощта си.

— Какво има? — попита той. — Мога ли да помогна с нещо?

Сара усети прилив на обич към момчето. Не разбираше как е възможно едно шестнадесетгодишно момче да е толкова чудесно. За Дерек можеше да се усмихне и го направи.

— Бременна съм — каза тя.

Той придърпа другия стол в малкия офис и сви мускулестото си тяло на него.

— Нима това е лошо?

— Мисля, че е чудесно — отвърна колебливо тя. — Проблемът е, че Роум не го иска. Беше женен преди и имаше две прекрасни момчета. Загинаха в катастрофа почти преди три години, но той не може вече да търпи деца около себе си. Все още спомените му са твърде болезнени.

Красивите очи на Дерек бяха сериозни и безкрайно мили.

— Не се отказвай. Няма и да предположи как се чувства, докато детето не се роди и не го види. Бебетата са толкова специални.

— Така е. Ти също — отвърна тя.

Той се усмихна с прекрасната си спокойна усмивка и стана, за да свърши ежедневните си задължения.

Още една нощ дойде и си отиде без Роум, но тази нощ Сара заспа, изтощена от безсънието предишната нощ и промените, които бременността налагаше. Тя разбираше, че не може да направи нищо повече, че и двамата бяха зрели установени хора, ръководени от обстоятелствата в живота им. Цял живот бе мечтала за стабилен дом, за съпруг и деца, които да обича и просто не можеше да се откаже. Стига да имаше и най-малкият шанс, тя се надяваше и щеше да пробва.

Докато се прибираще на следващата вечер, внезапно забеляза, че пролетта е настъпила. Все още бе хладно, но в никакъв случай студено, а по дърветата бяха избили първите крехки листенца. Късно през изминалото лято тя седеше в офиса си и наблюдаваше как лятото преминава в есен, също както живота ѝ, пред нея бе зимата, в която нямаше нито бъдеше, нито любов, само един пуст път, който се виеше самотен през идващите години. Сега вече знаеше, че след зимата идва пролет. Зимата бе донесла любов в живота ѝ, а в тази пролет имаше нов живот и в нея, и в събуждащата се природа. Почувства внезапно спокойствие, усещането за приемствеността в живота я успокои.

Колата на Роум бе на паркинга.

С треперещи крака тя влезе в апартамента. Дали се бе върнал, за да остане, или бе дошъл, за да си събере нещата? Докато отваряше вратата знаеше, че следващите няколко минути са жизненоважни за щастието през останалата част от живота ѝ.

Посрещна я великолепно пикантна миризма.

Роум се показа на вратата на кухнята. Странно защо изглеждаше по-слаб и изпит, въпреки че не го бе виждала само два дена, а и лицето му бе набраздено от напрежение. Бе гладко избръснат и все още с панталона на един от костюмите, с бледосиня риза и тя разбра, че е бил на работа както обикновено.

— Спагети — каза тихо той и посочи към кухнята. — Ако не можеш да ги ядеш, ще ги изхвърля и ще направим нещо по-различно за вечеря.

— Мога да ги ям — отвърна тя, гласът ѝ тих като неговия. — Все още не ми става лошо.

Той кимна, а след това се подпря с рамо на вратата, сякаш бе много уморен.

— Не искам да те напускам, мило. Искам да съм с теб, да спя с теб и да гледам това красиво лице от другата страна на масата, когато закусваме. Но не искам да знам за бебето — подчерта той. — Не ми говори за него и не ме замесвай. Не искам да имам нищо общо.

Сара кимна, прекалено разтърсена, за да каже каквото и да е, освен „добре“. Отиде в спалнята си, за да се преоблече и го остави подпрян на вратата.

Вечеряха мълчаливо и напрегнато. Тя не го попита къде е бил, нито пък защо е взел това решение, но и той не спомена нищо. Беше ѝ казал, че иска да спи с нея, но когато си легнаха, Сара осъзна, че той просто е имал предвид по-грубото значение на думата, защото се прибра в своята спалня за пръв път от много време насам. Опита се да не се чувства разочарована, тъй като разбираше какъв шок е преживял, но той ѝ липсваше. Без него се чувстваше загубена, а леглото ѝ се стори прекалено голямо и студено. Освен това бременността, странно защо, бе изострила физическите ѝ нужди, както бе споменато в една от брошурите, които доктор Истъруд ѝ даде. Искаше Роум за свой любовник, не само като присъствие в леглото.

Два дена по-късно Макс мина през магазина, за да я види.

— Обядвай с мен — покани я той.

Сара го стрелна с поглед и забеляза загрижеността в очите му, преди той да успее да я прикрие. Кимна с глава и извика на Ерика, че излиза да обядва.

Макс я заведе в малък тих ресторант и тъй като беше доста рано, двамата се оказаха единствените клиенти, освен някакъв мъж в дъното, погълнат от вестника си. Поръчаха и щом сервитьорката се отдалечи, Макс погледна изпитателно Сара.

— Добре ли си?

— Да, разбира се — отвърна тя стреснато.

— Искях да се уверя. Виж, Роум прекара две ноци в апартамента ми и приличаше на истинска развалина.

Значи ето къде е бил. Сара благодари, без да крие облекчението си.

Кривата усмивка на Макс можеше да размекне и камък.

— Мило момиче, знаеш, че съм готов и с дракони да се сражавам заради теб, стига да са останали на света. Каж ми какво да направя.

— Предполагам, че знаеш всичко.

Той кимна.

— Както вече ти казах, Роум беше в шок. Опитах се да му предложа чай, но той не пожела, затова го обърнахме на уиски. Дори не можах да го напия — замислено обясни той. — Не му подейства и любимото ми уиски, но поне вече не приличаше на ходещ смъртник и най-сетне се разприказва. Никой не ми беше споменавал за миналото му. Когато ми разказа за първата си жена и за синовете, ми дойде в повече, а аз не съм прекалено емоционален. — За пръв път дяволитите отблясъци в тюркоазните му очи бяха изчезнали. — Това беше всичко, което пожела да ми каже първата ноц. На сутринта, както обикновено отиде на работа, въпреки че той самият не беше много за работа. Кълна се, че си беше наистина опасно да го заговориш. Втората вечер ми каза, че си бременна.

Сара завъртя чашата с вода в ръка.

— Каза ли ти, че...

— Да. — Той протегна ръка и обхвана малката ѝ китка. — Помислих си, че или е луд, или е глупак, или пък и двете. Ако детето

беше мое, щях да се пръсна от гордост. Но от друга страна, аз не съм преживял нищо подобно.

— Даян ми беше най-добрата приятелка — прошепна Сара. — Познавах децата му. Беше... ужасно.

— Той ми каза за ултиматума ти. Съкровище, ти си най-смелата жена, която някого съм срещал. Заложила си всичко, нали? И спечели.

— Все още не съм спечелила. Поне не напълно. Просто ми се дава втора възможност.

— Каза ми, че не иска да има нищо общо с бебето, че то не го интересува. Ако наистина стане така и се нуждаеш, от каквото и да е, веднага ми се обади. Ще съм изключително горд да стана приеман баща. Ще те карам до болницата, ще ти държа ръката, докато раждаш, каквото поискаш. Разбираш ли — продължи замислено той — какво обещание ти дадох току-що? Роум не е единственият глупак. Май винаги мога да се утеша с мисълта, че той е прекалено остър камък, за да позволи на някой друг мъж да има нещо общо с жена му.

Сара се разсмя, трогната от грижовността му.

— Миличкият! Справяше се толкова добре, докато не спомена раждането, нали?

Той се ухили.

— Винаги съм бил изключително галантен, доколкото придирчивостта ми позволява.

Донесоха им поръчката и Сара изяде порцията си с апетит, по-голям от предишните няколко дни. Макс размаха вилицата си пред нея.

— Сега разбирам защо Роум е бил толкова твърдо решен да наложи изключителни права над теб. След тази травма в миналото му, сигурно отчаяно се е нуждаел да е сигурен в теб, да върне някаква стабилност в живота си. Не е знаел, че го обичаш, нали?

— Преди — не. Сега вече знае.

— Той също те обича. Май не беше така, когато се оженихте, но той не е малоумен, затова бързо е успял да разбере какво съкровище има до себе си. Все още си е варварин, разбира се, но е ужасно умен и глупостта е единственото, което не мога да преглътна у него. Понякога се чудя сам на себе си защо го харесвам.

Макс беше безценен с обичайния си хаплив остър ум, който я разведряваше и ѝ възвръщаше самоувереността. Предложението му за помощ си беше напълно искрено. Сара имаше късмет да е обградена от

приятели, които обичаха и нея, и Роум. На Роум може и да му се струва, че е притиснат в ъгъла, че трябва да се бори, за да спаси брака си, но истината бе, че хората го обичаха и бяха готови да направят какво ли не, за да му помогнат. Макс бе разкрил пред Сара къде е прекарал Роум последните две нощи, не само за да помогне на приятеля си, но и за да успокои младата жена. Не искаше бракът на Роум да пострада заради някое погрешно заключение.

— Ти си чудесен човек — каза му тя, а след това се пошегува. — Трябва ти само едно чудесно тексаско момиче, което да пречупи тази английска сдържаност.

Той я погледна подигравателно.

— В някои случаи от английската ми сдържаност не остава и следа, съкровище, а за твоя информация вече съм си намерил една чудесна тексаска жена. Ще я заведа у дома да се запознае със семейството ми, но първа трябва да я опитомя. Да я покоря, както казвате вие в Тексас.

Мисълта за изискания Макс с някоя огнена жена с напевен говор бе страхотна. Тя се приведе напред, в главата ѝ напиряха десетки въпроси, но той вдигна едната си вежда.

— Да не си мислиш, че ще можеш да ми измъкнеш тайната с целувка — каза нежно той. — Свърши ли с обяда?

Тази нощ Роум дойде в леглото ѝ и я люби много нежно. Тя се притисна към него, обзета от желание. След това, когато той понечи да стане, тя постави ръка на неговата.

— Моля те, недей още. Остани с мен малко по-дълго.

Той се поколеба, но след това се отпусна и я прегърна.

— Не искам да те нараня — каза той в мрака, гласът му кадифен, макар и напрегнат. — Много ми се иска да те докосвам, но ако остана ще те любя отново.

Дори начинът му на мислене по този въпрос бе променен, забеляза тя. От началото, когато се ожениха, избягваше израза „правя любов“. Тя потри буза към острите косъмчета на гърдите му, а след това нежно захапа зърното.

— Надявам се — отвърна тя и в гласа ѝ се прокрадна усмивка. — Искам отново да се върнеш да спиш при мене, докато се чувстваш

добре с мен.

Той сви пръсти в косата ѝ и дръпна главата на Сара назад.

— Добре? Та аз се чувствам много добре с теб — каза той, поеръката ѝ и я плъзна надолу по тялото си. Беше така зажаднял за нея, сякаш не се бяха любили преди малко — Виж как ми въздействаш. Ако няма да можеш да прекарваме нощите така, както ми се иска, тогава ще трябва да ме оставиш да изляза.

— Мога — прошепна тя и се изви върху него. — Съвършено здрава съм.

Беше внимателен с нея, задържаше силата си и не ѝ позволяваше много. Тя разбираше, че загрижеността му е насочена единствено към нея, не към бебето, но и това ѝ стигаше. В тъмнината ѝ каза, че я обича, а когато най-сетне заспаха, той я задържа притисната до себе си. Бременността я караше да става по няколко пъти през нощта и всеки път, когато се връщаше в леглото, той беше буден. Без да каже и дума, отново я привличаше в прегръдките си.

Когато отиде на задължителния двуседмичен преглед, доктор Истъруд я прегледа внимателно, а след това вдигна доволно палец.

— Отлично — каза тя. — Нито сутрешно гадене, нито петна?

— Нищо — отвърна доволно Сара.

— Браво. Нека да продължава все така.

— Защо искате да ме преглеждате на две седмици?

— Заради възрастта ви и защото това е първото ви дете. Знам, че прекалявам, но искам това дете да се роди здраво през ноември. Пийте си витамините и на всеки два часа си почивайте по половин час с вдигнати крака. Никакви оправдания и изключения.

Беше доста неудобно да си почива, докато работеше в магазина, но това неудобства трая, докато клиентите разбраха, че е бременна. Тя каза на Ерика, какво е казала доктор Истъруд, и скоро, точно в единадесет, или Ерика, или някой друг в магазина поемаше инициативата.

— Време за почивка.

Цялата общност бе загрижена за бебето. Марси си създаде навик да се отбива поне по веднъж на ден. Макс изникваше най-неочаквано, Ерика и клиентите строго съблюдаваха почивките, а Дерек бдеше над цялата операция. Ако посмееше да вдигне нещо, Дерек си намираще

начин да научи и тихото му гълчене я караше да се почувства така, сякаш всеки момент ще я удари гръм.

Беше в четвъртия месец, когато един ден Роум се прибра неочаквано рано в сряда, същия ден, когато магазинът бе затворен следобеда. Тя покриваше рафтовете в килера с хартия и се бе превила на колене и длани на най-долния ред, цялото ѝ тяло скрито вътре. Роум я погледна, наведе се, сграбчи я за бедрата и решително я изтегли.

— Ще наема някой да се занимава с домакинската работа — каза спокойно той. — Още утре.

На нея ѝ се стори забавно.

— Милиони жени по цял свят си вършат домакинската работа, докато са бременни, чак до самото раждане.

— Ти не си милиони жени — отвърна той. — Ако не пътувах толкова много, щеше да е друго. Можех да ти помагам, докато съм тук, а и искам да съм спокоен, че няма да се катериш по шкафовете, около тях или вътре в тях.

Беше вършила същото и преди, когато не беше бременна, но нямаше смисъл да го изтъква. Това, че той е загрижен заради бременността ѝ, ѝ се стори много добър знак. Не че бе станала тромава или несръчна, защото в четвъртия месец бе напълняла само половин килограм и все още си носеше нормалните дрехи. Единственият видим знак за бременността ѝ бяха набъбналите гърди и изключителната им чувствителност, което пък очароваше Роум.

Той се наведе и я целуна.

— Обещай ми — помоли той и тя го стори.

Беше по-мълчалив от обикновено, едновременно по-близък и по-далечен. Тя не можеше да прецени за какво си мисли съпругът ѝ, но когато заминаваше в командировка, се обаждаше по-често, за да провери как е. Когато си бе у дома и се налагаше да присъства на бизнес вечеря, все по-често уреждаше нещата така, че да присъстват и съпругите на поканените, за да не се налага Сара да прекарва цялата вечер сама. Ръката му винаги беше на гърба ѝ, когато вървяха, винаги ѝ подаваше ръка, когато се качваше или слизаше от кола. Но никога не я попита за детето, не се интересуваеше как е минал последният ѝ преглед, нито пък кога ѝ е терминът, въпреки че ако знаеше да брои, много лесно можеше да пресметне.

Знаеше, че няма да има удоволствието да избира имена за бебето с него, нито пък да се чудят заедно дали ще бъде момче или момиче. От друга страна, много бащи не проявяваха почти никакъв интерес към наследниците си, а когато започнеше самото раждане, направо примираха от страх. Тя все още таеше надежда. Трябваше да се надява, въпреки че знаеше, че в бъдеще я чака много мъка, а най-малката грижа сега ѝ се струваше как ще обясни на едно дете, че не бива да безпокои татко — никога.

Сега трябваше да се готви за детето, с или без помощта на Роум, затова без да му казва започна да превръща третата спалня в детска стая. За да направи място за бебешките принадлежности, се наложи Дерек да ѝ помогне да премести част от мебелите, които бе пренесла от стария апартамент и да ги занесе в магазина за продажба. Марси я заведе на пазар и се опита да си припомни полузабравения опит, за да помогне на Сара да купи необходимото. Намериха детско креватче и го монтираха, а към него имаше и бебешка въртележка, която да весели бъдещото бебе. Вече имаше люлка и люлеещ се стол. Един следобед, на предната седалка на колата ѝ се оказа настанен огромен плюшен мечок с хитра усмивка и когато Сара се огледа за Дерек, от него вече нямаше и следа. Мечокът бе поставен в люлеещия се стол и веднага получи името Дю-дю.

Късно една вечер, докато търсеше някакви документи, Роум отвори вратата на третата спалня и запали лампата. Замръзна на място, а след това прибързано загаси и излезе. Беше пребледнял. Повече не отвори вратата.

Сара помоли Марси да посещава заедно с нея часовете в курса по естествено раждане, за да ѝ бъде партньорка. Марси си пое рязко дъх.

— Сигурна ли си? — попита тя, поласкана, но същевременно изпълнена с неудобство. — Нищо не разбирам от бебета. Наистина съм родила Дерек, но при него всичко бе толкова гладко. — Тя се изчерви като младо момиче. — Може и да ти звучи глупаво, но се кълна, че така ми изглеждаше. Болките ми започнаха в осем сутринта, точно по време на визитацията. Дерек винаги е бил много предвидлив. Роди се в девет и половина без усложнения и с много малко усилия от моя страна, само няколко напъна. Сам изплака, преди още лекарят да го е докоснал, а след това засмука юмруче и заспа. Това беше.

Двете се спогледаха. След това Марси вдигна очи нагоре и те се разсмяха.

Сара правеше всички упражнения, препоръчани от доктор Истъруд за заякване на гърба и коремните мускули и пиеше много точно всички витамини. В петия месец, доктор Истъруд я подложи на сравнително простичък тест, като изтегли малко количество околоплодна течност. Бебето бе обявено за напълно нормално и едва тогава лекарката си призна, че това е била най-голямата ѝ грижа, но че всичко е съвсем наред.

Скоро след това, една вечер Роум я прегърна, преди да заспят, главата ѝ отпусната на рамото му, тялото ѝ притиснато до неговото. Тъкмо се бяха любили и Сара се чувстваше сънена, тялото ѝ изпълнено със задоволство. В този момент бебето ритна, силно, за пръв път се движеше толкова бурно. През последните седмици Сара усещаше слабо трептене, но никога преди не бе усещала толкова силно ритване. Мъничкото краче бе попаднало точно там, където бе прилепена до Роум. Той сякаш се вкамени, а след това скочи от леглото със сподавена ругатня.

Запали лампата и Сара го загледа, очите ѝ плувнали в сълзи. Той се потеше.

— Извинявай — каза дрезгаво той. Наведе се, целуна я и приглади косата ѝ. — Обичам те, но не мога да го понеса. Ще спя в моята стая, докато се роди.

Тя също се опита да се усмихне, въпреки че очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Разбирам. Аз също съжалявам.

След два дни той замина на доста продължителна командировка. Сара предполагаше, че сам е изразил желание да тръгне, и ако това наистина бе така, не можеше да го вини. Нещата бяха извън контрола му и независимо от усилията си да пренебрегва бременността ѝ, тя вече бе очевидна. Фигурата ѝ бе закръглена и се налагаше да носи дрехи за бременни. Бебето бе променило навиците му за сън и любовния им живот, нищо чудно, че искаше да се махне за известно време.

Докато Роум го нямаше, Макс ѝ звънеше всеки ден. Никога преди не се бе чувствала толкова глезена, и то заради една съвсем обикновена бременност. Дерек направляваше живота ѝ в магазина като нежен

деспот и тъй като бяха в лятна ваканция, беше направо неудържим. Когато сутрин отиваше, той вече я чакаше и си тръгваше с нея. Единственото спокойствие бе, когато се прибираше в безупречно чистия апартамент. Роум наистина бе наел домашна помощница, една приятна дама на средна възраст, която нямаше нищо против да получава хубава заплата за това, че почиства някакъв апартамент. Госпожа Мелтън веднага бе приела доброто предложение, поддържаше апартамента безупречно чист, а дрехите — винаги изпрани. Ако не беше интересната работа в магазина, Сара сигурно щеше да полудее от бездействие.

Роум го нямаше три седмици и това се оказаха три от най-дългите седмици в живота ѝ, въпреки че всички полагаха неимоверни усилия, за да я развеселят. Не всички бяха запознати с подробностите — само Марси, Дерек и Макс, но всички клиенти се суетяха около нея. Само да можеше Роум да очаква раждането на детето си поне с частичка от нетърпението, което проявяваха непознатите, тя щеше да е във възторг.

Един ден ѝ се обади, докато беше на работа, за да ѝ каже, че е на съвещание, но на следващия ден се прибира. Сара затвори и се разплака.

Дерек я прегърна, отведе я в офиса и затвори вратата. Тя се наплака на силното му рамо, а той я люлееше нежно. След това избърса очите ѝ, настани я на стола и придърпа другия, за да седне и той.

— Роум ли беше?

— Да, връща се утре — подсмръкна тя. — Толкова много се зарадвах, когато му чух гласа, и когато разбрах, че скоро се прибира, че не можах да се сдържа.

Той се усмихна и я погали по коляното.

— Вчера получих последното потвърждение за стипендията — каза той, за да я разсее от мисълта за Роум. — Роум и господин Конрой наистина ми помогнаха. И то благодарение на теб.

— Много се радвам. Ти заслужаваш най-доброто.

Той я наблюдаваше.

— Четох за бременността и за раждането, само в случай че стане нещо и имаш нужда от мен, преди да стигнем до болницата. Мисля, че ще успея да изродя бебето.

Сара не изпитваше и най-бегло съмнение, че Дерек е прочел всичко по въпроса. Някои хора биха си помислили, че е сменил темата, но тя познаваше Дерек и беше готова да се обзаложи, че ще намери връзка между раждането и стипендията.

— Реших, че ще стана лекар — каза той убедено. — Акушер. Докато те наблюдавах как наедряваш и детето расте в теб, ами това е най-великото нещо, което съм виждал. Искам да помогна на много бебета да се появят на този свят.

— Едва ли има по-добро начало за едно дете — отвърна Сара, трогната до сълзи. Никой лекар нямаше да е по-добър от Дерек Талиферио.

— Да знаеш, че много те обичам. — Топлите му златистокафяви очи се спряха на лицето ѝ. — Ти ми предостави шанс, който никога не бих получил, а и толкова помагаш на мама. Не ти говоря за любов като между мъж и жена, защото не съм готов за подобно нещо, а просто за любов. — Той протегна ръка и постави длан с много обич на заобления ѝ корем. — Ако това бебе е момиче, може и да я дочакам. Струва ми се, че дъщеря ти ще е нещо много специално.

По устните ѝ плъзна нежна усмивка и тя приглади назад една немирна черна къдрица от челото му.

— Не би могла и да си мечтае за по-добър мъж — прошепна Сара и го целуна по бузата.

Следващата вечер се прибра рано и остави Ерика и Дерек да затворят, защото искаше да посрещне Роум. Почувства, че ако още го няма, сигурно ще се разплаче, но сълзите ѝ едва не рукнаха, когато забеляза колата му паркирана отпред. Изтича вътре и зачака нетърпеливо изкачването на асансьора.

— Роум! — извика тя щом отключи вратата и я отвори със замах. — Роум! Къде си?

— Тук — прозвуча гласът му от спалнята.

Тя затича към стаята му, а сърцето ѝ биеше като обезумяло. Той излезе от банята тъкмо когато тя се показа на вратата. Той изглеждаше толкова строен, великолепен, косата му още мокра, около врата му праметната хавлиена кърпа. Тя си пое бързо дъх и бе готова да скочи към него, но по средата застина. Погледна го безпомощно и объркано, а след това, за пръв път не само по време на бременността си, но и в целия си живот, припадна.

Роум извика уплашено и се хвърли към нея, но не успя да я хване, преди да падне. Изруга тихо, вдигна я на ръце и я постави на леглото. По тялото му избиха капки пот, когато видя как безжизнено е отпусната. Намокри една кърпа със студено вода и изми лицето и ръцете ѝ, а след това я постави на челото ѝ. Клепките ѝ трепнаха и тя го погледна объркано.

— Припаднах — изрече удивено тя.

Той не си спомняше името на лекарката ѝ.

— Коя беше лекарката ти? — попита рязко той, приведен над нея.

— Истъруд. Но защо...

Той грабна указателя и отвори на „И“, а след това прокара пръст по колоните.

— Роум — започна внимателно тя и се опита да стане. — Нищо ми няма. Просто припаднах.

Той постави ръка на гърдите ѝ и я побутна назад на леглото.

— Да не си посмяла да станеш пак — предупреди я той и набра номера.

— Тя не си е в кабинета. Ще се включи телефонният секретар.

— Доктор Истъруд, ако обичате — каза той в слушалката с типичния за изпълнителен вицепрезидент глас. — Обажда се Роумън Матюз, съпругът на Сара Матюз.

Противно на всички естествени закони и на тези, които властват в медицинските кабинети, доктор Истъруд се обади. Сара лежеше и гледеше сърдито Роум, зачудена дали двамата с Дерек нямат никаква роднинска връзка. Всичко това беше отвратително.

Той разказа накратко случилото се на лекарката и тогава доктор Истъруд зададе няколко въпроси, след което той погледна мрачно Сара.

— Да, направи рязко движение. Тя тичаше.

Продължи да слуша, а изражението му ставаше все по-мрачно.

— Разбрах. Каква е опасността от преждевременно раждане и попадането на бебето в канала преди началото на цезаровото сечение?

Сара простена шумно, разбрала, че този път няма мърдане. По всичко личеше, че раждането ѝ ще бъде напълно нормално, тъй като детето не беше много голямо, но знаеше, че това няма да повлияе особено много на Роум. Той я гледеше с поглед, готов да изпепели тревата.

Когато затвори се обърна към нея.

— Има известна опасност при раждане на твоята възраст — каза той с невероятен самоконтрол. — Рискът е още по-голям, тъй като тазът ти е прекалено тесен. А ти, по дяволите, тичаше! — Лицето му се сгърчи и той сви юмруци. — Въобще не желая това дете и още по-малко искам да те излага на риск. Защо не ми каза? Как мислиш, че ще го приживея, ако нещо ти се случи заради бебето, тогава аз... — Той прекъсна думите си, гърдите му се вдигаха, докато се опитваше отново да се овладее.

Сара се изправи и се отпусна в прегръдката му като се опитваше да го успокои.

— Роум, скъпи, добре съм. Честна дума. Не бива да се притесняваш единствено заради това, че може да се наложи да ми правят цезарово сечение. Това е в случай, че бебето се окаже прекалено голямо, а то не е.

Той поклати глава и ръцете му я обгърнаха.

— Не си ли спомняш колко големи бяха Джъстин и Шейн? И двамата тежаха над четири килограма! Самата мисъл, че ще трябва да износваш толкова голямо бебе... Плаши ме — завърши той.

— Не предизвиквай съдбата. Моля те. Не съм имала никакви проблеми, нито гадене, нито краката ми се подуват, нито пък гърбът ме боли. В чудесно здраве съм!

Той наведе главата ѝ назад и жадно заоглежда лицето ѝ с изписаните по него любов и загриженост, загриженост за него вместо за нея самата. Целуна я и притисна главата ѝ към гърдите си.

— Обичам те — каза с тръпнещ глас той. — Не позволявай на чудото да ми се изплъзне точно сега.

— Никъде няма да ходя — увери го тя. — Толкова дълго те чакам. Няма да позволя нищо да се случи. Години наред — отвърна нежно тя. — Толкова дълго те чакам. Затова и никога не се ожених, затова всички си мислеха, че съм се посветила на работата. Никой друг мъж не ме интересуваше, само ти.

Той потри буза до слепоочието ѝ със затворени очи.

— Толкова много те обичам, че чак се плаша — каза най-сетне той много тихо. — Обичах Даян, но болката, че я загубих вече си отиде, благодарение на теб. Сякаш Даян ме бе подготвила за теб, дала ми бе основата, на която да стъпя, за да мога да стигна до теб. Винаги

усещах, че си някъде наблизно и усещах, че някой ден, когато се науча да обичам достатъчно силно, ще си моя. Ако понякога забравям да го кажа, напомняй ми, защото не искам и ти да забравяш какво изпитвам. Не искам това бебе, но то не променя чувствата ми към теб и това не трябва да го забравяш. Просто в мен нещо се пречупи, когато момчетата починаха и ми се струва, че то никога няма да се възстанови. Новото бебе просто няма да ги замести.

Не, нищо и никога нямаше да замени момчетата, които той толкова много обичаше, той наистина не разбираше, че това дете не е замяна, а отделна личност. Това бе другото чудо, за което тя се бе молила, за деня, когато ще погледне детето си и ще усети как сърцето му се разтапя.

Ако този ден никога не настъпеше, нейното собствено сърце щеше да се пръсне.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Дай ми ключовете от твоята кола — каза той на следващата сутрин, когато тръгваше за работа. Сара се намръщи, но извади ключовете от чантата и му ги подаде. Той извади своите от джоба си и ги сложи в дланта ѝ. — Карай известно време моята. По-голяма е, по-удобна и по-сигурна, а е и автоматик. Няма да се налага да сменяш скорости.

— Щом настояваш. — Тя взе ключовете и вдигна една от елегантно извитите си вежди. — И как ще се отрази моята на имиджа ти на корпоративна акула?

— Направо ще го съсипе — отвърна той с широка усмивка.

Мерцедесът ѝ се стори огромен и тя го караше с изключително внимание, да не би да одраска безупречно излъсканата кола. Беше свикнала да настъпва безстрашно педала на газта, когато влиза и в най-тесния паркинг, да се стрелка в пролуките в движението, които се струваха малки дори и на велосипедистите, но сега, с колата на Роум, това вече беше минало, и сигурно именно по тази причина той ѝ бе дал своята.

Лятото бе към края си. Дерек отново тръгна на училище и времето сякаш се забави. Сега Сара усещаше тежестта на бременността си, въпреки че бе в отлично здраве и доктор Истъруд бе изключително доволен. Не беше качила много, но бе направо невероятно колко много тежат четирите допълнителни килограма, когато са събрани на едно определено място. Когато доктор Истъруд ѝ каза, че сигурно ще качи още четири преди раждането, Сара простена с искрено недоверие.

— Няма да мога да ставам от леглото — мърмореше тя. — Сега вече направо се търкалям! А как ще си закопчавам обувките?

— Всичко това вече съм го чувала — каза доктор Истъруд без изобщо да се впечатли. — Ще носиш равни обувки и ще накараш съпруга ти да ти помага, когато ставаш.

Тъй като Роум спеше в своята спалня, никога не я беше виждал как се мъчи, докато става, а и тя сядаше предпазливо на самия край на стола, за да може да стане, без да привлича вниманието. Отпускащите горещи вани бяха останали в миналото и сега душовете бяха наред. За да си обръсне краката или да си обуе чорапогащник, ѝ струваше неимоверно усилие. Тя въздъхна и сведе поглед към заобления си корем. Още четири килограма, направо не беше за вярване.

Забравила за обещанието си да не му споменава нищо, тази вечер тя простена пред Роум.

— Можеш ли да си представиш? Доктор Истъруд каза, че ще кача още четири килограма! Вече съм огромна! Няма да мога да ходя!

Той я погледна, изумен от неприкритата паника в гласа ѝ. Беше бременна в седмия месец, а Даян бе толкова едра в четвъртия. Сара, обаче, никога не бе изкарвала бременност преди и той разбра с изумление, че има много по-богат опит от нея. Освен това добре познаваше страховете на жената и неудобството с приближаването на термина и с разширяването на обиколката ѝ. Единственото, което не биваше да прави, бе да се разсмее, въпреки че погледна към заобления ѝ малък корем и му се прииска да прихне. Бебето наистина бе малко, осъзна с облекчение той и от плещите му падна истински товар.

Тя изглеждаше толкова самотна. Напомни си времето, когато беше болна от грип, и каква неприязън изпитваше към болестта. Не можеше да се помири с друго, освен с най-добрата си форма и само тогава успяваше да се справи с всичко. Имаше нужда някой да я успокои и поглези, имаше нужда от него, също както когато се разболя.

Той я привлече в скута си и я целуна, като внимаваше ръката му да не докосва корема му. Вместо това сложи длан на коленете ѝ.

— Мисля, че си красива — каза той и тя наистина беше прекрасна. Лицето ѝ грееше, косата ѝ блестеше, кожата ѝ искреше. Той я целуна отново и ръката му автоматично се плъзна към закръглените гърди.

Тя въздъхна от удоволствие и устните ѝ се отвориха. Развълнуван от близостта ѝ и от мекотата на устните ѝ, той продължи да я целува, докато разкопчаваше туниката и търсеше топлината на кожата ѝ. Гърдите ѝ бяха налети, вече достатъчно големи, за да задоволят нуждите на бебето и изпълваха дланта му. Зърната набъбнаха, когато ги докосна и тя сви юмрук в косата му и го целуна страстно.

— Ще се пръсна — изстена той и откъсна устни. Доктор Истъруд все още не бе казала на Сара, че е време да започне да се въздържа, но тя не се опита да накара Роум да я люби. Решението беше негово, а и тя се почувства притеснена. Вече не беше слаба, чувстваше се тромава и определено не сексапилна.

Той закопча туниката и Сара разбра, че е взел решението си. Прие го безропотно и се плъзна от скута му.

— Съжалявам, че съм такова мрънкало — извини се тя и внезапно разбра за какво бе говорила, и че е нарушила обещанието си.

Той я погледна с изражение, което тя не можа да прецени, но вътрешно се сви. Както и да се чувстваше, повече нямаше да споделя проблемите си с него. Когато бебето риташе толкова енергично, че не я оставяше да спи, тя търпеше безмълвно. Примирияваше се и с нарастващата болка в претоварените си мускули, с общото неудобство, и въпреки че ѝ се струваше, че пред нея има цяла вечност, тя знаеше, че само след няколко седмици всичко ще приключи.

На първи октомври доктор Истъруд ѝ нареди да престане да шофира и да почива повече. Налагаше се да сподели с Роум, защото това означаваше да прекрати работата си в магазина. И така, вместо около нея да се суетят Ерика и Дерек и непрестанният поток клиенти, остана само госпожа Мелтън, а и Марси притичваше по няколко пъти на ден, за да я види. Роум започна да прекарва всичките си вечери у дома, въпреки че Сара знаеше, че обикновено има по няколко бизнес вечери, на които се налага да присъства. Когато го попита, той кратко обясни, че Макс е поел тази част от задълженията му.

Сара откри, че е толкова летаргична, та дори и магазинът не ѝ липсваше. Четеше много и се опита да измисли име за бебето, но не успяваше да се съсредоточи над нищо. Всеки следобед спеше, защото изглежда тогава и бебето спеше. Нощем, детето играеше аеробика.

По това време, докато лежеше сама, в компанията на нероденото си дете, Сара се измъчваше и се опитваше да вземе решение. Самата мисъл да се откаже от бебето бе немислима. Та това бе детето на Роум, заченато в миг на обич, а и още преди да е родено тя го обичаше толкова силно, че чувството чак я плашеше, защото не бе очаквала, че ще я обземе такова желание за физическа закрила. Това дете бе част и от нея. Затова преживяваше отдръпването на Роум толкова силно.

Само че решението, което бе взела бе единственото възможно за нея, въпреки че то щеше да бележи живота на детето. Съзнаваше, че неприязънта на Роум не е за пренебрегване, че тя се е зародила в най-черните дни от живота му. Все още усещаше мъката му и дълбокото всеобхващащо отчаяние и дори и сега плачеше заради него, когато си спомняше празнотата в погледа му. Беше го притиснала в ъгъла, беше го насилила да избира между физическото присъствие на детето, което той не желаше, и това да загуби любовта на жена си, любов, която все още му се струваше нещо ново и много крехко. Не се бе надявал, че отново ще намери любов, не и след трагедията, която бе опустошила живота му, затова, когато откри новата си любов, бе изумен и уплашен. И така, когато му се наложи да избира, той избра Сара, дори и на цената на огромна емоционална болка.

Осиновяването бе възможност, която непрекъснато се въртеше в ума на Сара, но всеки път тя се свиваше мъчително. Нямахте лесен начин да се измъкне от положението, както и да постъпеше, все някой щеше да остане наранен. Ако се откажеше от детето си, тази загуба щеше да я преследва до края на живота. Ако любовта на Роум се стопи, притисната от товар, който бе прекалено голям за него, дали това ще промени чувствата ѝ към детето?

От момента, в който бе решила да задържи бебето, не си бе позволявала да мисли за тези неща. Беше приемала всеки отделен ден такъв, какъвто е, без да гради планове за бъдещето, пренебрегвайки проблемите, които я очакваха, защото не можеше да се справи с тях. Живееше за настоящето, умът и тялото ѝ съсредоточени над живота, който растеше в нея. В магазина бе непрекъснато заета, разсейваше я компанията на влезлите. Сега, повечето дни прекарваше сама и нямаше друга работа, освен да мисли и да се страхува.

Ако сега изгубеше Роум, какво ще прави? Беше истинско чудо да се ожени за него. Ако той си тръгнеше, това щеше да я убие. И все пак тя бе изложила на риск брака си и стореното бе нарочно. Той вече се отдалечаваше от нея и всеки ден го откъсваше все повече. Държеше се мило и любезно с нея, загрижен за здравето ѝ, за удобствата ѝ, но бебето не позволяваше никаква интимност и тя започваше да се страхува, че двамата се превръщат в любезни непознати.

Този Роум, когото познаваше, бе невъздържан и динамичен мъж, който караше нещата да се случват и хората да вършат необходимото.

Той бе издържал на такъв ужас, който би пречупил повечето мъже, би ги прекършил завинаги. Този Роум не беше любезният, внимателно контролиращ се мъж, който се прибираше всяка вечер от работа и я питаше дали е добре, а през останалата част от вечерта я пренебрегваше. Ами ако той се държеше на разстояние от нея, защото му бе безразлична и не желаше да се доближи до не, дори и бременността да не беше пречка? Да не би просто да вършеше това, което е редно и да изчакваше да роди, за да даде името си?

Сара бе доволна, че първият час от курса по естествено раждане се проведе една вечер, когато Роум бе в командировка за един ден и затова не ѝ се наложи да му обяснява къде е тръгнала с Марси. Сара бе отлагала часовете и все се надяваше, че Роум ще реши да ходи с нея, но накрая, времето я принуди да направи необходимото. Ако не посещава часовете, бебето няма да я чака. Чувстваше се неудобно и ѝ се стори неестествено, че посещава курса толкова малко преди термина, а и усещаше болезнено липсата на Роум. Марси ѝ бе близка приятелка, но всички други жени бяха със съпрузите си и Сара улови няколко състрадателни погледа насочени към нея.

Поне в едно отношение се почувства по-добре по време на курса. Терминът ѝ бе съвсем близо, но имаше доста други жени, които бяха така подути и подпухнали, че малкият ѝ корем съвсем не изглеждаше внушителен. Тя погали нежно нероденото си дете и се замисли, че така е най-добре.

Роум се прибра следващия следобед. Влезе в хола, където тя се бе изтегнала, подпряла крака на масичката за кафе и упорито се опитваше да реши всяка кръстословица и загадка в една книжка. Остави куфарчето със спокойни отмерени движения.

— Звъннах снощи, но те нямаше. Къде беше?

Сара го погледна стреснато и веднага отклони очи.

Искаше ѝ се да не е толкова отчужден, но някак си бе забравила колко стряскащ може да се окаже съпругът ѝ, когато пониже някой с тъмните си очи. В този момент не беше отчужден, а ядосан.

Разкопча сакото си, свали го и го преметна на облегалката на канапето. Седна срещу нея и прокара пръсти през разрешената от вятъра черна коса.

— Чакам — продължи спокойно той.

Сара затвори книгата с кръстословиците и я остави.

— Извинявай, не ти казах преди, но не знаех как да повдигна въпроса — призна тя. — Марси ме заведе на курс по естествено раждане, организиран в болницата. Тя ще ми бъде партньор. Снощи беше първият час.

Той стисна устни и тя забеляза отблясъка на нещо много дълбоко в очите му, същото онова неразгадаемо нещо, което бе забелязала вече няколко пъти.

— Май трябва да съм благодарен, че не си помолила Макс — отвърна той.

— Роум! — Шокирана и малко обидена, тя се втренчи в него.

Той бързо махна с ръка.

— Извинявай, не исках да го кажа. По дяволите! — изруга тихо той и плъзна ръка по врата си, за да разтрие схванатите мускули. — Ще бъда истински доволен щом това приключи.

— Още няколко седмици — прошепна тя, докато го наблюдаваше с болка. — И тогава какво?

Той пое дълбоко въздух, а силните му гърди опънаха ризата. По лицето му се врязаха бръчки и се очертаха от двете страни на устата.

— Тогава ще си върна съпругата — отвърна направо той.

— Знам, че ти беше трудно...

— Нищо не знаеш. Нямах никаква представа. — Гласът му стана по-остър. — Беше пределно ясна, когато направи ултиматума си — примирявай се, или — вѐн. Искаш това дете много повече, отколкото ме искаш мен. Мислих по този въпрос много повече, отколкото съм мислил за каквото и да е в живота си и едва не си тръгнах, но накрая прецених, че трябва да взема поне това, което мога. Сега вече може да съм на второ място в живота ти, но нещата няма да продължат така. Когато това дете се махне, когато мога отново да те докосвам, тогава пак ще си моята съпруга, на първо място, преди всичко друго. Ако не можеш да живееш така, казвай ми още отсега.

Тя притихна, пребледня, но вдигна поглед към него.

— Винаги съм мечтала да ти бъдеш жена.

— Не искам това дете да застава между нас. Грижи се за него, добре, но когато се върна вечер, времето ти е само за мен. Искам вниманието ти, цялото ти внимание, не да скачаш и да се втурваш, всеки път, когато хленчи.

— Дори и когато е наранено или болно ли? — Нима той не чуваше какво говори? Наистина ли очакваше тя да пренебрегва детето си?

Той се сви, сякаш разбрал какво го пита.

— Не, разбира се, че не. — Погледна я развълнувано. — Не знам дали ще се справя. Искам теб, но само теб, както си беше преди. Не искам никакво натрапничество.

— Ще се справим — каза тихо тя и ѝ се прииска да го прегърне и да го увери в любовта си, но знаеше, че ще се дръпне заради корема ѝ. Сигурно част от мислите ѝ се отразиха в очите, защото той се изправи и се надвеси над нея. Целуна я за пръв път от седмици, не просто бегло докосване с устни по бузата или челото, а дълбока властна целувка. Тя е посрещна срамежливо, почти уплашена от собствената си реакция, но той обхвана брадичката ѝ и я целуна отново, сякаш изискваше и настояваше да получи страстта, която тя не можеше да му даде.

— Колко време още? — прошепна той и повдигна глава.

— Около три седмици до раждането, а после... още шест седмици след това.

Той въздъхна.

— Това ще бъдат най-дългите девет седмици в живота ми.

Следващата седмица неочаквано се наложи да замине в командировка. Беше намалил пътуванията си и Макс често поемаше командировките, но сега колегата му бе на Източния бряг, а в Лос Анжелис имаха някаква спешна нужда от него. Също като генерал, който дава команди на войската, Ансън Едуърдс изпрати Роум в Калифорния.

Когато каза на Сара, той веднага забеляза разочарованието ѝ.

— Няма да се бавя — опита се да я успокои той. — Най-много три дни. Бебето ще се роди чак след две седмици, а и аз ще ти се обаждам всяка вечер.

— Не се притеснявам за бебето — призна честно тя. — Ще ми липсваш!

— Няма да е дълго. Сега ще ги строя всички, за да оправим кашата — заяви мрачно той, а след това, за нейна изненада, я пое в прегръдката си, за пръв път от месеци. Без да обръща внимание на корема ѝ, той я целуна с нарастващо желание и ръката му се плъзна към набъбналите гърди. — Не знаех — каза удивено той, загледан във

формите, изпълнили ръката му. — Наляла си се много повече, отколкото си давах сметка.

Бузите на Сара пламнаха, когато се облегна на него. Той се разсмя и отново я целуна, докато все още я притискаше до себе си.

— Ще се върна преди още да си усетила — обеща той.

Късно същата вечер, някаква болка в основата на гърба ѝ я събуди. Тя остана да лежи дълго и усети как болката намалява и си отдъхна. Бебето бе притихнало, както никога, и тя спеше дълбоко. Не искаше раждането да започне докато Роум е далече, въпреки че сигурно нямаше да остане в родилното с нея, нито пък щеше да ѝ помага при самото раждане, но ѝ се искаше да знае, че е наблизо. Докато времето приближаваше, тя започна да се притеснява за самото раждане. Ако бяха по-близки, сигурно нямаше да го оставя на мира, също като уплашено дете, но ето че обстоятелствата ги отделяха като бездна.

Следващия следобед болката отново се появи и притисна долната част на корема. Не беше точно болка, просто някакво чувство на тежест, но тя веднага разбра. Предупреди Марси, а след това звънна на доктор Истъруд, която я посъветва веднага да постъпи в болница, да не чака контракциите да станат прекалено честни. След това Сара позвъни в хотела на Роум в Лос Анджелис. Нямаше го, но тя не бе очаквала да го намери по това време на деня. Остави съобщение, че раждането е започнало и съобщи в коя болница ще бъде. Когато затвори, по бузата ѝ се отрони сълза. Толкова много ѝ се искаше Роум да е с нея! Избърса сълзата и докосна корема си.

— Тръгваме — каза тя на бебето.

Марси се качи, за да вземе сака, а госпожа Мелтън прегърна Сара и тръгнаха към болницата. Приеха я и ѝ направиха цялостен преглед. Беше предродилната зала и всичко изглеждаше нормално. Само трябваше да изчака.

Роум седеше в офиса, който бе иззел от ръцете на областния управител за Западното крайбрежие и пред него се мержелееха цифри и статистики, над които не успяваше да се съсредоточи. Почука нервно с химикалката и му се прииска да си е у дома със Сара, вместо да се налага да се справя с кашата, която се бе забъркала тук.

Сара. Напоследък мислеше за нея повече от преди, а през изминалите години бе мислил за нея доста. Бе толкова решена да роди това дете и се бе заинатила толкова упорито, че бе направо неузнаваема. Никога не си бе представял Сара като майка, въпреки че Джъстин и Шейн обожаваха „леля“ Сара.

Само имената им го накараха да се свие и образите им изплуваха пред очите му, над забравените статистики. Засмени буйни момчета, с ясните сини очи на Даян и златистокестеняви коси. Колко много му липсваха! Колко много ги обичаше, винаги ги бе обичал, още от мига, в който разбра, че Даян е бременна. И с единия, и с другия Даян бе като напомпана и не можеше да се изправи от леглото, нито пък да стане от стол без някой да ѝ помогне. Много пъти през нощта, когато напредналата бременност я караше да става, за да отиде до тоалетната на всеки час, той също ставаше и винаги ѝ помагаше. Разтриваше ѝ гърба, връзваше ѝ обувките, държеше ѝ ръката, докато раждаше и я подкрепяше и окуражаваше.

Не беше направил нито едно от тези неща за Сара.

Мисълта го вкамени. Тя не беше толкова закръглена като Даян, разбира се, но той бе забелязал как се отпуска на самия край на стола, за да успее след това да се изправи и не ѝ бе помогнал нито веднъж. Беше я оставил сама в леглото, да се справя както иска с болките в гърба и със среднощните посещения в тоалетната. Не го бе молила за никаква помощ и той разбра с болезнено чувство, че тя не го бе направила, защото той ясно ѝ бе показал да не разчита на помощта му. А тя имаше нужда от помощ, всеки ден, но никога не го бе потърсила. Беше изтърпяла трудностите на бременността си сама, с ясното съзнание, че той не иска това дете.

По челото му избиха капки пот. Както и да се чувстваше по отношение на бебето, трябваше да е до Сара през тези месеци. Макар и не съвсем ясно, той дори се опитваше да разбере защо тя е толкова решена да роди бебето. Обичаше него, затова обичаше толкова силно и детето му. Сара не крещеше, не изискваше нищо от него, а само чакаше и го обичаше, без да се отказва от любовта си. В нея имаше една нежна сила, благодарение на която го бе чакала години, бе го обичала, а си бе останала приятелка, и то най-добрата приятелка на Даян. Обичаше синовете му и макар и безмълвна се бе изправила до

него, когато той стоеше край гробовете им и си мислеше, че няма смисъл животът му да продължава.

Тя притежаваше много качества, най-ценното от тях бе бездънната безкрайна любов, с която го даряваше. Как бе могъл да пренебрегне нещо толкова ценно?

Без да се замисля, съвсем импулсивно, без изобщо да се замисля, той вдигна слушалката, за да ѝ се обади. На телефона се оказа госпожа Мелтън и само след миг той затвори с преbledняло лице.

Отвори вратата и кресна на секретарката пред офиса:

— Веднага ми ангажирай билет за Далас. Все ми е едно с коя линия, искам да съм на първия възможен полет. Жена ми ражда.

Стресната от тона му и от важността на чутото, което нито една жена не би могла да пренебрегне, секретарката се обади и минута по-късно вече резервираше място за господин Матюз.

Роум натъпка отчетите в куфарчето си и го затвори със замах. Не трябваше да е тук, мътните го взели! Та за нея това бе две седмици по-рано! Да не би нещо да не бе на ред?

Доктор Истъруд го бе предупредила, че е възможно да се появят усложнения. Той самият знаеше, колко тесен е тазът на Сара, често я бе държал, докато се любеха и се наслаждаваше на стройното фино тяло. Бебето не бе голямо, но за нея беше. Ами ако нещо ѝ се случи...

Той не довърши мисълта.

Нямаше представа на кого се е обадила секретарката, нито пък чие име е споменала, но някой бе свален от самолета, който излетя само след час за Далас, за да може да се качи той. Не му остана време да се върне в хотела и да си събере нещата. Даде няколко груби заповеди на секретарката какво да направи, за да му изпрати сака. След това благодари троснато и потегли.

Нека Ансън Едуърдс и Спенсър-Нийл чакат. Сара бе по-важна.

Четири часа и половина по-късно, след закъснение в Лос Анжелис, което му се стори безкрайно, след един невероятно бавен полет и след безкрайното задръстване от летището до болницата, където госпожа Мелтън му каза, че Сара е настанена, той се приближи до рецепцията в родилното отделение.

Сара се бе унесла, а Марси четеше списание. Наблюдаваха внимателно и Сара, и бебето, но времето течеше и нищо не се случваше, въпреки че контракциите става все по-чести. Бяха в

самостоятелно родилно отделение. На стената имаше телевизор и бяха гледали вечерните новини, а след това някаква комедия. Все си мислеше, че Роум ще се обади, но може би го бяха задържали в офиса. Все пак имаше и два часа разлика.

Той влезе в стаята и Марси вдигна поглед, а очите ѝ се разшириха. Тя веднага скочи.

— Ти откъде идваш?

— Лос Анджелис — отвърна той, а широките му устни трепнаха в усмивка. — Качих се на първия полет щом госпожа Мелтън ми каза, че Сара е започнала да ражда.

Клепките на Сара потрепнаха и тя го погледна сънено, а след това веднага се осъзна.

— Роум! Ти си тук!

— Тук съм — каза нежно той и пое ръката ѝ.

— Обадих се в хотела ти и ти оставих съобщение.

— Знам. Госпожа Мелтън ми каза. Говорих и с доктор Истъруд. Бях се паникьосал, страхувах се, че нещо не е наред, защото е две седмици по-рано, но тя каза, че всичко е нормално.

— Все още нямам истински болки, нещо подобно на болка, но тя ми каза да дойда, за да може да ме наблюдава.

Толкова е красива, помисли си той. Бяло русата ѝ коса бе прибрана в плитка. Очите ѝ бяха големи и ясни, светлозелено като реката Нил, а бузите ѝ поруменели. Беше облякла една от обикновените си нощници, които носеше у дома и приличаше поне на четиринадесетгодишна, дори недостатъчно голяма, за да има свое собствено дете. Той я целуна нежно.

— След като вече си тук, ще отскоча до кафенето, за да взема нещо за ядене — каза весело Марси, очевидно, за да им даде малко време да останат насаме и да не ги притеснява.

Само че, когато останаха сами, стана по-трудно да си кажат каквото и да е. Той стисна ръката ѝ и му се прииска всичко да е свършило, да не ѝ се налага да преживява болките и раждането. Не искаше да я боли, дори и заради естествената болка от раждането.

Най-сетне си пое дълбоко въздух.

— Няма да вляза в родилното с теб, но ще чакам от вълн.

— Достатъчно ми е, че знам, че си тук — отвърна тя и това бе така.

Дъщеря му се роди дванайсет часа по-късно, след сравнително лесно раждане.

— Тя е едно мъничко съкровище — гукаше доктор Истъруд, докато поставяше детето в ръцете на Сара. — Погледни само тази черна коса.

— Прилича на Роум — заяви с равен глас Марси, очите ѝ пълни със сълзи над хирургическата маска, която си бе сложила. — Готова съм да се закълна, че и очите ѝ са черни.

Сара разгледа малкото бебе, което вече бе престанало да плаче с пълно гърло и лежеше сякаш изморено от преживяното и готово да заспи. Дъщерята на Роум. Не можеше да повярва. Все си мислеше, че ще бъде момче. Очите ѝ се напълниха със сълзи, когато докосна влажните черни къдри с треперещи пръсти. Това бе най-прекрасното нещо, което някога бе виждала.

Няколко часа по-късно се събуди и откри Роум седнал тихо до леглото ѝ. Беше толкова сънена, когато я преместиха, че едва успя да му се усмихне и веднага заспа. Не каза нищо, само го наблюдаваше, докато той четеше вестник. Беше уморен след безсънната нощ и под очите му се бяха образували тъмни кръгове. Имаше нужда да се обръсне, но въпреки това беше великолепен. С ентузиазма на жена, станала току-що майка, ѝ се прииска да го попита дали е видял бебето, но знаеше, че не го е направил. Като дойде до болницата ѝ бе дал много повече, отколкото тя бе очаквала.

— Здравей — каза нежно тя.

Той вдигна поглед и усети как по тялото му се разлива облекчение. Докато не чу гласа ѝ, все се страхуваше да повярва, че всичко е наред. Пое ръката ѝ и я вдигна към устните си, за да целуне нежната длан.

— Здравей. Как си?

Тя се размърда, за да прецени състоянието си.

— Не много зле. Дори по-добре, отколкото очаквах. А ти как си?

— Полумъртъв, само опашката ми помръдва — отвърна той и Сара се разсмя.

— Защо не се прибереш да поспиш? Никъде няма да мърдам.

— Само да смееш. — Остави се тя да го убеди да се прибере, защото наистина имаше нужда от сън, преди да падне от изтощение.

Когато сестрата донесе бебето, Сара се разплака щом малката устичка обхвана зърното ѝ. Нейното собствено бебе! Беше на тридесет и четири и отдавна се бе отчаяла, че ще бъде майка, но ето че това малко създание дишаше в ръцете ѝ. Тя погали пухкавата коса по кръглата главица, огледа невероятно мъничките пръстчета и извитото ухо. Колко много приличаше на Роум! Дори и кожата ѝ носеше маслинения оттенък, който напомняше за мургавия ѝ баща, а веждите имаха същия наклон като неговия.

Бебето отвори очи, огледа се неясно накъде и отново ги затвори, очевидно доволна, че всичко в нейния свят е наред. Марси се оказа права, тя наистина имаше очите на баща си.

Кръсти детето Мелиса Кей, но докато се приберат вкъщи след три дни, името вече се бе превърнало в Миси. Роум прекарваше много време в болницата при Сара, но винаги излизаше щом станеше време да ѝ донесат бебето и доколкото можеше да прецени, той все още не бе виждал детето. Не ги откара у дома, както Сара очакваше, но знаеше, че не може да иска това от него. Все едно че по този начин настояваше да му я покаже. Сам ще трябва да реши дали иска да види собствената си дъщеря. Марси я откара и двете заедно положиха бебето в люлката за пръв път, двете заедно се смяха как се гърчи, докато се намества.

Миси бе красавица. Сара знаеше, че ако има начин, тя сама ще сътвори второто вълшебство.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Роум отведе Сара в леглото и я притисна към себе си за пръв път от месеци наред, сякаш не му беше достатъчно, че тя отново е до него в леглото. Внимаваше да не я притеснява, но имаше отчаяна нужда да я прегръща. Сара се сви до него и ѝ се прииска шестте седмици да са свършили, а не едва да започват. Ръцете ѝ се плъзнаха нежно по гладкото мускулесто тяло, за да го опознаят отново.

— Обичам те — каза до гърлото му тя.

— Аз те обичам. Никога отново — прошепна дрезгаво той. — Никога няма да те оставя да спиш другаде.

Сара се унесе, изпълнена със задоволство, но при първия приглушен плач на Миси, предизвикан от глад, скочи. Измъкна се веднага от леглото и отиде на пръсти в детската стая, за да гушне дъщеря си и да я успокои, че няма да я остави гладна. Смени ѝ памперса, а след това седна в люлеещия се стол, притиснала детето. Миси не беше капризно бебе и заспиваше веднага щом стомахчето ѝ бе пълно. Сара внимателно я постави в люлката, а след това се върна в своето легло и се сгуши до топлото тяло на Роум.

Той не помръдна, но очите му бяха отворени, а и бе загледан безизразно в стената.

Преди Сара бе работила много и упорито, но никога не ѝ се беше случвало да има повече работа, нито пък да е подложена на такова невероятно напрежение, както през следващите седмици. Ако Миси не беше добро дете, нещата щяха да се окажат непосилни. През деня, след като Роум тръгнеше на работа, Сара можеше да прекарва колкото време пожелае с дъщеря си, да си играе с нея и да върши всичко, което трябва. Госпожа Мелтън се грижеше за камарите пране и за чистенето, което даваше възможност на Сара да поеме останалите си задължения. Опита се да дава на Миси биберон с изкуствена храна, но тя плюеше и педиатърът посъветва Сара да храни бебето само с естествено мляко, докато поотрасне. Това означаваше, че няма да може да остави Миси дори и за малко, тъй като редовното хранене трябваше да се спазва.

Миси винаги бе изкъпана и готова да си легне, преди Роум да се е прибрал от работа, а Сара стискаше палци бебето да не се събуди, преди да е дошло време за обичайното хранене. Вратата на детската стая бе винаги затворена, когато Роум се прибираше, въпреки че той никога не поглеждаше натам и не питаше за бебето. Беше я предупредил как ще бъде, но докато предупреждението не стана реалност, Сара не бе предполагала колко ще ѝ бъде трудно. Много се гордееше с Миси, искаше да я покаже на Роум, да му я подаде и да каже:

— Виж с какво съм те дарила.

Как бе възможно той да не е омагьосан от бебето като нея? Тя непрекъснато си напомняше, че следващата стъпка трябва да е негова, че не бива да го насилва.

Другите не бяха толкова резервирани. Една вечер Макс дойде на вечеря и поиска да види малката. Сара погледна безпомощно към Роум, а след това стана и поведе Макс към детската. Марси и Дерек идваха непрекъснато и изобщо не се притесняваха да говорят за Миси пред Роум. Тъй като той не можеше да си запуши ушите, знаеше всички подробности за красотата на дъщеря си. Знаеше, че тя расте изключително бързо, и че вече разпознава хората.

В очите му се появи някаква сянка. Опитваше се да не мисли за детската стая и за обитателката ѝ, но някакво болезнено любопитство го сграбчваше всеки път, когато Сара ставаше нощем и отиваше там. Понякога се изкушаваше да застане на вратата и да надникне, но в следващия миг го избиваше студена пот. Бебе... не, нямаше да може да се справи с друго бебе. Тя не бе нито Джъстин, нито Шейн, не можеше да замести синовете му. Той не смееше да поеме този риск.

Мислите за дъщеря му бяха чужди. Познаваше единствено грубоватите буйни момчета. С приближаването на Коледа все по-често мислеше за тях, че ще мине още една Коледа, без да ги има. Това щеше да е втората му Коледа със Сара и той установи, че болката е почти заличена, защото тя бе до него. Все още си оставаше далечното усещане за загуба, но сега поне бе по-поносимо. Можеше да мисли за Джъстин и Шейн, да си припомня добрите времена и веселите мигове. Даян бе много далече от него. Все още я обичаше, но това бе по-скоро споменът за старата любов. Сара бе настоящето му и той бе удивен от завладяващата страст, която изпитваше към нея, от връзката, която

замъгляваше преживяното с жена му, защото любовта му се бе засилила край нежната плахост на Сара.

Една нощ, през втората седмица на декември, Сара се отпусна в ръцете му както обикновено, главата ѝ на обичайното си място на рамото му.

— От утре се връщам в магазина — каза небрежно тя, гласът ѝ нежен в тъмнината.

С бързо движение той запали лампата, подпря се на лакът, извисил се над нея със склучени вежди.

— Доктор Истъруд позволи ли ти? — попита остро той.

— Да. Днес бях на преглед. Каза, че съм в отлично здраве. — Усмихна му се бавно и завладяващо.

Беше великолепно да види как желанието променя лицето му и го напруга.

— Тогава защо си облякла тази нощница?

— За да я свалиш.

И той го направи. Беше много внимателен с нея, подготвяйки я нежно, преди да се отпусне и да навлезе в тялото ѝ. Сара възкликна, но не от болка. Беше минало толкова много време! Притисна се към него, тръпнеща от почти непоносимо удоволствие. Ръцете му бяха навсякъде по закръгленото ѝ тяло, откриваха и се наслаждаваха на пълнотата на гърдите ѝ, докато я галеше. Тя загуби връзка с реалността, понесена от удоволствието към едно напълно различно царство, където съществуваше единствено и само Роум.

Топло облечена, за да не настине, на следващата сутрин Миси бе отведена в магазина и Сара трябваше да се сражава, за да се добере до собственото си дете. Внимаваше да не прекали и се прибраха рано, но малката разходка ги бе изтощила. Тя сложи Миси да спи, а след това си легна в своето легло. Само за да подремне, каза си тя.

Раздразненият писък на детето я събуди и тя се стресна. Сумракът ѝ подсказа, че е спала много повече, отколкото бе смятала, и че Роум скоро ще се прибере. Миси бе ненаситно гладна, а я чакаше толкова много работа, но бебето не можеше да чака. Сара седна в люлеещия се стол и нагласи детето на гърдата си.

Не чу кога Роум се е прибрал, но почувства присъствието му и погледна притеснено към вратата. Почувства как я обзема слабост, когато го видя до самата врата, без да пристъпва вътре, очите му приковани към нея и детето в ръцете ѝ. Можеше да види само върха на главата на Миси и една малка ръчичка, която мачкаше гърдата на Сара, но по лицето му премина болезнен спазъм. Без да каже и дума, той се извърна и се отдалечи.

Разтреперана, Сара сведе поглед към бебето. Беше объркала програмата си. Трябваше да я изкъпе, преди да я нахрани, защото Миси щеше да заспи и нямаше да е във възторг, ако банята ѝ попречи да се наспи. Какво ще прави, ако детето реши да прояви характера си с писъци? С всеки ден показваше все повече черти от характера на баща си, а също и една комична решимост да получи всичко, което иска, ако за толкова малко дете можеше да се говори за подобно нещо. Имаше определен начин, по който предпочиташе да я държат, а и други дребни неща, които трябваше да се извършват по определен начин, за да е доволна. Недоволстваше, докато не постигнеше своето. За да успокои нещата, Сара реши да пропусне банята, смени дрехите на Миси и я сложи да спи с искрената надежда, че детето ще заспи след дългата следобедна почивка.

— Днес следобед полегнах и съм се успала — обясни малко нервно тя на Роум щом излезе от детската стая.

Раменете му бяха напрегнати, но той не спомена Миси. Вместо това спомена веднага как Сара се е издала.

— Ходенето до магазина те е изморило, нали?

— Да, и е много глупаво, защото не съм вършила нищо — обясни отчаяно тя, доволна, че моментът на напрежение е отминал.

— Ще трябва пак да свикнеш, и според мен, е най-добре да го правиш постепенно. Спокойно, не бързай — нареди той и я целуна вместо поздрав.

Тя се потопи в рутината на магазина с удоволствие, защото ѝ бе липсвал много повече отколкото си бе представяла. Винаги внимаваше да си тръгне достатъчно рано, за да се погрижи за Миси, преди Роум да се прибере, но детето ставаше толкова буйно, че Сара вече очакваше деня, когато няма да успее да я сложи в леглото и веднага да я приспи. Всеки ден Миси оставаше будна по-дълго и размахваше енергично ръце и крака.

След един особено изморителен ден, още с лягането, Сара заспа дълбоко. Роум лежеше до нея, спокойно отпуснат и почти заспиваше, когато чу проплакването на детето. Не можеше да търпи плача му. Но Сара все още спеше до него. Беше изтощена.

Знаеше, че най-накрая тя ще се събуди от плача и ще стане, но Роум не беше сигурен дали ще успее да изтърпи толкова дълго. Само миг по-късно вече знаеше, че няма да може. Посегна да разтърси Сара, но нещо го спря.

Може би лицето, толкова спокойно в съня ѝ, може би нощите през изминалите години, когато бе ставал посред нощ, чул сънените гласчета, викали татко си. Каквато и да бе причината, той стана от леглото и без сам да разбира как, се озова в антрето.

С удивление усети, че трепери и по гърба му се стичат капки пот. Та това е само едно бебе, каза си той. Само едно бебе.

Протегна ръка и отвори вратата, като едва успяваше да си поеме въздух, заради невидимия обръч, стегнал гърдите му. Близо до люлката бе монтирана малка жълта лампа, за да вижда Сара по-добре, когато става нощем. Тя позволи на Роум да види детето, което вече пищеше гневно. Малките юмручета бяха стиснати и тя ги размахваше, а крачетата бяха вдигнати, докато тя ревеше с пълно гърло. Беше свикнала някой да се грижи за нея веднага, щом трябва, и това необяснимо закъснение беше нетърпимо.

Той преглътна и бавно пристъпи към люлката. Тя беше толкова малка, че проявата на такъв характер му се стори невероятна. Момиче... какво знаеше за бебетата момичета?

Все още разтреперан, приплъзна едрите си длани под детето и я вдигна, удивен колко е лекичка. Миси приписка още няколко пъти, но докосването на тези едри ръце ѝ показа, че вече не е сама и след няколко изхълцвания тя утихна.

Старите умения се върнаха неусетно. Той забърза, без да поглежда лицето ѝ, смени памперса и се готвеше да я остави в люлката, когато тя издаде гукащ звук и той трепна, като за малко не я изпусна. Погледна я и застина, защото бебето го гледаше с такава невинна преданост и доверие, че той едва не извика от болка.

Не беше честно. Мили боже, изобщо не беше честно. Беше я избягвал, дори не я бе държал, никога не я бе поглеждал, бе отблъснал собственото си дете, но за нея това бе без значение. Тя не изпищя от

страх, когато се озова в непознати ръце. Само погледна баща си и веднага го прие, а след това се опита много старателно да натъпче размаханото юмруче в малката, алчна уста.

Гледаше я и му се струваше, че вижда едно обезсмъртено свое копие. Остана загледан в тъмната коса, в почти черните очи. Устата бе на Сара, прецени той, мека нежна уста, но останалото беше едно женствено негово копие. Беше родена от сладките любовни мигове в прегръдките на Сара, тя бе частица от Сара и от него. Беше искал да прекъсне този живот, преди още да е започнал. От устните му се отрони приглушен, мъчителен стон. Взе я отново на ръце и се отпусна на колене. Наведе се над детето си и заплака.

Сара се стресна и се събуди, усетила, че нещо е съвсем различно. Ръката ѝ се протегна към Роум, но напипа само празната възглавница. Веднага се изправи. Странни приглушени шумове долетяха до нея, но гласът не приличаше на Миси. Тя прошепна „Роум“, но отговор не последва.

Стана бързо, дръпна халата си и го облече. Когато беше до вратата, потърси с поглед светлина, за да разбере къде е той, но не забеляза нищо. След това дочу приглушените звуци отново и усети смразяващ студ. Гласът долиташе от детската. Миси се давеше!

Ръката ѝ се стрелна към гърлото и тя хукна боса по коридора, но само след част от секундата усети, че това не е гласът на Миси. Спря, дишането ѝ бе накъсано. Роум?

Вратата на детската стая бе отворена и тя се приближи безшумно, за да може да надникне вътре.

Роум се бе отпуснал на колене, с Миси в ръце. Държеше я притисната до гърдите си и странните звуци идваха от него.

Сара едва се сдържа да не простене на глас. Искаше да отиде при него, да го обгърне с ръце, да успокои болката му, тъгата по децата, които бе загубил, мъката за детето, което не бе искал. Но това бе моментът, в който създаваше една неуловима връзка с дъщеря си и Сара тихичко се върна в леглото.

Лежеше притихнала и бършеше сълзите, които се стичаха по лицето ѝ. Мина доста време, преди Роум да се върне в леглото и да се пъхне под завивките много внимателно. Тя усещаше, че той лежи и не може да заспи, но не посегна към него. В момента в гърдите му бушуваше истинска борба и тя не можеше да му помогне.

На следващия ден не спомена нищо, но от него се излъчваше спокойствие, доволство, което преди го нямаше. Той тръгна за работа, а Сара облече Миси, за да я заведе в магазина. Не можеше да направи нищо друго, освен да продължава както преди.

Дерек беше само половин ден на училище и дойде, след като бе обядвал. Веднага пое Миси от количката и я целуна по нежната буза. С невероятния си усет, той погледна Сара, докато се радваше на бебето.

— При теб всичко е наред, нали? — попита той.

— Да. Мисля, че всичко ще се оправи — отвърна тя. — Как разбра?

— Видях те как изглеждаш. — Той ѝ се усмихна с много нежност. — Знаех си, че няма да издържи дълго.

Може би Дерек имаше вътрешна информация, помисли си Сара, докато го гледаше как обикаля магазина с Миси в силните си, млади ръце и ѝ говори така, сякаш тя разбираше всяка негова дума и ѝ показваше шарените стоки, които може да ѝ харесат. Може би тя наистина го разбираше. Макс бе сравнил Дерек с архангел. Може и да не беше ангел, но имаше много общо с тях.

Сара стриктно следваше установената си дневна програма. Когато Роум се върна от работа, бебето бе дълбоко заспало. Вечеряха, както обикновено, и си говориха за общи неща, след това тя почете малко, а той прегледа няколко доклада. След като се приготви да си ляга, Сара се отби да провери как е Миси и се промъкна с прозявка в леглото.

Роум излезе от банята, подсушавайки широките си гърди.

— Вземи — каза той и ѝ подхвърли една хавлиена кърпа. — Избърши ми гърба.

Той седна на леглото и тя прокара кърпата по гърба му, а след това залепи една целувка на гръбнака. Подхвърли кърпата на пода, а той се обърна и я събори върху възглавниците.

— Не мога да ти опиша колко много те обичам — каза тихо той.

— Пробвай — настоя тя.

Той се разсмя и се наведе да я целуне с нарастващ глад. Любенето му беше невероятно сладко и настойчиво тази нощ, съдържаше се, за да изпита тя неколkokратно удоволствие и една тогава си позволи сам да се отдаде на чувствената вълна. След това я притисна към себе си, докато тя заспи.

Миси се събуди в малките часове, за да се нахрани. Преди Сара да успее да стане, Роум отметна завивката и скочи.

— Остани — каза той. — Ще я донеса тук.

Върна се след малко с нетърпеливото бебе в ръце. Подаде я на Сара.

— Ти знаеше, нали? Беше будна миналата нощ.

— Да, знам. — В очите ѝ блестеше цялата любов, докато го гледаше.

— Би трябвало да ме мразиш — каза рязко той. — Заради всичко, което исках да сторя.

— Не, никога. Ти беше наранен и искаше да се предпазиш. Разбирам те.

Той не откъсна поглед от детето, докато тя го хранеше и по мургавото му лице се изписа толкова нежност, че Сара усети как нещо в нея се разтапя. Той много нежно докосна бузата на Миси с пръст.

— Тя е много повече, отколкото заслужавам. Получих втора възможност, нали?

Не, това не беше втора възможност, а второ чудо. Сърцето му бе мъртво, а ето че любовта отново го възроди за живот. Винаги щеше да носи белезите за хората, които най-много бе обичал, и които бе изгубил, но животът отново бе пред него. Щеше пак да се смее и да се радва на смяната на сезоните. Щеше да наблюдава как детето му расте, да се радва на смеха ѝ, на невинността и веселите ѝ изблици и да отдаде цялото си сърце на това второ чудо.

Наведе се и целуна Сара бавно и настойчиво, с любов и страст. Когато Миси се нахрани и заспа в люлката си, той пожела отново да люби жена си, за да ѝ покаже колко силно я обича. Тя бе първото възшебство, върнало му слънчевата светлина.

Издание:

Линда Хауърд. От любов

ИК „Коломбина“, София, 2002

Американска. Първо издание

Редактор: Теодора Давидова

ISBN: 954-732-047-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.